

ଲୁକ ଲିଖିତ ସୁସମାଚାର

ଯାକୁ କାବନୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଲୁକଙ୍କ ରଚନା

୧ ପ୍ରିୟ ଥିମ୍ବଟିଲ, ଅନେକ ଲୋକ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଘଟି ଯାଇଥିବା ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକର ବିବରଣୀ ଲେଖିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଏ ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜେ ଆରମ୍ଭରୁ ଦେଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାହାଙ୍କ ବାଣୀ ପ୍ରଚାର କରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ସେହିମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଯେଉଁବିଷୟ ଆନ୍ତରାତ୍ମକ ଶିକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ଠିକ୍ ସେହିସବୁ କଥା ସେମାନେ ଲେଖିଅଛନ୍ତି ।^୧ ଯେ ମାନ୍ୟବର, ଯେହେତୁ ପ୍ରଥମରୁ ମୁଁ ନିଜେ ସାବଧାନ ହୋଇ ଏ ସବୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମ ପାଇଁ ଏହାର ଗୋଟିଏ କ୍ରମିକ ବିବରଣୀ ଏକ ପୁସ୍ତକ ଆକାରରେ ଲେଖିବାକୁ ମୁଁ ଉଚିତ ମନେ କଲି ।^୨ ମୁଁ ଏଗୁଡ଼ିକ ଲେଖିବା ଫଳରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ନାଣି ପାରିବ ଯେ ଆପଣଙ୍କୁ ଯାହା ସବୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଆ ଯାଇଛି, ତାହା ସତ୍ୟ ।

ଦିଖରୀୟ ଓ ଏଲୀଗାବେଥ

ହେରୋଦ ସିହୁଦାର ଗ୍ଲଦୀ ଥିବା ସମୟରେ ଦିଖରୀୟ ନାମକ ଜଣେ ଯାଜକ ଥିଲେ । ସେ 'ଅବିୟ'ଙ୍କ ଦଳର ଲୋକଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କ ନାମ ଥିଲା ଏଲୀଗାବେଥ । ଏଲୀଗାବେଥ ହାରୋଡ ବଂଶର ଝିଅ ଥିଲେ ।^୩ ସେମାନେ ଦୁହେଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଗରେ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ସେମାନେ ଉଭୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସମସ୍ତ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରୁଥିଲେ । ପ୍ରଭୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପାଳିବାକୁ କହିଥିବା ସମସ୍ତ କଥା ସେମାନେ ଦୁହେଁ ପାଳୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ଭୁଲ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ସନ୍ତାନସନ୍ତତି ନଥିଲେ । ଏଲୀଗାବେଥ ବନ୍ୟା ଥିଲେ । ଉଭୟେ ଦିଖରୀୟ ଓ ଏଲୀଗାବେଥ ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ଦିଖରୀୟ ତାହାଙ୍କ ଦଳ ତରଫରୁ ଜଣେ ଯାଜକ ହିସାବରେ ମିସିରରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଦଳର ପାଳ ପଡ଼ିଲା । ଧୂପ ଅର୍ପଣ କରିବା ପାଇଁ ଯାଜକମାନେ ସବାବେଳେ ଜଣେ ଯାଜକଙ୍କୁ ବାଛୁଥିଲେ । ଦିଖରୀୟଙ୍କୁ ଏଥିପାଇଁ ବନ୍ଧାଗଲା । ତେଣୁ ଦିଖରୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମିସିର ଭିତରକୁ ଧୂପ ଦେବା ପାଇଁ ଗଲେ ।^୪ ବାହାରେ ବହୁତ ଲୋକ ଜମା ହୋଇଥିଲେ । ଧୂପ ଲାଗିବା ସମୟରେ ସେମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ ।^୫ ସେହି ସମୟରେ ଦିଖରୀୟଙ୍କ ଆଗରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଜଣେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଦର୍ଶନ ଦେଲେ । ସେ ଧୂପଦେବୀର ଡାହାଣ ପଟେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ ।^୬ ଦିଖରୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କୁ ଦେଖିବା

ମାତ୍ରେ ବିଚଳିତ ଓ ବହୁତ ଭୟଭୀତ ହେଲେ ।^୭ କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଦିଖରୀୟ! ଭୟ କରନାହିଁ, ତୁମର ପ୍ରାର୍ଥନା ପରମେଶ୍ୱର ଗ୍ରହଣିଛନ୍ତି । ତୁମର ପତ୍ନୀ ଏଲୀଗାବେଥ ଗୋଟିଏ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ କରିବେ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାହାର ନାମ ଯୋହନ ରଖିବ ।^୮ ତୁମ୍ଭେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖୁସି ହେବ । ତାହାଙ୍କର ଜନ୍ମ ହେତୁ ବହୁତ ଲୋକ ଖୁସି ହେବେ ।^୯ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଯୋହନ ମହାନ ହେବେ । ସେ କେବେ ହେଁ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ କିମ୍ବା ମଦ୍ୟପାନ କରିବେ ନାହିଁ । ଏପରିକି ଜନ୍ମ ସମୟରୁ ସେ ପବିତ୍ରଆତ୍ମାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବେ ।^{୧୦} ଯୋହନ ଅନେକ ସିହୁଦୀ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ । ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି ।^{୧୧} ଯୋହନ ନିଜେ ଅଗ୍ରଗାମୀ ରୂପେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ଯିବେ । ସେ ଏଲୀୟଙ୍କ ପରି ଗଣ୍ଠଶାଳୀ ହେବେ । ସେ ଏଲୀୟଙ୍କ ଆତ୍ମା ଲାଭ କରିବେ । ସେ ପିତାଗଣ ଓ ସେମାନଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶାନ୍ତ ସ୍ଥାପନ କରିବେ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅବଜ୍ଞା କରୁଥିବା ଅନେକ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଧାର୍ମିକମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିର ଠିକ୍ ମାର୍ଗକୁ ସେ ନେଇ ଆସିବେ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗମନ ପାଇଁ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବେ ।”

ଦିଖରୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କହୁଛ, ତାହା ସତ୍ୟ ବୋଲି ମୁଁ କିପରି ଭାଣିବି? ମୁଁ ଜଣେ ବୁଢ଼ା ଲୋକ ଓ ମୋର ପତ୍ନୀ ମଧ୍ୟ ବୁଢ଼ୀ ହୋଇଗଲେଣି ।”

ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ଗାତ୍ରୀୟେଲ । ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଥାଏ । ତୁମ ସହଚ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ଓ ଏ ସୁସମାଚାର ଦେବାକୁ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ।^{୧୨} ଏବେ ଶୁଣ! ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋ କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କଲାନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚିତ ସମୟ ଆସିଲେ ଏହା ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେବ । ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ମୂକ ହୋଇଯିବ । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏସବୁ ନ ଘଟିଛି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ୍ଭେମାନେ କହିବା ଶକ୍ତି ହରେଇ ବସିବ ।”

ତେଣୁ ଜେ ଲୋକମାନେ ବାହାରେ ଦିଖରୀୟଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଯେ ଏତେ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିଖରୀୟ ମିସିର ଭିତରେ କାହିଁକି ଅଟକି ରହୁଛନ୍ତି!^{୧୩} ଯେତେବେଳେ ଦିଖରୀୟ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ କିଛି କଥା କହିପାରୁ ନଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ବୁଝି ପରିଲେ ଯେ, ସେ ମିସିର ଭିତରେ କୌଣସି ଦିବ୍ୟଦର୍ଶନ ପାଇଛନ୍ତି । ସେ ମୂକ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ଓ କେବଳ ଠାରରେ କହୁଥିଲେ ।^{୧୪} ଦିଖରୀୟଙ୍କୁ

ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ସମୟ ଶେଷ ହୋଇଯିବାପରେ ସେ ଘରକୁ ଫେରିଗଲେ ।

^୨ତା'ପରେ ଦିଖରୟଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଏଲୀଶାବେଥ ଗର୍ଭବତୀ ହେଲେ, ତେଣୁ ଏଲୀଶାବେଥ ଘର ବାହାରକୁ ପାଞ୍ଚମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାହାରିଲେ ନାହିଁ । ଏଲୀଶାବେଥ କହଲେ, ^୩“ଦେଖ, ଶେଷରେ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୋର ଲଜ୍ଜା ନିବାରଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ମୋ' ପ୍ରତି ସଦୟ ହୋଇଛନ୍ତି ।”

କୁମାରୀ କନ୍ୟା ମରୟମ

^{୨୬-୨୯}ଏଲୀଶାବେଥଙ୍କର ଗର୍ଭର ଷଷ୍ଠ ମାସ ଚାଲୁଥିଲା । ଗାଳୀଲୀର ଗୋଟିଏ ସହର ନାଜରତରେ ବାସ କରୁଥିବା ନଣେ କୁମାରୀକନ୍ୟା ପାଖକୁ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଗାହୀୟେଲଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ । ଦାଉଦଙ୍କ ବଂଶଜ ଯୋସେଫ ନାମକ ନଣେ ପୁରୁଷ ସହତ ସେ କନ୍ୟାଙ୍କର ବିବାହନବ୍ଧି ହୋଇ ସାରିଥିଲା । ତାହାଙ୍କର ନାମ ମରୟମ ଥିଲା । ^{୨୭}ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ସେହି କନ୍ୟା ପାଖକୁ ଆସି କହଲେ, “ନମସ୍କାର । ପ୍ରଭୁ ତୁମକୁ ଅନୁଗ୍ରହ କରିଛନ୍ତି । ସେ ତୁମସହତ ଅଛନ୍ତି ।” ^{୨୮}ମରୟମ କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ କଥାଶୁଣି ଉଦବିଗ୍ନ ହୋଇଗଲେ । ତାହାଙ୍କ ଅଭିବାଦନର ଅର୍ଥ କଣ ହୋଇପାରେ, ସେହି କଥା ଭାବି ସେ ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଗଲେ ।

^{୨୯}ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ମରୟମ! ଭୟ କରନାହିଁ । କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି । ^{୩୦}ଶୁଣ, ତୁମେ ଗର୍ଭବତୀ ହେବ । ତୁମେ ଗୋଟିଏ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନକୁ ନନ୍ତୁ ଦେବ । ତୁମେ ତାହାଙ୍କ ନାଁ ଯୀଶୁ ରଖିବ । ^{୩୧}ସେ ମହାନ ହେବେ । ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ସର୍ବୋପରିସ୍ଥ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ବୋଲି କହନ୍ତେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କର ପୂର୍ବ ପୁରୁଷ ଦାଉଦଙ୍କ ସିଂହାସନ ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ^{୩୨}ସେ ଅନନ୍ତକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାକୁବବଂଶ ଉପରେ ରାଜତ୍ୱ କରିବେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ରାଜ୍ୟର କେବେହେଲେ ଶେଷ ହେବ ନାହିଁ ।”

^{୩୩}ମରୟମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଏହା କିପରି ଘଟିବ? ମୁଁ ଏବେ ମଧ୍ୟ କୁମାରୀ ଅଛି ।”

^{୩୪}ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ମରୟମଙ୍କୁ କହଲେ, “ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିବେ, ସର୍ବୋପରିସ୍ଥ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତି ତୁମକୁ ଆବରଣ କରିବ । ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ନନ୍ତୁଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ବାଳକ ପବିତ୍ର ହେବେ । ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ରଭାବରେ ଖ୍ୟାତ ହେବେ । ^{୩୫}ତୁମର ସମ୍ପର୍କୀୟ ଏଲୀଶାବେଥ ମଧ୍ୟ ଗର୍ଭବତୀ ଅଛନ୍ତି । ବହୁତ ବୃତ୍ତୀ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଏବେ ଗୋଟିଏ ପୁତ୍ରସନ୍ତାନକୁ ନନ୍ତୁ ଦେବେ । ସମସ୍ତେ ଭାବୁଥିଲେ ଯେ ସେ ଏଣିକି ଆଉ ସନ୍ତାନ ସନ୍ଧି ପାଇବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବେନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ଏବେ ଛଅ ମାସର ଗର୍ଭବତୀ ଅଟନ୍ତି । ^{୩୬}ପରମେଶ୍ୱର ସବୁ କିଛି କରି ପାରନ୍ତି । ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ ।”

^{୩୭}ମରୟମ କହଲେ, “ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଦାସୀ କନ୍ୟା ଅଟିଛି । ତୁମେ ମୋତେ ଯାହା କହଲ, ମୋ ପାଇଁ ତାହା ହିଁ ହେଉ ।” ତାପରେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ତାହାଙ୍କ ପାଖରୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ମରୟମ, ଦିଖରୟ ଓ ଏଲୀଶାବେଥଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ।

^{୩୮}ତା'ପରେ ମରୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ ଓ ତରତର ହୋଇ ଯିହୁଦାର ପାହାଡ଼ିଆ ପ୍ରଦେଶସ୍ଥିତ ଗୋଟିଏ ନଗରକୁ ବାହାର ପଡ଼ିଲେ । ^{୩୯}ସେ ଦିଖରୟଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ଏଲୀଶାବେଥଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ କଲେ । ^{୪୦}ମରୟମଙ୍କ ଅଭିବାଦନ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ଏଲୀଶାବେଥଙ୍କ ଗର୍ଭସ୍ଥ ସନ୍ତାନ ନାଟ ଉଠିଲା । ଏଲୀଶାବେଥ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ^{୪୧}ଏଲୀଶାବେଥ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହଲେ, “ତୁମେ ସମସ୍ତ ନାରୀମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଧନ୍ୟା । କାରଣ ଯେଉଁ ଗିଶୁକୁ ତୁମେ ନନ୍ତୁ ଦେବାକୁ ଯାଉଅଛ, ପରମେଶ୍ୱର ତାହାକୁ ଧନ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ^{୪୨}ତୁମେ ମୋ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମାଆ ଏବଂ ତୁମେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଛ! ମୋ ପାଇଁ ଏତେ ବଡ଼ ଭଲ ଘଟଣା କାହିଁକି ଘଟିଲା? ^{୪୩}ମୁଁ ତୁମ ଅଭିବାଦନର ସ୍ୱର ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ମୋର ଗର୍ଭସ୍ଥ ସନ୍ତାନ ଆନନ୍ଦରେ ନାଟ ଉଠିଲା । ^{୪୪}ତୁମେ ଧନ୍ୟା । କାରଣ ପ୍ରଭୁ ତୁମକୁ ଯାହା କହିଥିଲେ ତୁମେ ତାହା ବିଶ୍ୱାସ କରିଛ । ଏ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିବ ବୋଲି ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ କଲ ।

ମରୟମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ମୃତି କଲେ ।

^{୪୫}ତା'ପରେ ମରୟମ କହିଲେ,

^{୪୬} “ମୋର ଆତ୍ମା ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସ୍ମୃତି କରୁଛି । ମୋର ହୃଦୟ ଆନନ୍ଦରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ମୋର ଉଦ୍ଧାର କର୍ତ୍ତା ।

^{୪୭} ମୋର କିଛି ମହତ୍ୱ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ଭଲ ଦୀନହୀନଦାସୀ ଉପରେ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ପକାଇଲେ । ଆଦିଠାରୁ ସମସ୍ତେ ମୋତେ ସବୁ ଧନ୍ୟ କହନ୍ତେ ।

^{୪୮} କାରଣ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ପାଇଁ ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁ କରିଛନ୍ତି । ତାହାଙ୍କର ନାମ ପବିତ୍ର ହେଉ ।

^{୪୯} ଯେଉଁମାନେ ତାହାଙ୍କର ଉପାସନା କରନ୍ତି, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସଦାସର୍ବଦା ଦୟାକରିବ ।

^{୫୦} ସେ ତାଙ୍କର ବାହୁର ଶକ୍ତି ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ସେ ଅହଂକାରୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଛିନ୍ନଛତ୍ର କରି ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଯୋଜନା ଧ୍ୱଂସ କରିଦେଲେ ।

^{୫୧} ପରମେଶ୍ୱର ରାଜାମାନଙ୍କୁ ସିଂହାସନରୁ ତଳକୁ ଖସାଇ ଆଣିଲେ ଓ ଦୀନହୀନ ଲୋକଙ୍କୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇଲେ ।

^{୫୨} ସେ ଚୋକିଳ ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲ ବିଷୟଦେଇ ତୁପ୍ତ କଲେ କିନ୍ତୁ ଧନୀ ଓ ସ୍ୱାର୍ଥପର ଲୋକଙ୍କୁ ଖାଲି ହାତରେ ଫେରାଇ ଦେଲେ ।

^{୫୩} ତାହାଙ୍କର ସେବା କରିବାପାଇଁ ସେ ନିଜେ ବାନ୍ଧିଥିବା ଲଜ୍ଜାୟେଲର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ । ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କର କୃପା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ।

^{୫୪} ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କୁ ଅଧିକାରୀ ଓ ତାହାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସଦାସର୍ବଦା ଦୟା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଦେଇଥିବା ତାହାଙ୍କ ପୂର୍ବ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପାଳନ କରିଛନ୍ତି ।”

^{୧୩}ମରୟମ ପ୍ରାୟ ତିନିମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଲୀଶାବେଥଙ୍କ ପାଖରେ ରହବା ପରେ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଗଲେ ।

ଯୋହନଙ୍କ ବନ୍ଧୁ

^{୧୪}ଏଲୀଶାବେଥଙ୍କର ସନ୍ତାନ ପ୍ରସବ କରିବା ସମୟ ହେବାରୁ ସେ ପ୍ରତ୍ନସନ୍ତାନଟିଏ ଜନ୍ମ ଦେଲେ । ^{୧୫}ତାହାଙ୍କର ପଡୋଶୀ ଓ ପରିବାରର ଲୋକେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଅଶେଷ ଦୟା କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏଲୀଶାବେଥଙ୍କ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ।

^{୧୬}ବାଳକର ଜନ୍ମ ହେବାର ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ସେମାନେ ଶିଶୁକୁ ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଆସିଲେ ଓ ସେମାନେ ବାଳକର ନାମ ତାର ପିତାଙ୍କ ନାମ ଅନୁସାରେ ଦିଖରୟ୍ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ^{୧୭}କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ମାଆ କହଲେ, “ନା, ତାର ନାମ ଯୋହନ ହେଉଯିବ ।”

^{୧୮}ଲୋକମାନେ ଏଲୀଶାବେଥଙ୍କୁ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭର କୈଣସି ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କର ଏଭଳି ନାମ ନାହିଁ ।” ^{୧୯}ତା’ପରେ ସେମାନେ ପରେ ତାର ବାପାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଏହ ଶିଶୁର ନାମ କ’ଣ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛ?”

^{୨୦}ଏହା ଶୁଣି ଦିଖରୟ୍ ଲେଖିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଲେଖାଫଳକ ମାଗି ସେଥିରେ ଲେଖିଲେ, ତାର “ନାମ ଯୋହନ ।” ^{୨୧}ସବୁ ଲୋକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ତାପରେ, ତତ୍ସକ୍ଷାତ୍ ଦିଖରୟ୍ଙ୍କ ପାଟି ଖୋଲିଗଲା । ସେ କଥାବାଣୀ କରି ପାରିଲେ । ସେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ସୂଚି କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ^{୨୨}ତାହାଙ୍କର ସମସ୍ତ ପଡୋଶୀ ଭୟ ଭୀତ ହେଲେ । ସିହିଦାର ସମସ୍ତ ପାହାଡ଼ିଆ ପ୍ରଦେଶରେ ଲୋକେ ଏହ ସବୁ ଘଟଣା ବିଷୟରେ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

^{୨୩}ଏ କଥା ଯେଉଁମାନେ ଶୁଣିଲେ, ସେମାନେ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଗଲେ । ଲୋକେ ଭାବିଲେ, “ଏ ବାଳକଟି କ’ଣ ହେବ?” ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହସ୍ତ ପିଲଟିର ସହତ ଅଛି, ସେମାନେ ଏପରି ଭାବିଲେ ।

ଦିଖରୟ୍ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ସୂଚି କଲେ ।

^{୨୪}ତା’ପରେ ଯୋହନଙ୍କ ପିତା ଦିଖରୟ୍ ପବିତ୍ରଆତ୍ମାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ସେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ କହଲେ:

^{୨୫}“ଇସ୍ରାୟେଲର ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ସୂଚିଗାନ କର । ସେ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵାଧୀନତା ଦେଇଛନ୍ତି ।

^{୨୬}ସେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ସେବକ ଦାଉଦଙ୍କ ପରିବାରରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଗଣଗାଳୀ ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି ।

^{୨୭}ବହୁତ ଦିନ ପୂର୍ବେ ବାସ କରୁଥିବା ନିଜ ପବିତ୍ର ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାକ୍ୟମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପରମେଶ୍ଵର ଏହା କରିବେ ବୋଲି କହୁଥିଲେ ।

^{୨୮}ସେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ଠାରୁ ତଥା ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଘୃଣା କରୁଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲେ ।

^{୨୯}ସେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ଦୟା ଦେଖାଇବେ ବୋଲି କହୁଥିଲେ ଏବଂ ସେ ତାହାଙ୍କର ପବିତ୍ର ପ୍ରତିକ୍ଷା ମନେ ରଖିଛନ୍ତି ।

^{୩୦}ସେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପୂର୍ବପୁରୁଷ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ ପ୍ରତିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ ।

^{୩୧}ଯେ ସେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଶତ୍ରୁଙ୍କ ଗଳ୍ପ କବଳରୁ ମୁକ୍ତ କରିବେ । ତା’ଫଳରେ ଆତ୍ମମାନେ ନିର୍ଭୟରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ସେବା କରିପାରିବୁ ।

^{୩୨}ଆତ୍ମମାନେ ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଗରେ ଧାର୍ମିକ ଓ ପବିତ୍ର ରହନ୍ତୁ ।

^{୩୩}“ଏବଂ ତୁମ୍ଭେ ହେ ଶିଶୁ! ତୁମ୍ଭେ ସେହି ସର୍ବୋପରସ୍ଥ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ରୂପେ ଖ୍ୟାତ ହେବ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗମନ ପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରଥମେ ଯିବ ।

^{୩୪}ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚିତଦେବ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ପାପକୁ କ୍ଷମା କରି ଦିଆଯାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଯିବ ।

^{୩୫}“ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ସ୍ଵେଚ୍ଛା ଅନୁଗ୍ରହ ହେତୁ ସର୍ବରୁ ଆଗତ ଗୋଟିଏ ନୂତନ ସନର ପ୍ରଭାତ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଆଲୋକିତ କରିବ ।

^{୩୬}ମୃତ୍ୟୁର ଭୟରେ ଅଧକାର ଭିତରେ ବାସ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ଵର ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ । ସେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଗାନ୍ଧି ମାର୍ଗରେ ବାଟ କଟେଇ ନେବେ ।”

“ଶିଶୁଟି ଏହପରି ବକ୍ତାବଳୀ ଲାଗିଲା ଓ ଆତ୍ମାରେ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଦୃଢ଼ତର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଇସ୍ରାୟେଲରେ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଶକ୍ତି ପାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୋହନ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥିଲେ ।

ଯିଶୁଙ୍କ ଜନ୍ମ

୨ ସେହି ସମୟରେ ରୋମୀୟ ଗାସନ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମସ୍ତ ଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କାଇସର ଅଗଷ୍ଟଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଆଜ୍ଞା ଘୋଷଣା କରଗଲା । ଆଜ୍ଞାଟି କୁହେ ଯେ ସମସ୍ତେ ଜନଗଣନା ପାଇଁ ନିଜନିଜ ନାମର ପଞ୍ଜୀକରଣ କରିବେ । ^୨ଏହା ପ୍ରଥମ ଜନଗଣନା ଥିଲା । କିରୀଣ୍ଡିୟ ସ୍ଵର୍ଗୟାର ଗବ୍ୟପାଳ ଥିବା ସମୟରେ ଏହା ହେଲା । ^୩ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ନାମ ପଞ୍ଜୀକରଣ କରିବାପାଇଁ ନିଜନିଜ ନଗରକୁ ଗଲେ ।

ଝିଯାସେଫ ଦାଉଦଙ୍କ ବଂଶର ହୋଇଥିବାରୁ ସେ ଗାଲିଲୀର ନାଜରତ ନଗରରୁ ସିହିଦା ପ୍ରଦେଶର ବେଥଲେହମକୁ ଗଲେ । ବେଥଲେହମ ନଗର ଦାଉଦଙ୍କ ନଗର ନାମରେ ପରିଚିତ ଥିଲା । ଝିଯାସେଫ ମରୟମଙ୍କ ସହତ ନାମ ପଞ୍ଜୀକରଣ କଲେ, କାରଣ ମରୟମଙ୍କ ସହତ ତାହାଙ୍କର ବିବାହନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇ ସାରିଥିଲା । ମରୟମ ସେତେବେଳେ ଗର୍ଭବତୀ ଥିଲେ । ଝିଯାସେଫ ଓ ମରୟମ ବେଥଲେହମରେ ଥିବା ସମୟରେ ମରୟମଙ୍କର ପ୍ରସବ ସମୟ ଆସିଲା । ଝିଏ ତାହାଙ୍କର ପ୍ରଥମଜାତ ପୁତ୍ର

ସମ୍ଭାବନାକୁ ନନ୍ଦ ଦେଲେ । ସେମାନେ ରହବାକୁ ଚଟିଘରେ ଆଉ କାଗା ନଥିଲା । ତେଣୁ ମରୟମ ଶିଶୁଟିକୁ ଲୁଗାପଟାରେ ଗୁଡ଼ାଇ ଗୁହାଳରେ ଗୋରୁକୁଣ୍ଡରେ ରଖିଦେଲେ ।

ମେଷପାଳକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବନ୍ଦୁଖବର ପାଇଲେ

ଏହେ ଗୁଡ଼ିରେ କେତେକ ମେଷପାଳକ ସେମାନଙ୍କର ମେଣ୍ଟଗୁଡ଼କୁ ଗୁଡ଼ିଆସ ପଦାରେ ନଗି ରହଥିଲେ । ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ୱର୍ଗତ ମେଷପାଳକମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ ହେଲେ । ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଗୌରବର ଦ୍ୟୋତିତ ସେମାନଙ୍କର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଝଲକ ଉଠିଲା ।^{୧୦} ମେଷପାଳକମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୟଭୀତ ହୋଇଗଲେ । ସ୍ୱର୍ଗତ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୟ କରନାହିଁ, କାରଣ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁଣ ସମାଗର ଆଣିଛି । ତାହା ସବୁଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ମହା ଆନନ୍ଦ ଆଣିଦେବ ।^{୧୧} କାରଣ ଆଦି ଦାଉଦଙ୍କ ନଗରରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଭ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ନନ୍ଦ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ।^{୧୨} ତୁମ୍ଭମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରବା ପାଇଁ ଏହା ହେଉଛି ସଙ୍କେତ: “ତୁମ୍ଭମାନେ ଗୋଟିଏ ଶିଶୁକୁ କନାରେ ଗୁଡ଼ାଇ ହୋଇ ଗୋରୁକୁଣ୍ଡରେ ଗୋଇଥିବାର ଦେଖିବ ।”

^{୧୩} ଏହେ ସମୟରେ ସ୍ୱର୍ଗର ବହୁଫଣାରେ ସ୍ୱର୍ଗତମାନେ, ଆସି ସେହି ସ୍ୱର୍ଗତଙ୍କ ସହତ ଯୋଗ ଦେଲେ । ସମସ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗତ ଏହପର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରୁଥିଲେ:

^{୧୪} “ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନନ୍ଦ ହେଉ ଏବଂ ଏ ପୃଥିବୀରେ ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରସନ୍ନ ଅଛନ୍ତି, ସେସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ମିଳୁ ।”

^{୧୫} ସ୍ୱର୍ଗତମାନେ ମେଷପାଳକମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଫେରିଗଲେ । ମେଷପାଳକମାନେ ପରସ୍ପର କୁହାକୁହି ହେଲେ: “ଆମ୍ଭମାନେ ବେଥିଲେହିମ ସିବା ଓ ଏହି ଯେଉଁ ଘଟଣା ଘଟିଛି ବୋଲି ପ୍ରଭୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ କଲେ, ତାହା ଦେଖିବା ।”

^{୧୬} ତତ୍ତରୁ ସେମାନେ ଗୀତ୍ସ ଗଲେ ଓ ମରୟମ ଏବଂ ଯୋସେଫଙ୍କୁ ଖୋଦିପାଇଲେ । ସେହି ଶିଶୁ ଗୋଟିଏ ଗୋରୁକୁଣ୍ଡରେ ଗୋଇ ଥିଲେ ।^{୧୭} ମେଷପାଳକମାନେ ଶିଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ । ଏହି ଶିଶୁଙ୍କ ବନ୍ଦୁଖରେ ସ୍ୱର୍ଗତମାନେ ଯାହା କହିଥିଲେ, ତାହା ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିଲେ ।

^{୧୮} ମେଷପାଳକମାନେ ଯାହା କହିଲେ ତାହା ଶୁଣି, ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।^{୧୯} କିନ୍ତୁ ମରୟମ ଏସବୁ କଥା ନିଜ ମନ ଭିତରେ ଗୋପନ ରଖି ନିରନ୍ତର ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।^{୨୦} ମେଷପାଳକମାନେ ନିଜ ମେଷପାଳକ ନିକଟକୁ ଫେରିଗଲେ ଏବଂ ଯାହା ସବୁ ଶୁଣିଥିଲେ, ଓ ଦେଖିଥିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଗୌରବ ଦେଲେ ଓ ପ୍ରଶଂସା ଗାନ କଲେ । ସ୍ୱର୍ଗତମାନେ ଯେପରି କହିଥିଲେ, ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିନଷକୁ ସେହପରି ଦେଖିଲେ ।

^{୨୧} ଶିଶୁଟି ଆଠ ଦିନର ହେବାରୁ ତାର ସ୍ତନ୍ନତ କରାଗଲା ଓ ତାହାଙ୍କର ନାମ ଯୀଶୁ ରଖାଗଲା । ସେ

ଗର୍ଭରେ ରହି ବହୁବା ପୂର୍ବରୁ ସ୍ୱର୍ଗତ ତାହାଙ୍କୁ ଏହି ନାମ ଦେଇଥିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ହାଦିର କରାଗଲା

^{୨୨} ମୋଗାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ଶୁକ୍ର* ହେବାର ସମୟ ଆସିଲା । ଏହାପରେ ଯୋସେଫ ଓ ମରୟମ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁପରମେଶ୍ୱର ନିକଟରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ଯିରୁଶାଲମକୁ ନେଇ ଆସିଲେ ।^{୨୩} ପ୍ରଭୁଙ୍କ ‘ନିୟମ’* ରେ ଲେଖାଅଛି: “ପରବାରରେ ପ୍ରଥମ ପୁତ୍ରସମ୍ଭାବନ ନନ୍ଦ ହେଲେ ସେ ‘ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉତ୍ସର୍ଗକୃତ’ ହେବ ।”^{୨୪} ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିୟମରେ ଆହୁର ମଧ୍ୟ ଲେଖାଅଛି: “ତୁମ୍ଭକୁ ଦୁଇଟି କପୋତ କିମ୍ବା ଦୁଇଟି ପାଉଁଶୁଆ ମଧ୍ୟ ବଳ ଦେବାକୁ ହେବ ।”^{୨୫} ତେଣୁ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ବଳ ଦେବା ନିମନ୍ତେ ଯୋସେଫ ଓ ମରୟମ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଗଲେ ।

ଶିମିୟୋନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖା କଲେ

^{୨୬} ଯିରୁଶାଲମରେ ଶିମିୟୋନ ନାମରେ ଜଣେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧାର୍ମିକ ଓ ନିଷ୍ଠାପର ଭକ୍ତ ରହୁଥିଲେ । ଇସ୍ରାୟେଲକୁ ସାନ୍ତାଣୀ କରିବା ନିମନ୍ତେ ପରମେଶ୍ୱର କେବେ ଆସିବେ, ସେହି ସମୟକୁ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହୁଥିଲେ । ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲେ ।^{୨୭} ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ତାହାଙ୍କୁ କହି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ସେ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଆଗତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦର୍ଶନ ନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତାହାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହେବନାହିଁ ।^{୨୮} ଆତ୍ମା ଶିମିୟୋନଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରକୁ କଢ଼େଇଆଣିଲେ । ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଯୋସେଫ ମରୟମ ଶିଶୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ମନ୍ଦିରକୁ ଗଲେ ।^{୨୯} ଶିମିୟୋନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୋଳକୁ ନେଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରି କହିଲେ:

^{୩୦} “ପ୍ରଭୁ ! ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ କହିବା ଅନୁସାରେ ତୁମ୍ଭର ଏହି ଦାସକୁ ଗାନ୍ଧରେ ମରବାକୁ ଦିଅ ।

^{୩୧} ମୁଁ ମୋ ଆଖିରେ ତୁମ୍ଭର ପରତ୍ରାଣକୁ ଦେଖିଛି ।

^{୩୨} ତୁମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛ ।

^{୩୩} ସେ ଅଣଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭର ପଥ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଆଲୋକ ଅଟନ୍ତି ଓ ସେ ତୁମ୍ଭର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗୌରବ ଆଣିବେ ।”

ମୋଗାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ଶୁକ୍ର ମୋଗାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ଜଣେ ଯିହୁଦୀ ମହଲ ସମ୍ଭାବନ ନନ୍ଦ ଦେବାର ଚାଳନ ଦିନ ପରେ ମନ୍ଦିରରେ ଗୋଟିଏ ନିଷ୍ଠୁ ଉତ୍ସବ ହେବା ପରେ ଶୁକ୍ର ହୋଇ ପାରିବ ।

‘ନିୟମ’ ଯାହା ମୋଗାଙ୍କୁ ‘ବ୍ୟବସ୍ଥା’ ରୂପରେ ପରମେଶ୍ୱର ଦେଇଥିଲେ ।

‘ପରବାରରେ ... ହେବ ।’ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକ ୧୩ :୨,୧୨

‘ତୁମ୍ଭକୁ ... ହେବ ।’ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ୧୨:୮

ଯୀଶୁଙ୍କ ବାପାମାଆ ଯୀଶୁଙ୍କ ବନ୍ଧୁମାନେ ଗିରିୟୋନଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଏ କଥା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ^{୩୩}ତା'ପରେ ଗିରିୟୋନ ସେମାନଙ୍କୁ ଆର୍ଗାବୀଦ କଲେ ଓ ମରୟମଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏ ବାଳକ ଯୋଗୁ ଅନେକ ସିଦ୍ଧିଦାଙ୍କର ଉତ୍ପତ୍ତି ଓ ପତନ ହେବ । ସେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ଏକ ଚିହ୍ନ ହେବେ ଓ ତାହା ଲୋକମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିବେନାହିଁ । ^{୩୪}ଲୋକମାନଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ଥିବା ଗୋପନକଥା ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । ସେହି ଘଟଣା ସବୁ ତୁମର ହୃଦୟକୁ ଦୁଃଖ ଆଣିବ ।”

ହାନୀ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖା କଲେ ।

^{୩୫}ତତ୍ପରେକେଲେ ହାନୀ ନାମରେ ଜଣେ ମହଳା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଥିଲେ । ସେ ଆଗର ବଂଶର ଫିନିୟୋଲିଆ ଝିଅ ଥିଲେ । ହାନୀ ବହୁତ ବୁଢ଼ୀ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ବବାହ ପରେ ମାତ୍ର ଯାତବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ସହଚର ରହିଥିଲେ । ^{୩୬}ତା'ପରେ ତାହାଙ୍କର ସ୍ଵାମୀ ମରଗଲେ ଓ ସେ ବିଧବା ହୋଇ ଏକାକୀ ରହିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏବେ ତାହାଙ୍କୁ ଚଉରାଶି ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା । ହାନୀ ସବୁବେଳେ ମନ୍ଦିରରେ ରହୁଥିଲେ । କେବେହେଲେ ସେ ମନ୍ଦିର ଛାଡ଼ି ଯାଇ ନ ଥିଲେ । ସେ ଉପବାସ କରି ଓ ସେ ଦିନରୁଟି ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଉପାସନା କରୁଥିଲେ । ^{୩୭}ସେ ସେହି ସମୟରେ ଶିଶୁ ଓ ତା'ର ବାପାମାଆଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ଯେଉଁମାନେ ସିରୁଗାଲମର ମୁକ୍ତିର ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲେ, ସେହି ସମୟ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବନ୍ଧୁମାନେ କହିଲେ ।

ଯୋସେଫ ଓ ମରୟମ ଘରକୁ ଫେରିଗଲେ ।

^{୩୮}ଯୋସେଫ ଓ ମରୟମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାନୁଯାୟୀ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ଗାଲିଲୀ ପ୍ରଦେଶର ନିଜ ନଗର ନାଜରତକୁ ଫେରିଗଲେ । ^{୩୯}ସାନ ଶିଶୁଟି(ଯୀଶୁ) ଦିନକୁ ଦିନ ବଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେ ହସ୍ତପୁଷ୍ପ ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତାହାଙ୍କ ସହଚର ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ଆର୍ଗାବୀଦ ଥିଲା ।

ବାଳକ ଯୀଶୁ

^{୪୦}ନିସ୍ତାରପର୍ବ ପାଇଁ ଯୀଶୁଙ୍କର ପିତାମାତା ପ୍ରତିବର୍ଷ ସିରୁଗାଲମ ଯାଉଥିଲେ । ^{୪୧}ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବାରବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିବା ସମୟରେ ସବୁଥର ଭଳି ସେମାନେ ପର୍ବକୁ ଗଲେ । ^{୪୨}ପର୍ବ ଦିନତକ ଶେଷ ହୋଇଯିବା ପରେ ସେମାନେ ଘରକୁ ଫେରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବାଳକ ଯୀଶୁ ସିରୁଗାଲମରେ ରହିଗଲେ । ତାହାଙ୍କ ବାପାମାଆ ଏକଥା ଜାଣିନଥିଲେ । ^{୪୩}ଦିନ ଭିତରେ ପୁଅ ଅଛ ଶୁଣି ଯୋସେଫ ଓ ମରୟମ ପୁତ୍ର ଦିନେ ଯାତ୍ରା କରିସାରିଥିଲେ । ତା ପରେ ସେମାନେ ନିଜ ପରିବାର ଲୋକ ଓ ଅନ୍ଧରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଭିତରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଖୋଜିଲେ । ^{୪୪}କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଖୋଜିଖୋଜି ସିରୁଗାଲମ

ଫେରି ଆସିଲେ । ^{୪୫}ତିନଦିନ ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପାଇଲେ । ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଧର୍ମଗୁରୁମାନଙ୍କ ସହଚର ବସିଥିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣୁଥିଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ ସବୁ ପଚାରୁଥିଲେ । ^{୪୬}ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ କଥା ଶୁଣୁଥିଲେ । ତାହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିବା ଶକ୍ତି ଦେଖି ଓ ଜ୍ଞାନପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତରଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣି ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ^{୪୭}ଯୀଶୁଙ୍କ ବାପାମାଆ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ବସ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଗଲେ । ତାହାଙ୍କ ମାଆ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ପୁଅରେ! ତୁ ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କଲୁ? ତୋ ବାପା ଓ ମୁଁ ତୋତେ ଖୋଜିଖୋଜି ବହୁତ ଚିନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲୁଣି ।”

^{୪୮}ଏହା ଶୁଣି ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମେମାନେ ମୋତେ କାର୍ଯ୍ୟ ଖୋଜୁଥିଲୁ? ଯେଉଁଠାରେ ମୋର ପରମପିତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି, ମୁଁ ସେଠାରେ ନିଶ୍ଚୟ ଥିବ ବୋଲି ତୁମେମାନେ କ'ଣ ଜାଣିନାହାଁ?” ^{୪୯}କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କର କଥାର ଅର୍ଥ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେନାହିଁ ।

^{୫୦}ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ସହଚର ନାଜରତକୁ ଗଲେ । ସେ ବାପାମାଆଙ୍କର ସବୁ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ମାଆ ତଥାପି ଏହି ସବୁ କଥା ନିଜ ମନ ଭିତରେ ରଖି ଚଳା କରୁଥିଲେ । ^{୫୧}ଯୀଶୁ ଜ୍ଞାନରେ, ଗରୀରରେ, ଏବଂ ପରମେଶ୍ଵର ଓ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହରେ ବଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଯୋହନଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତର

୩ ଡିଏଚ୍‌ଏ କାଲସରଙ୍କ ଗବ୍‌ଡ଼ର ପରମତମ ବର୍ଷ ସମୟର କଥା ।

ସିଦ୍ଧା ପ୍ରଦେଶର ଗାସକ ପନ୍ଥୟ ପୀଳତ, ଗାଲିଲୀର ଗାସକ ହେରୋଦ, ଇବ୍ରାୟା

ଓ ଭ୍ରାଖୋନାଡି ପ୍ରଦେଶର ଗାସକ ହେରୋଦର ଭାଇ ଫିଲିପ୍, ଓ ଆବଲାନୀର ଗାସକ ଲୁସାନୟା; ଏ ସମସ୍ତେ କାଲସରଙ୍କ ଅଧିନରେ ଥିଲେ ।

ହାନାନ ଓ କୟାଫା ମହାଯାଜକ ଥିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ଡିଖରୟଙ୍କ ପୁଅ ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଆଜ୍ଞା ଆସିଲା । ଯୋହନ ମରୁଭୂମିରେ ବାସ କରୁଥିଲେ । ^୨ଯୋହନ ଯଦିନ ନଦୀର ଗୁରୁପାଖଯାକ ସବୁଅଞ୍ଚଳରେ ବୁଲିବୁଲି ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରସ୍ତର କଲେ ଯେ ସେମାନେ ନିଜର ହୃଦୟ ଓ ନୀବନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତୁ ଓ ବାପ୍ତିସ୍ମ ହୁଅନ୍ତୁ, ତାହାହେଲେ ସେମାନଙ୍କର ପାପଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରି ଦିଆଯିବ । ^୩ଏହା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଯିଶୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖାଥିବା କଥା ଥିଲା । ସେଥିରେ ଲେଖାଥିଲା:

“ମରୁଭୂମିରେ ଜଣେ ଲୋକ ପାଟି କରି କହୁଛି: ‘ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମାର୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର । ତାହାଙ୍କ ବାଟ ସଲଖ କର ।

^୪ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପତ୍ୟକା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦିଆଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପର୍ବତ ଓ ପାହାଡ ସମତଳ ହୋଇଯିବ । ବନ୍ୟାଗ୍ରସ୍ତ ସବୁ ସିଧା କରି ଦିଆଯିବ ଓ ଖାଲଡ଼ିପ ଗସ୍ତା ସବୁ ସମତଳ କରି ଦିଆଯିବ ।

୨ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପରତ୍ରାଣ ବ୍ୟସ୍ତରେ କରିବେ ।”
ଯିଶାଇୟ ୪୦:୩-୫

ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ ଏବଂ ଅନେକ ପ୍ରକାରରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ।

ଯୋହନଙ୍କ ନିକଟକୁ ବାପ୍ତିଜିତ ହେବା ପାଇଁ ଲୋକମାନେ ଆସିଲେ । ଯୋହନ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ବ୍ୟସ୍ତଧର ସାପ ଭଳି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆସ୍ତ୍ରପ୍ରବା ମହା କ୍ରୋଧରୁ ଖସି ପଳାଇବା ପାଇଁ କିଏ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଚେତାଇ ଦେଲେ? ‘ତୁମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ନିଜ ହୃଦୟ ଓ ନିବିନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛ ବୋଲି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟପୁସ୍ତକ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଗର୍ବ କରି କୁହନାହିଁ ଯେ ‘ଅଗ୍ରହାମ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପିତା ।’ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ଅଗ୍ରହାମଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ପଥର ଗୁଡ଼ିକରୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରନ୍ତି । ଗଛର ମୂଳରେ କୁହାଡ଼ି ରଖାଯାଇ ସାଗଲୁଣି ଏବଂ ଯେଉଁ ଗଛ ଭଲ ଫଳ ଦେଇପାରୁନାହିଁ, ସେହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗଛକୁ କାଟିଦିଆଯିବ ଏବଂ ନିଆଁରେ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯିବ ।”

୧୦ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ କଣ କରିବୁ?”

୧୧ ଯୋହନ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଯଦି ତୁମ୍ଭ ପାଖରେ ଦୁଇଟି କୁର୍ତ୍ତା ଅଛି ତେବେ ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ କୁର୍ତ୍ତା ଯାହାର ନାହିଁ ତାହାକୁ ଦିଅ । ଯଦି ତୁମ୍ଭ ପାଖରେ ଖାଦ୍ୟ ଅଛି ତେବେ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବାଣ୍ଟିଦିଅ ।”

୧୨ କେତେକ କର ଆଦାୟକାରୀ ବାପ୍ତିଜିତ ହେବାପାଇଁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯୋହନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ହେଗୁରୁ! ଆମ୍ଭେମାନେ କ’ଣ କରିବୁ?”

୧୩ ଯୋହନ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭକୁ ଯେତିକି ନେବାକୁ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି, ତା’ଠାରୁ ଅଧିକ କର ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ନିଅନାହିଁ ।”

୧୪ ଚର୍ଚ୍ଚିନୀମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଆମକୁ କ’ଣ କରିବାକୁ ହେବ?”

୧୫ ଯୋହନ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ବଳପୂର୍ବକ କାହାରିଠାରୁ ଅର୍ଥ ନିଅନାହିଁ । କାହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ମିଛ କୁହନାହିଁ । ଯେତିକି ବେତନ ମିଳୁଛି, ସେତିକିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରୁହ ।”

୧୬ ସବୁ ଲୋକେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନର ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲେ । ଯୋହନଙ୍କ ବ୍ୟସ୍ତରେ ସେମାନେ ମନେମନେ ଭାବୁଥିଲେ, “ହୃଦୟ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତୁ ।”

୧୭ ତେବେଲେ ଯୋହନ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ତ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଜର ବାପ୍ତିଜିତ କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ମୋ’ଠାରୁ ଅଧିକ ଗଳ୍ପଗାଳୀ ନିଶେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତାହାଙ୍କର ଯୋଡ଼ାର ଫିତା ଫିଟାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପବ୍ତ୍ରଆତ୍ମା ଓ ଅଗ୍ନି ପୁର ବାପ୍ତିଜିତ କରିବେ ।

୧୮ ତାହାଙ୍କ ହାତରେ ଖଳା ସଫାକରିବାର କୁଳ ଅଛି । ସେଥିରେ ସେ ଗସ୍ୟକୁ ଅଗାଡ଼ି ଠାରୁ ଅଲଗା କରିଦେବେ । ସେ ଭଲ ଗସ୍ୟତକ ସଂଗ୍ରହ କରି ଅମାରରେ ନେଇ ରଖିବେ । ତା’ପରେ ଅଗାଡ଼ି ଓ ଦରକାରୀ ଅନାବନା ନିଷପତ୍ତୁକୁ ଚରକାଳ ନକ୍ଷୁପ୍ରବା ନିଆଁରେ ପୋଡ଼ିଦେବେ ।”

୧୯ ଏହି ଭଳି ଯୋହନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ତୁସାପାଚାରର

ପରେ ଯୋହନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କପରି ଶେଷ ହେଲା ।

୨୦ ସାମନ୍ତଗୁଡ଼ା ହେରୋଦ ନିଜ ଭାଇର ସ୍ତ୍ରୀ(ଖେଉଦ) ହେରୋଦିଆଙ୍କ ସହଚ ଅନୁଚିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥିବାରୁ ଓ ଅନ୍ୟ କେତେକ ଖରାପ କାମ କରିଥିବାରୁ ଯୋହନ ତାହାଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କଲେ । ୨୧ ସେହିଭଳି ହେରୋଦ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଖରାପ କାମ କଲେ । ସେ ଯୋହନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀଖାଲରେ ରଖିଲେ । ସେ ଯେତେ କୁକର୍ମ କରିଥିଲେ, ସେଥିରେ ଏହି କୁକର୍ମଟି ଯୋଗ ହେଲା ।

ଯୋହନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବାପ୍ତିଜିତ କଲେ ।

୨୨ ଯୋହନ କର୍ମଗାରରେ ବନ୍ଦୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସବୁଲୋକ ଯୋହନଙ୍କ ପୁର ବାପ୍ତିଜିତ ହେଉଥିଲେ । ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ମଧ୍ୟ ଆସିଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ପୁର ବାପ୍ତିଜିତ ହେଲେ । ଯୀଶୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲୁବେଳେ ଆକାଶ ଖୋଲଗଲା । ୨୩ ପବ୍ତ୍ରଆତ୍ମା ତାହାଙ୍କ ଉପରକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲେ ଓ ସେ କପୋତ ପରି ଦେହ ଧାରଣ କରିଥିଲେ । ଆକାଶବାଣୀ ହେଲା: “ତୁମ୍ଭେ ମୋର ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର । ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଉପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।”

ଯୋସେଫଙ୍କ ବଂଶର ଇତିହାସ

୨୪ ଯୀଶୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ବେଳକୁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାୟ ତିରିଶ ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା । ଲୋକଙ୍କ ଧାରଣା ଅନୁସାରେ ଯୀଶୁ ଯୋସେଫଙ୍କ ପୁତ୍ର ।

- ୨୫ ଯୋସେଫ ଏଲୀଙ୍କ ପୁତ୍ର ଥିଲେ ।
- ୨୬ ଏଲୀ ମଥାତଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୨୭ ମଥାତ ଲେବୀଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
- ୨୮ ଲେବୀ ମଲ୍ଖୀଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
- ୨୯ ମଲ୍ଖୀ ଯନ୍ତୟଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୩୦ ଯନ୍ତୟ ଯୋସେଫଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୩୧ ଯୋସେଫ ମତ୍ତଥୀୟାଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୩୨ ମତ୍ତଥୀୟା ଅମୋସଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୩୩ ଆମୋସ ନହୁମଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୩୪ ନାହୁମ ହେସ୍କୀୟାଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
- ୩୫ ହେସ୍କୀୟା ନରୟଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୩୬ ନରୟ ମହଶଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
- ୩୭ ମହଶ ମତ୍ତଥୀୟାଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୩୮ ମତ୍ତଥୀୟା ଶିମୟାଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୩୯ ଶିମୟା ଯୋସେଫଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୪୦ ଯୋସେଫ ଯୋସାଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୪୧ ଯୋସା ଯୋହନଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
- ୪୨ ଯୋହନ ଯୋଷାଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୪୩ ଯୋଷା ଦିରୁବବାବେଲଙ୍କର ପୁତ୍ର ।
- ୪୪ ଦିରୁବବାବେଲ ଗଅଲ୍‌ଆୟେଲଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
- ୪୫ ଗଅଲ୍‌ଆୟେଲ ନେରୀଙ୍କ ପୁତ୍ର ।

୨୮ ନେରୀ ମଲ୍ଖୀଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ମଲ୍ଖୀ ଅଦୀଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଅଦୀ କୋସୀମଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 କୋସୀମ ଏଲ୍ଲୀଦାନଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଏଲ୍ଲୀଦାନ ଏରଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ୨୯ ଏର ଯୀଶୁଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଯୀଶୁ ଏଲୀୟେଜରଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଏଲୀୟେଜର ଯୋରୀମଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଯୋରୀମ ମଥୀତଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ମଥୀତ ଲେବୀଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ୩୦ ଲେବୀ ଶିମିୟୋନଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଶିମିୟୋନ ଯିହୁଦାଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଯିହୁଦା ଯୋସେଫଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଯୋସେଫ ଯୋନାମଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ୩୧ ଏଲ୍ଲୀୟାକୀମ ମଲ୍ଲହଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ମଲ୍ଲହ ମନ୍ୟାଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ମନ୍ୟା ମଉଥୀଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ମଉଥୀ ନାଥନଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ନାଥନ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ୩୨ ଦାଉଦ ଯିଶୟଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଯିଶୟ ଓବେଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଓବେଦ ବୋୟୁଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ବୋୟୁଦ ଶେଲହନଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଶେଲହନ ନହଶୋନଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ୩୩ ନହଶୋନ ଅମ୍ମୀନାଦାବଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଅମ୍ମୀନାଦାବ ଅର୍ଦ୍ଦାନଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଅର୍ଦ୍ଦାନ ଅର୍ଣ୍ଣୀଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଅର୍ଣ୍ଣୀ ହେସ୍ରୋଶଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ହେସ୍ରୋଶ ଫେରସଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଫେରସ ଯିହୁଦାଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ୩୪ ଯିହୁଦା ଯାକୁବଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଯାକୁବ ଯିସହାକଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଯିସହାକ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଅବ୍ରାହାମ ଥେରହଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଥେରହ ନାହୋରଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ୩୫ ନାହୋର ସରୁଗଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ସରୁଗ ରଗୁଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ରଗୁ ଫେଲଗଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଫେଲଗ ଏବରଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଏବର ଶେଲହଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ୩୬ ଶେଲହ କେନାନଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 କେନାନ ଅର୍ଫକ୍ଷଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଅର୍ଫକ୍ଷଦ ଶେମଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଶେମ ନୋହଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ନୋହ ଲେମଖଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ୩୭ ଲେମଖ ମଥୁଶେଲହଙ୍କ ପୁତ୍ର ।

ମଥୁଶେଲହ ହନୋକଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ହନୋକ ଯେରଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଯେରଦ ମହଲଲେଲଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ମହଲଲେଲ କେନାନଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ୩୮ କେନାନ ଏନୋଶଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଏନୋଶ ଶେଥଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଶେଥ ଆଦମଙ୍କ ପୁତ୍ର ।
 ଆଦମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ।

ଶତାବ୍ଦୀର ଯୀଶୁଙ୍କ ପରୀକ୍ଷା

୪ ଯୀଶୁ ପବିତ୍ରଆତ୍ମାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯର୍ଦ୍ଦନ ନଦୀରୁ ବାହୁଡ଼ି ଆସିଲେ । ଆତ୍ମା ତାହାଙ୍କୁ ମରୁଭୂମିକୁ କଡ଼ାଇ ନେଇଗଲେ । 'ସେଠାରେ ଶତାବ୍ଦୀର ଗୁଳିଗ ବନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ନେଲା । ସେହି ବନମାନଙ୍କରେ ଯୀଶୁ କିଛି ନ ଖାଇ ନ ପିଇ ରହଲେ । ସେହି ବନତଳ ସରସିବା ପରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବଡ଼ ଭୋକ ଲାଗିଲା ।
 'ଶତାବ୍ଦୀର ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲା, "ଭୃମ୍ଭେ ଯଦି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନ, ତେବେ ଏହି ପଥରଟିକୁ ଲୁହ, ସେ ରୋଟି ହୋଇଯାଉ ।"

ଏହା ଶୁଣି ଯୀଶୁ ତାହାକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ,

"ଗାସୁରେ ଲେଖାଅଛି: ମଣିଷ କେବଳ ରୋଟିରେ ବଞ୍ଚେନାହିଁ ।" ଦ୍ୱିତୀୟ ବବରଣ ୮:୩

'ତା'ପରେ ଶତାବ୍ଦୀର ତାହାଙ୍କୁ ବହୁତ ଉପରକୁ ନେଇଯାଇ କ୍ଷଣକ ମଧ୍ୟରେ ସାରା ସଂସାରର ସମସ୍ତ ଗୁଣ୍ୟ ଦେଖାଇ ଦେଲା । 'ଶତାବ୍ଦୀର ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲା, "ମୁଁ ଏହିସବୁ ଗୁଣ୍ୟ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ କ୍ଷମତା ବିଭବ ତୁମକୁ ଦେଇଦେବି । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୋତେ ଦିଆ ଯାଇଛି । ମୁଁ ଯାହାକୁ ଚାହେଁବି, ତାହାକୁ ଏ ସମସ୍ତ ଦେଇପାରିବି । 'ତେବେ ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ପ୍ରଣାମ କରିବ, ତେବେ ମୁଁ ଏସବୁ ତୁମକୁ ଦେଇଦେବି ।"

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ଗାସୁରେ ଲେଖାଅଛି:

'ତୁମ୍ଭେ କେବଳ ନିଜ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବ ଓ ତାହାଙ୍କର ଉପାସନା କରିବ ।" ଦ୍ୱିତୀୟ ବବରଣ ୬:୧୩

'ତା'ପରେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯିରୁଶାଲେମକୁ ନେଇଗଲା ଓ ସେଠାର ମନ୍ଦିରର ଶିଖରରେ ଠିଆ କରାଇ ଦେଲା । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲା, "ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର, ତେବେ ଏହି ଠାରୁ ତଳକୁ ଡେଇଁପଡ଼ ।" 'ଗାସୁରେ ଲେଖାଅଛି:

'ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗରୁତ ମାନଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭର ଯତ୍ନ ନେବାପାଇଁ ଆଜ୍ଞା ଦେବେ ।'

୧୧ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଲୋଖାଅଛ:

‘ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ହାତରେ ଭୁଲକୁ ଉଠେଇ ନେବେ, ଯାହା ଫଳରେ କୌଣସି ପଥରରେ ଭୁଲ ପାଦ ଲାଗିବନାହିଁ।’
ଗୀତାଫଳ ୯:୧୨

୧୨ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଗାୟରେ ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଲୋଖାଅଛ:

‘ଭୂମ୍ଭେ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ପରୀକ୍ଷା କରିବ ନାହିଁ।’
ଦ୍ୱିତୀୟାବରଣ ୨:୧୬

୧୩ ଗୟତାନ ଯୀଶୁଙ୍କର ସବୁ ପ୍ରକାର ପରୀକ୍ଷା ନେଇ ସାରିଲା । ଆଉ ଟିକିଏ ଭଲ ସ୍ତ୍ରୀଯୋଗ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ରୁଲିଗଲା ।

ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ

୧୪ ପବିତ୍ରଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗଳ୍ପ ପାଇ ଯୀଶୁ ଗାଲାଲୀକୁ ଫେରିଗଲେ । ଗାଲାଲୀର ରୁଣିଆଡ଼େ ଯୀଶୁଙ୍କ ବନ୍ଧୁମାନେ ଖବର ବ୍ୟାପିଗଲା । ୧୫ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହ ମାନଙ୍କରେ ଉପଦେଶ ଦେବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସମସ୍ତେ ତହାଙ୍କର ପ୍ରଂଶଂସା କରୁଥିଲେ ।

୧୬ ତାପରେ ସେ ନାଦରତକୁ ଆସିଲେ । ନାଦରତରେ ସେ ପ୍ରତିପାଳକ ହୋଇଥିଲେ । ସବୁଥର ଭଲ ସେ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କର ସନ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହକୁ ଗଲେ । ସେ ପାଠ କରିବା ପାଇଁ ଠିଆ ହେଲେ । ୧୭ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତା ଯିଶୁଙ୍କ ପୁସ୍ତକ ତାହାଙ୍କୁ ବ୍ୟାପାଇଥିଲା । ଯୀଶୁ ପୁସ୍ତକ ଖୋଲି ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ସେ ଲୋଖାଅଥିଲା, ତାହା ପାଇଲେ:

୧୮ “ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆତ୍ମା ମୋ’ ଠାରେ ଅଛି । ଦୀନହୀନ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟରେ ସ୍ୱପମାଗୁର ପ୍ରଗୁର କରିବା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ବାଛନ୍ତି । ବର୍ଯ୍ୟାମାନେ ଯେ ମୁଲ ହୋଇ ପାରିଛନ୍ତି, ଏହା ସେମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ, ଅନ୍ଧମାନେ ପୁନଃ ଦେଖିପାରିବେ ବୋଲି ସେମାନଙ୍କୁ କହବା ପାଇଁ, ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା (ଦୁର୍ବଳ) ଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଦୁଃଖ (ଯାତନା) ଦୂର କରିଦେବାକୁ ।

୧୯ ଓ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହର ସମୟ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ।”
ଯିଶୁଙ୍କୁ ୨:୧-୨

୨୦ ଯୀଶୁ ପୁସ୍ତକ ବନ୍ଦ କରି ସେବକଙ୍କୁ ଫେରାଇଦେଲେ । ତାପରେ ସେ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକର ଲକ୍ଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଥିଲା । ୨୧ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ ପୁସ୍ତକରୁ ଯେଉଁ ଅଂଶ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଠକଲି, ତାହା ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଶୁଣିଲ ବେଳେ ଗାୟର ଏହା ବାକ୍ୟ ଏବେ ସଫଳ ହେଲା ।”

୨୨ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଂଶଂସା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଯେଉଁ ସ୍ୱପନ ବାକ୍ୟ ବାହାର ଆସୁଥିଲା,

ସେଥିରେ ସମସ୍ତେ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ । ସେମାନେ କହୁଥିଲେ, “ଏ କ’ଣ ଯୋଦେଫଙ୍କ ପୁଅ ନୁହେଁ?”

୨୩ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଜାଣିଛି ଯେ, ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମୋତେ ସେହି ପୁରୁଣା ଉକ୍ତି କହବ, ‘ଆରେ ବଲଦ, ଆଗ ନିଜକୁ ଭଲ କର ।’ ଭୂମ୍ଭେ କହବାକୁ ଚାହୁଁଛି, କଫନୀୟମରେ ଭୂମ୍ଭେ ଯାହା ସବୁ କରିଛ ବୋଲି ଆମ୍ଭେମାନେ ଶୁଣିଛୁ, ସେହିସବୁ ଏବେ ନିଜ ପୈତୃକ ନଗରରେ ମଧ୍ୟ କର ।” ୨୪ ତାପରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯେ କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତା ନିଜ ନଗରରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଯାଏ ନାହିଁ । ୨୫ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭେମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଏଲିୟାଙ୍କ ସମୟରେ ଇସ୍ରାୟେଲରେ ଯେତେବେଳେ ତିନି ବର୍ଷ ଛଅ ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ଷା ହେଲା ନାହିଁ ଓ ସାରା ଦେଶରେ ଭୀଷଣ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପଡ଼ିଲା, ସେତେବେଳେ ଇସ୍ରାୟେଲରେ ବହୁ ଫଖ୍ୟାରେ ବ୍ୟବସାୟ ଥିଲା । ୨୬ କିନ୍ତୁ ଏଲିୟାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ବ୍ୟବସାୟ ପାଖକୁ ପଠାଗଲା ନାହିଁ । ଏଲିୟାଙ୍କୁ କେବଳ ସାଦୋନ ଅଥଳର ସାନ୍ତାପତରେ ରହୁଥିବା ନିଶେ ବ୍ୟବସାୟ ପାଖକୁ ପଠାଗଲା । ୨୭ ଆତ୍ମର ମଧ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତା ଏଲିଶାୟାଙ୍କ ସମୟରେ ଇସ୍ରାୟେଲରେ ଅନେକ ଲୁଣ୍ଠିଗୋଟା ଥିଲେ । ତଥାପି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ, କାହାରିକୁ ଆରୋଗ୍ୟ କରାଯାଇନଥିଲା । କେବଳ ସ୍ତ୍ରୀଆ ଦେଶର ନାମାନଙ୍କୁ ଆରୋଗ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ନାମାନ ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକ ନଥିଲେ ।”

୨୮ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହରେ ଥିବା ସବୁଲୋକେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଏହି କଥା ସବୁ ଶୁଣି ଖୁବ୍ ଗୁଣିଗଲେ । ୨୯ ଲୋକମାନେ ଉଠି ପଡ଼ିଲେ ଓ କୋର ନବରଦସ୍ତ୍ରୀ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନଗର ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର କରିଦେଲେ । ସେମାନଙ୍କ ନଗର ଗୋଟିଏ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ନିର୍ମିତ ଥିଲା । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପାହାଡ଼ର ଧାରକୁ ନେଇଗଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସେଠାରୁ ତଳକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ୩୦ କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ରୁଲିଗଲେ ।

ଯୀଶୁ ଦୁଷ୍ଟତା କବଳରୁ ବନ୍ଧକୁ ବୁଝି କଲେ ।

୩୧ ଯୀଶୁ ଗାଲାଲୀର କଫନୀୟମ ନାମକ ନଗରକୁ ଆସିଲେ । ସେ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ୩୨ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ବିସ୍ମିତ ହୋଇଯାଉଥିଲେ । କାରଣ ସେ ଅଧିକାର ସହତ କଥା କହୁଥିଲେ । ୩୩ ସେହି ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହରେ ଥିବା ନିଶେ ଲୋକ ଦେହରେ ଦୁଷ୍ଟତା ଆସି ରହିଥିଲା । ସେ ବଡ଼ପାଟିରେ ଚକ୍ରାନ୍ତ କରି କହନ୍ତା, “ହେ ନାଦରତର ଯୀଶୁ! ଭୂମ୍ଭେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କଠାରୁ କ’ଣ ଚାହୁଁଛ? ଭୂମ୍ଭେ କ’ଣ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଧୂସ କରିଦେବାକୁ ଆସିଛ? ମୁଁ ଜାଣିଛି ଭୂମ୍ଭେ କିଏ ଭୂମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେହି ପବିତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି ।” ୩୪ ଯୀଶୁ ତାହାକୁ ଧମକ ଦେଇ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କର ଏହି ଲୋକର ଦେହରୁ ବାହାରଯା ।” ଏହାପରେ ଦୁଷ୍ଟତା ସେହି ଲୋକଟିକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାମନାରେ ତଳେ ପକାଇଦେଲା ଓ ତାହାର କୌଣସି କ୍ଷତି ନକରି ତା’ ଦେହରୁ ବାହାରଗଲା ।

“ଲୋକମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ କୁହାକୁହ ହେଲେ, “ଏ କପରି କଥା? ଅଧିକାର ଓ ଶକ୍ତି ସହତ ସେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନେ ତାହାଙ୍କ କଥା ମାନ ବାହାର ଆସୁଛନ୍ତି ।”^{୩୨} ସେହି ଅଞ୍ଚଳର ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏହି ଖବର ବ୍ୟାପିଗଲା ।

ଯୀଶୁ ପିତରଙ୍କ ଗାଣ୍ଡୁ ବୁଝ କରାଦେଲେ ।

^{୩୩} ଯୀଶୁ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହ ଛାଡ଼ି ଗିମୋନଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲେ । ଗିମୋନଙ୍କ ଗାଣ୍ଡୁକୁ ଭୟଙ୍କର ଢର ହୋଇଥିଲା । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ, ତାହାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ କହଲେ ।^{୩୪} ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କର ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ଢରକୁ ଧମକ ଦେଲେ । ତାହାଙ୍କର ଢର ଛାଡ଼ିଗଲା । ତାପରେ ସେ ଉଠି ସେମାନଙ୍କର ସେବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ ।

ଯୀଶୁ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ବୁଝ କଲେ ।

^{୩୫} ଯୁଦ୍ଧ ଅସୁ ହୋଇଯିବା ପରେ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ରୋଗିଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ରୋଗ ଥିଲା । ଯୀଶୁ ନିଜ ହାତ ରୋଗୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ରଖି ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝ କରାଦେଲେ ।^{୩୬} ଆଉ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଅନେକଙ୍କ ଭିତରୁ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନେ ବାହାର ଆସିଲେ । ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନେ ଚିତ୍କାର କରୁ ଥିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପୁତ୍ର !” କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ରୁପ ରହିବା ପାଇଁ କଠୋର ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । କାରଣ ସେହି ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନେ କାଣିଥିଲେ ଯେ ଯୀଶୁ ହେଉଛନ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ।

ଅନ୍ୟ ନଗରଗୁଡ଼ିକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଯାତ୍ରା

^{୩୭} ଯୀଶୁ ଏକାକୀ ରହିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତା’ପର ଦିନ ସକାଳେ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଦିଲେ । ଖୋଦିଖୋଦି ଶେଷରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ଠାରେ ଥିଲେ, ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି କରି କୁଆଡ଼େ ନ ଯାନ୍ତୁ ବୋଲି ସେମାନେ ଚାହୁଁ ଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅଟକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।^{୩୮} କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶବ୍ଦ୍ୟର ପ୍ରସଂସାର ମୋତେ ଅନ୍ୟ ନଗରମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ମୋତେ ଏଥିପାଇଁ ପଠାଯାଇଛି ।”^{୩୯} ଏହାତଳ ଭାବରେ ଯୀଶୁ ଯିହୁଦୀରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହ ମାନଙ୍କରେ ଉପଦେଶ ପ୍ରସାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ପିତର, ଯାକୂବ ଓ ଯୋହନ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ହେଲେ ।

୫ ଯୀଶୁ ଗିନେସରତ ହ୍ରଦ କୂଳରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ ଚାରିପଟେ ଘେରିଯାଇ ଠିଆହେବାକୁ ଲୋକମାନେ ଠେଲପେଲ ହେଉଥିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପଦେଶ ବାଣୀ ଶୁଣିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଯୀଶୁ ହ୍ରଦ କୂଳରେ ଦୁଇଟି ତଙ୍ଗା ଥିଆ ହୋଇଥିବାର

ଦେଖିଲେ । କେଉଟିମାନେ ସେହି ତଙ୍ଗାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଚାହାଙ୍କ ଦାଲ ଧୋଉଥିଲେ ।^୧ ଯୀଶୁ ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ତଙ୍ଗାରେ ଚଢ଼ିଗଲେ । ସେ ତଙ୍ଗାଟି ଗିମୋନ* କର ଥିଲା । ଯୀଶୁ ତଙ୍ଗାଟିକୁ କୂଳଠାରୁ ଅଳ୍ପ ଟିକାଏ ଭିତରକୁ ନେବାକୁ ଗିମୋନଙ୍କୁ କହଲେ । ତାପରେ ସେ ତଙ୍ଗାଟିରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ ଓ ସେହି ତଙ୍ଗା ଉପରେ ଥାଇ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

^୨ ଉପଦେଶ ଦେଇ ସାରିବା ପରେ ଯୀଶୁ ଗିମୋନଙ୍କୁ କହଲେ, “ତଙ୍ଗାକୁ ଗଠାର ନଳକୁ ନେଇ ଚାଲ । ପାଣିରେ ଭୂୟେ ସମସ୍ତେ ଯଦି ଭୁଲମାନଙ୍କର ଦାଲ ପକେଇବ, ତେବେ କିଛି ମାଛ ଧରିବ ।”

^୩ ଗିମୋନ କହଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ମାଛ ଧରିବା ପାଇଁ ଆୟୋମାନେ ଗୁଡିଆରୁ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କଲୁ, ମାତ୍ର କିଛି ହେଲେ ପାଇଲୁନାହିଁ । ଏବେ ଭୂୟେ ଦାଲ ପକାଇବାକୁ କହୁଛ । ତେଣୁ ମୁଁ ଦାଲ ପକାଇବି ।”^୪ କେଉଟିମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଦାଲ ପାଣିରେ ପକେଇଲେ । ତାହାଙ୍କର ଦାଲସବୁ ଏତେ ମାଛରେ ବୋହେଇ ହୋଇଗଲା ଯେ ଦାଲସବୁ ଛଣିଯିବାକୁ ଲାଗିଲା ।^୫ ସେମାନେ ସାହାଯ୍ୟ ନମନ୍ତେ ଅନ୍ୟ ତଙ୍ଗାରେ ଥିବା ତାହାଙ୍କର ଅର୍ଶାଦାରମାନଙ୍କୁ ଡାକିଲେ । ସାଙ୍ଗମାନେ ଆସିଲେ । ଦୁଇଟି ଯାକ ତଙ୍ଗା ମାଛରେ ଏତେ ଭରଣ ହୋଇ ଗଲା ଯେ ତଙ୍ଗା ଦୁଇଟି ପ୍ରାୟ ବୁଡ଼ିଯିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

^୬ ଗିମୋନ ପିତର ଏବଂ ସମସ୍ତ କେଉଟିମାନେ ଏତେ ଗୁଡ଼ଏ ମାଛ ଧରିପାରିଥିବାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଗିମୋନ ପିତର ଏହା ଦେଖି ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଦତଳେ ପଡ଼ିଯାଇ କହଲେ, “ହେ ପ୍ରଭୁ! ଭୂୟେ ମୋ ପାଖରୁ ଚାଲିଯାଅ । ମୁଁ ନିଶେ ପାରୀ ମଣିଷ ।”^୭ କେବଦିଙ୍କ ଦୁଇ ପୁଅ ଯାକୂବ ଓ ଯୋହନ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । (ସେମାନେ ଗିମୋନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଏକାଠି କାମ କରୁଥିଲେ) ।

ଯୀଶୁ ଗିମୋନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭୟ କରନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଠାରୁ ଭୂୟେମାନେ ମାଛ ବଦଳରେ ମଣିଷକୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବା କାମ କରିବ ।”

^୮ ତା’ପରେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ତଙ୍ଗା ଗୁଡ଼କୁ କୂଳକୁ ଆଣିଲେ । ସେମାନେ ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରିଦେଇ ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁଗମନ କଲେ ।

ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ କୁଷ୍ଠ ରୋଗୀକୁ ବୁଝ କରାଦେଲେ

^୯ ଏରେ ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ନଗରରେ ଥିଲେ । ସେଠାରେ ଦେହସାର କୁଷ୍ଠ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଲୋକଟିଏ ରହୁଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲା, ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି ଅନୁରୋଧ କଲା, “ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ବୁଝ କରିଦିଅ । ମୁଁ ନିଶେ ଯେ ଭୂୟେ ଇଚ୍ଛାକିଲେ ମୋତେ ବୁଝ କରିଦେଇ ପାରିବ ।”

^{୧୦} ଯୀଶୁ ହାତ ବଢ଼େଇ ସେହି ଲୋକଟିକୁ ଛୁଇଁକରି କହଲେ, “ମୁଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଅଛି ଭୂୟେ ବୁଝ ହୋଇ ଯାଅ ।”

ଗିମୋନ ଗିମୋନଙ୍କର ଅନ୍ୟ ନାମ ପିତର ।

ତତ୍ତ୍ଵଶାତ୍ ତାହାଙ୍କଠାରୁ କୁଣ୍ଠରୋଗ ଦୂର ହୋଇଗଲା ।
 ଯୀଶୁ ତାହାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ, “ଏବେ ଯାହା ଘଟିଲା, ସେ କଥା କାହାରିକୁ କୁହନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯାଦକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ । ନିଜ ଦେହ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖାଅ । ଭ୍ରୂୟେ ପୁସ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବା ଯୋଗୁ ମୋରାଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ନିକଟରେ ବଳି ଉତ୍ସର୍ଗ କର । ଏହା ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖେଇଦେବ ଯେ ଭ୍ରୂୟେ ପୁସ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ।”
 କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ ଖବର ଆହୁର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ବ୍ୟାପିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଅନେକ ଲୋକ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବାକୁ ଓ ରୋଗରୁ ପୁସ୍ତ ହେବାକୁ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଥିଲେ । ଯୀଶୁ କିନ୍ତୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିନ ସ୍ଥାନକୁ ଗୁଲି ଯାଉଥିଲେ ।

ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷାଦତ ରୋଗୀକୁ ପୁସ୍ତ କରିଦେଲେ ।

ଏବେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ । ସେଠାରେ ଫାରୁଗୀ ଓ ଯିହୁଦୀଧର୍ମଗାର୍ଘ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ବସିଥିଲେ । ସେମାନେ ଗାଲାଲୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ନଗରରୁ, ଯିହୁଦୀ ତଥା ଯିରୁଶାଲମରୁ ଆସିଥିଲେ । ପ୍ରଭୁ ଲୋକଙ୍କୁ ପୁସ୍ତ କରି ଦେବାପାଇଁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଶକ୍ତ ଦେଉଥିଲେ ।
 “ସେତିକିବେଳେ କେତେକ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷାଦତ ରୋଗୀକୁ ଖଟରେ ବୋହଇକରି ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଲେ । ସେମାନେ ରୋଗୀଟିକୁ ଭିତରକୁ ଆଣି ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗରେ ରଖିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।
 “କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଏତେ ଲୋକ ଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ବାଟ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଛାତ ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଛାତରୁ ଛପର କଢ଼ି ବାହାର କରି କଣାଟିଏ କଲେ । ସେମାନେ ସେହି କଣା ବାଟେ ପକ୍ଷାଦତ ରୋଗୀଟିକୁ ଖଟ ସହତ ଯୀଶୁଙ୍କ ସାମନାକୁ ଖସେଇ ଦେଲେ ।
 “ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ବଂଶୁସ ଦେଖି ଯୀଶୁ ସେହି ରୋଗୀଟିକୁ କହିଲେ, “ବନ୍ଧୁ! ଭ୍ରୂୟର ପାପ କ୍ଷମା କରିଦିଅଗଲା ।”
 “ଯିହୁଦୀଧର୍ମଗାର୍ଘ୍ୟ ଓ ଫାରୁଗୀମାନେ ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲେ, “ଏ ଲୋକ କିଏ? ଏ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଅପମାନ କରୁଛି । କେବଳ ପରମେଶ୍ଵର ପାପ କ୍ଷମା କରିପାରନ୍ତି?”

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ନାଣିପାରିଲେ ଯେ ସେମାନେ କ’ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି । ସେ କହିଲେ, “ଭ୍ରୂୟମାନେ ମନ ଭିତରେ ଏଭଳି ବିଚାର କାହିଁକି ଆଣୁଛନ୍ତି? କିପରି କହିବା ସରଳ? ପକ୍ଷାଦତ ରୋଗୀଟିକୁ କହିବା ଯେ ‘ଭ୍ରୂୟ ପାପ କ୍ଷମା କରି ଦିଅଗଲା’ ନା ଏ କଥା କହିବା ଯେ ଉଠ ଓ ଚାଲ?’
 “ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଭ୍ରୂୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଦେବିଯେ, ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କର ପାପ କ୍ଷମା କରିବାର ଶକ୍ତି ଅଛି ।” ତେଣୁ ସେ ପକ୍ଷାଦତ ରୋଗୀଟିକୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଭ୍ରୂୟକୁ କହୁଛି: ଠିଆ ହୁଅ । ଭ୍ରୂୟର ବନ୍ଧଣା ଧର ଓ ଘରକୁ ଯାଅ ।”

ଏସି ତତ୍ତ୍ଵଶାତ୍ ସେମାନଙ୍କ ସାମନାରେ ଉଠି ଠିଆ ହେଲା । ଯେଉଁ ବନ୍ଧଣା ଉପରେ ସେ ଗୋଲ ଥିଲା, ତାହା ଧରି ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ସ୍ଫୁଟିଗାନକରି ନିଜ ଘରକୁ ଗୁଲିଗଲା ।
 “ସେଠାରେ ଯେଉଁମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଇ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ

କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଶକ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ସ୍ତବ୍ଧତା ଭଙ୍ଗରେ ଭରଗଲା । ସେମାନେ କହି ଉଠିଲେ, “ଆଜି ଆମେମାନେ ବସ୍ତୁତ୍ଵ ନିଜ ଘଟଣା ମାନ ଦେଖିଛୁ ।”

ଯୀଶୁ ଲେବୀଙ୍କୁ ଡାକିଲେ ।

ଏହାପରେ ଯୀଶୁ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ । ସେ କର ଆଦାୟ କରି ଯାଉଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଲେବୀ ନାମକ ଜଣେ କର ଆଦାୟକାରୀଙ୍କୁ ବସିଥିବାର ଦେଖିଲେ । ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୋର ଅନୁସରଣ କର ।”
 “ଲେବୀ ଉଠି ପଡ଼ିଲେ । ସେ ସବୁକିଛି ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ।

ଲେବୀ ଯୀଶୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖାରେ ନିଜ ଘରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଭୋଜି ଦେଲେ । ଅନେକ କର ଆଦାୟକାରୀ ଓ ଅନ୍ୟ କେତେକ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହ ଏକତ୍ର ଭୋଜନ କରୁଥିଲେ ।
 “ତେଣୁ ଫାରୁଗୀ ଓ ଯିହୁଦୀଗାର୍ଘ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଅଭିଯୋଗ କଲେ, “ଭ୍ରୂୟମାନେ କରଆଦାୟକାରୀ ଓ ପାପୀମାନଙ୍କ ସହତ କାହିଁକି ଏକାଠି ଖିଆପିଆ କରୁଛନ୍ତି?”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ପୁସ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଡାକର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଅପୁସ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଡାକର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।
 “ମୁଁ ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସକାଶେ ଆସିନାହିଁ । ମୁଁ ପାପୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆସିଛି । ସେମାନେ ନିଜନିଜ ସ୍ତବ୍ଧତା ଓ ନିବନ୍ଧ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତୁ ।”

ଉପବାସ ସମୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉତ୍ତର

ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯୋହନଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଅଧିକାଂଶ ଥର ଉପବାସ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି । ଫାରୁଗୀ ମାନଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେହିପରି କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଭ୍ରୂୟର ଶିଷ୍ୟମାନେ ସବୁବେଳେ ଖିଆପିଆ କରୁଛନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ବର, ବରଯାତ୍ରୀ ସହତ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭ୍ରୂୟେ କ’ଣ ବରଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ଉପବାସରେ ରଖି ପାରବ? କିନ୍ତୁ ସମୟ ଆସିବ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ବରକୁ ଛପାଇ ନିଆଯିବ । ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଉପବାସ କରିବେ ।”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କହିଲେ: “ଜଣେ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ଗୁଦରରେ ତାଳି ପକାଇବାକୁ କୌଣସି ନୂଆ ଗୁଦରରୁ ଖଣ୍ଡେ ଚରିପକାଏ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଲୋକ ଏଭଳି କରେ, ତାର ନୂଆ ଗୁଦରଚିତ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ପୁଣି ନୂଆ ଗୁଦରରୁ ଚରିହୋଇଥିବା ତାଳି ପୁରୁଣା ଗୁଦର ସାଙ୍ଗରେ ମିଶେନାହିଁ ।
 “କୌଣସି ଲୋକ ପୁରୁଣା ଚମଡ଼ା ଅଳିଗୁଡ଼କରେ ନୂଆ ଅଙ୍ଗୁରରସ ଭାଲେ ନାହିଁ । ଯଦି ସେ ଏପରି କରେ ତେବେ ନୂଆ ପ୍ରାକ୍ଷାରସ ପୁରୁଣା ଚମଡ଼ା ଅଳି ଗୁଡ଼କୁ ଚରିଦେବ । ଅଙ୍ଗୁରରସ ଭାଲହୋଇଯିବ ଓ ଅଳି ଗୁଡ଼କ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ।
 “ତେଣୁ ଲୋକେ ସଦାବେଳେ ନୂଆ ପ୍ରାକ୍ଷାରସ ନୂଆ ଚମଡ଼ା ଅଳିରେ ରଖିଥାନ୍ତି ।
 “ପୁରୁଣା ପ୍ରାକ୍ଷାରସ ପିଇି ସାର

କୌଣସି ଲୋକ କେବେହେଲେ ନୂଆ ଅଳ୍ପରରସ ପିଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନାହିଁ । କାରଣ ସେ କହେ, 'ପୁରୁଣା ଅଳ୍ପରରସ ସୁଆଦ ।''

ଯୀଶୁ ବ୍ରତାମ୍ବରର ପ୍ରଭୁ

୨ ଥରେ ବ୍ରତାମ୍ବରରେ ଯୀଶୁ ଗସ୍ୟ ଶ୍ରେତ ଦେଇ ଯାଉ ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ କେତେକ ଗସ୍ୟ ଛଣାଇଲେ ଓ ତାହାକୁ ଦୁଇ ହାତରେ ଦଳିଲେ ଏବଂ ଖାଇଲେ । କେତେକ ଫାରୁଗୀ କହିଲେ, "ବ୍ରତାମ୍ବରରେ ଯାହା କରିବା ବିଧିବିଧାନ ନୁହେଁ, ଭୃତ୍ୟମାନେ ତାହା କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି?"

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ଦାଉଦ ଓ ତାହାଙ୍କ ସାଥୀମାନେ ଭୋକିଲା ଥିବାବେଳେ ଦାଉଦ କ'ଣ କରିଥିଲେ, ତାହା କ'ଣ ଭୃତ୍ୟମାନେ ପଢ଼ିନାହିଁ? ଦାଉଦ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଲେ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅର୍ପିତ ହୋଇଥିବା ରୋଟି ଉଠେଇ ଆଣି ନିଦେ ଖାଇଥିଲେ ତଥା ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥିଲେ । ଏହା ମୋଖାଙ୍କ ଆଦେଶର ବିରୋଧରେ ଥିଲା । ମୋଖାଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଏହି ରୋଟି କେବଳ ଯାଜକମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାର ଖାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ତା'ପରେ ଯୀଶୁ ଫାରୁଗୀମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ବ୍ରତାମ୍ବରର ମଧ୍ୟ ମାଲିକ ।"

ଯୀଶୁ ବ୍ରତାମ୍ବରରେ ନିଶ୍ଚିତ ରୋଗୀକୁ ସ୍ତମ୍ଭ କଲେ

ଆଉ ଗୋଟିଏ ବ୍ରତାମ୍ବରରେ ଯୀଶୁ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁହକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ । ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଲୋକ ଥିଲା, ଯାହାର ଡାହାଣ ହାତଟି ପଲ୍ଲୁ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ବ୍ରତାମ୍ବରରେ ଯୀଶୁ କାହାରିକୁ ସ୍ତମ୍ଭ କରି ଦେଉଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ସେଠାରେ ଯିହୁଦୀଧର୍ମଗାର୍ଘୀ ଓ ଫାରୁଗୀମାନେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲେ । ସେମାନେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେ ଯୀଶୁ କିଛି ଭୁଲ କାମ କଲେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିବେ । "କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କ'ଣ ଭୁବୁଛନ୍ତି, ତାହା ଯୀଶୁ ଜାଣି ପାରଲେ । ତେଣୁ ଯେଉଁ ଲୋକଟିର ହାତ ପଲ୍ଲୁ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହିଲେ, "ଉଠ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇ ଯାଅ ।" ସେ ଉଠିପଡ଼ି ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇଗଲା । ତା'ପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପସ୍ତୁରୁଛି ବ୍ରତାମ୍ବରରେ କାହାର ମଙ୍ଗଳ କରିବା ନା କାହାର କ୍ଷତି କରିବା ଉଚିତ? କାହାର ନିବନ୍ଧନକ୍ଷମା କରିବା ଉଚିତ ନା କାହାର ନିବନ୍ଧନ ନଷ୍ଟ କରିବା ।" ଯୀଶୁ ଗୁଣିଆଡ଼କୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପକେଇଲେ ଓ ପୁଣି ସେହି ଲୋକଟିକୁ କହିଲେ, "ଭୃତ୍ୟ ହାତ ବଢ଼ାଅ ।" ସେ ସେହିଭଳି କଲା ଓ ତା ହାତ ପୁଣି ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଫାରୁଗୀ ଓ ଧର୍ମଗାର୍ଘୀମାନେ ଖୁବ୍ ଗୁଣିଗଲେ । ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲେ, "ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଇଁ କ'ଣ କରାଯିବ?"

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ବାରନକ୍ଷ ପ୍ରେମପତ୍ର ବାନ୍ଧିଲେ

ଏସେ ସମୟରେ ଯୀଶୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପର୍ବତ ଉପରକୁ ଗଲେ । ସେ ସେଠାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାରେ ସାଗ୍ନ ରୁଚିତ ବଢ଼େଇଲେ । ତା'ପରଦିନ ସକାଳେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଡାକିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବାରନକ୍ଷଙ୍କୁ ବାନ୍ଧିଲେ । ସେ ଏହି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ 'ପ୍ରେମପତ୍ର' ନାମ ଦେଲେ । ସେମାନେ ହେଲେ: ଶିମୋନ(ଯୋହାଙ୍କୁ ସେ ପିତର ବୋଲି ମଧ୍ୟ ନାମ ଦେଲେ) । ଶିମୋନଙ୍କ ଭାଇ ଆନ୍ଦ୍ରିୟ, ଯାକୃବ ଓ ଯୋହନ । ଫିଲିପ୍ପ ଓ ବର୍ଥଲମି, ସୀମୋନ, ଥୋମା, ଆଲଫିଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯାକୃବ, ଶିମୋନ ଯାହାଙ୍କୁ (ଉଦୟୋଗୀ) ବୋଲି କୁହନ୍ତି । ଯାକୃବଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯିହୁଦା ଓ ଇଷ୍ଟରୟୋସ ଯିହୁଦା । ପରେ ଏହି ଯିହୁଦା ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକତା କରି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଶତ୍ରୁ ହସ୍ତରେ ସମର୍ପଣ କଲା ।

ଯୀଶୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ଓ ରୋଗପୁତ୍ର କଲେ

ତା'ପରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଚଳିଲା ଆସି ଗୋଟିଏ ସମତଳ ଭୂମି ଉପରେ ଠିଆହେଲେ । ସେଠାରେ ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ତା ଛଡ଼ା ସମଗ୍ର ଯିହୁଦା, ଯିରୁଶାଲମ, ସମୁଦ୍ର ଉପକୂଳବର୍ତ୍ତୀ ସହର ଯୋର ଓ ସାଦୋନରୁ ଆସି ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ଲୋକ ସେଠାରେ ଜମା ହୋଇଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଗୁଣିବାକୁ ଓ ସ୍ତମ୍ଭ ହେବାକୁ ସେଠାକୁ ଆସିଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ଯୋଗୁ କଷ୍ଟ ପାଉଥିଲେ, ସେମାନେ ସେଠାକୁ ଆସି ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଗଲେ । ସମସ୍ତ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କୁ ଛୁଇଁବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । କାରଣ ତାହାଙ୍କ ଦେହରୁ ଶକ୍ତି ବାହାରୁ ଥିଲା । ସେ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ତମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଯୀଶୁ କହିଲେ,

"ହେ ଦାନିହୀନ ଲୋକମାନେ! ଭୃତ୍ୟମାନେ ଧନ୍ୟ, କାରଣ ଭୃତ୍ୟମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ।
୨୦ ଭୃତ୍ୟମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ଏବେ ଭୋକିଲା, ଧନ୍ୟ, କାରଣ ଭୃତ୍ୟମାନେ ପଶୁଚୂଡ଼ ହେବ । ରୋଦନ କରୁଛ ଯେ ଭୃତ୍ୟମାନେ, ଭୃତ୍ୟମାନେ ଏବେ ଧନ୍ୟ, କାରଣ ଭୃତ୍ୟମାନେ ଆନନ୍ଦରେ ନିବନ୍ଧନଯାମନ କରିବ ।

୨୧ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ଯୋଗୁ ଲୋକମାନେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପୁଣି କରିବେ । ସେମାନେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପୁଣି କରିବେ । ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅପମାନ ଦେବେ, ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ମନ୍ଦ କଥା କହି ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅପମାନ କରିଦେବେ, ଯେତେବେଳେ ଏହା ଘଟିବ, ଭୃତ୍ୟ ଧନ୍ୟ ହେବ । ୨୨ ସେତେବେଳେ ଆନନ୍ଦରେ ନାଟଉଠିବ । କାରଣ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ମହା ପୁରସ୍କାର ରହିଛି । ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ଉଦ୍‌ବିଷ୍ଣୁତ୍ୱକାମୀମାନଙ୍କୁ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇ ଥିଲେ ଯେଉଁ ଭଲ ଏବେ ସେମାନେ ଭୃତ୍ୟକୁ ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଉଛନ୍ତି ।

^{୨୫} “କିନ୍ତୁ ହେ ଧର୍ମୀଲୋକମାନେ! ତୁମକୁ ଧୂଳି କାରଣ ଭୁଲେମାନେ ଆଗମଦାୟକ ନୀବନ କଟାଇ ଆସିବ ।

^{୨୬} ଧୂଳି ଭୁଲେମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରତୁପ ଅଛନ୍ତି । କାରଣ ଭୁଲେମାନେ ଭୋକିଲ ହେବ । ଧୂଳି ଭୁଲେମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହସ୍ତୁଛନ୍ତି, କାରଣ ଭୁଲେମାନେ ଦୁଃଖିତ ହେବ ଓ କାନ୍ଦିବ ।

^{୨୭} ଧୂଳି ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୋକେ ‘ଭଲ’ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ପୁଣିପୁରୁଷମାନେ ଭଣ୍ଡ ଉତ୍ତ୍ୟାଦବକ୍ଷାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ବୋଲି କହୁଥିଲେ ।

ଭୂମର ଗରୁକୁ ପ୍ରେମ ବର

^{୨୮} ଭୁଲେମାନେ ଯେଉଁମାନେ ମୋ କଥା ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ସେହିମାନଙ୍କୁ କହୁଛି: ନିଜ ଗରୁକୁ ପ୍ରେମ କର । ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁମାନେ ଘୃଣା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କର ।

^{୨୯} ଯେଉଁମାନେ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ଅଭିଗାପ ଦେଉଛନ୍ତି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଯେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆର୍ତ୍ତିବାଦ କରନ୍ତୁ । ଯେଉଁମାନେ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ଅପମାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଭୁଲେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର । ^{୩୦} ଯେଉଁଲୋକ ଭୂମର ଗୋଟିଏ ଖାଲରେ ଗୁପ୍ତାଟିଏ ମାଗବ, ତାହାକୁ ଅନ୍ୟ ଗାଳଟି ବ ଦେଖାଇ ଦିଅ । ଯେଉଁ ଲୋକ ଭୂମର ନାମଟି ନେଇଯାଉଛି ତାହାକୁ ଭୂମର ଧୋତିବ ନେଇଯିବାକୁ ଦିଅ ।

^{୩୧} ଯଦି କେହି ଭୂମକୁ କିଛି ମାଗୁଛି, ତାହା ତାକୁ ଦେଇଦିଅ । ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ଭୂମର କିଛି ନେଇ ଯାଏ, ତେବେ ତାହା ତାକୁ ଫେରେଇ ଦେବାକୁ କୁହନାହିଁ । ^{୩୨} ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଭୂମମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁକି ବ୍ୟବହାର ଦେଖାନ୍ତୁ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କର, ଭୁଲେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେହିଭଳି ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଅ । ^{୩୩} ଯେଉଁମାନେ ଭୂମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି, ଭୁଲେମାନେ ଯଦି କେବଳ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଭୁଲେମାନେ କେଉଁ ପ୍ରଶଂସା ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ? କାରଣ ପାର୍ଯ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ।

^{୩୪} ଯେଉଁମାନେ ଭୁଲମାନଙ୍କର ଉପକାର କରନ୍ତି, ଭୁଲେମାନେ ଯଦି କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କର ଉପକାର କରବ, ତେବେ ଭୁଲମାନଙ୍କର ମହତ ପଣିଆ କେଉଁଠି ରହିଲା? କାରଣ ପାର୍ଯ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି କରନ୍ତି । ^{୩୫} ଯେଉଁମାନଙ୍କଠାରୁ ଫେରି ପାଇବାର ଆଶା ଥିବ, ଭୁଲେମାନେ ଯଦି କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ଧାର ଦିଅ, ତେବେ ଭୁଲେମାନେ କେଉଁ ପ୍ରଶଂସା ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ? କାରଣ ପାର୍ଯ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଟଙ୍କା ଫେରିପାଇବା ଆଶାରେ ଅନ୍ୟ ପାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ଧାର ଦିଅନ୍ତି । ^{୩୬} ତେଣୁ ନିଜ ଗରୁକୁ ଭଲ ପାଅ । ଲୋକଙ୍କର ଉପକାର କର ଓ ଫେରିପାଇବାର କୌଣସି ଆଶା ନରଖି ଟଙ୍କା ଧାର ଦିଅ । ଏହା କଲେ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ । ଭୁଲେମାନେ ସର୍ବୋପରିସ୍ଥ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବ । କାରଣ ସେ କପଟୀ ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀଳ ଅଟନ୍ତି ।

^{୩୭} ଭୁଲମାନଙ୍କର ପରମପିତା ଯେଉଁଭଳି ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ

ଦେଖାନ୍ତି ଓ ଦୟା କରନ୍ତି, ଭୁଲେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦୟା ଦେଖାଅ ଓ ପ୍ରେମ କର ।

ନିଜକୁ ଦେଖ

^{୩୮} ଭୁଲେମାନେ କାହାରି ବିଚାର କରନାହିଁ । ତାହାହେଲେ ଭୁଲମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରାଯିବ ନାହିଁ । କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦୋଷୀ କରନାହିଁ, ତେବେ ଭୁଲେ ମଧ୍ୟ ଦୋଷୀ ବିବେଚିତ ହେବନାହିଁ । ଅନ୍ୟକୁ କ୍ଷମା କରାଯିବ, ତେବେ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷମା କରାଯିବ । ^{୩୯} ଅନ୍ୟକୁ ଦିଅ, ତେବେ ଭୁଲେମାନେ ପାଇବ । ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଦିଆଯିବ । ଭୁଲେମାନେ ଯେତିକି ଧରି ପାରିବ, ତା’ଠାରୁ ଅଧିକ ଭୁଲମାନଙ୍କ ହାତରେ ଭାଳି ଦିଆଯିବ । ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଅଧିକ ଦିଆଯିବ ଯେ ସେଥିରୁ ବହୁତ ଭୁଲମାନଙ୍କ ଅସ୍ଥିର ଉଠୁଥିବ । ଭୁଲେମାନେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ଅନ୍ୟକୁ ଦେବ, ପରମେଶ୍ୱର ବି ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ସେହିଭଳି ଭାବରେ ଦେବେ ।”

^{୪୦} ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପୃଷ୍ଠାନ୍ତ କଥା କହିଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ ଅନ୍ଧ ଆଉ ନିଶ୍ଚୟ ଅନ୍ଧକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ପାରିବକି? ନା! ତାହାକଲେ ଉଭୟ ଗୋଟିଏ ଖାଲରେ ଖସି ପଡ଼ିବେ ।” ^{୪୧} ନିଶ୍ଚୟ ଛାତ୍ର ତା ଶିକ୍ଷକ ଠାରୁ ବଡ଼ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଛାତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟ ଫର୍ମୁଣ୍ଡ ଶିଖି ସାରିବା ପରେ ନିଜ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସମାନ ହୋଇଯାଏ । ^{୪୨} ଭୁଲେମାନେ ନିଜ ଭାଇ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଥିବା ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଗୁଣ୍ଡିଟି ଆଡ଼କୁ କାହିଁକି ଚାହୁଁଛନ୍ତି? ଭୁଲମାନଙ୍କୁ କ’ଣ ନିଜ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଥିବା ବଡ଼ କାଠ ଖଣ୍ଡିକ ଦେଖାଯାଉନାହିଁ? ^{୪୩} ଭୁଲେ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଥିବା ବଡ଼ କାଠ ଖଣ୍ଡିକ ଦେଖି ପାରୁନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ନିଜ ଭାଇକୁ କପରି କହି ପାରିବ: ‘ଭାଇ, ଆସ ଭୁଲ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଥିବା ଛୋଟ ଗୁଣ୍ଡିଟି ବାହାର କରିଦେବ’ । ଆରେ କପଟୀ! ଆଗ ନିଜ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଥିବା କାଠ ଖଣ୍ଡିକ ବାହାର କରିଦିଅ, ତାହେଲେ ଭୁଲେ ସୁସ୍ଥ ଦେଖିପାରିବ ଓ ଭାଇର ଆଖିରେ ପଡ଼ିଥିବା ଛୋଟ ଗୁଣ୍ଡିଟି ବାହାର କରି ପାରିବ ।

ଭୁଲ ପ୍ରକାରର ଫଳ

^{୪୪} ଗୋଟିଏ ଭଲ ଗଛରେ ଖରାପ ଫଳ ଫଳେ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଗୋଟିଏ ଖରାପ ଗଛରେ ଭଲ ଫଳ ଫଳେ ନାହିଁ । ^{୪୫} ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗଛ ତା’ର ଫଳ ଧାରଣ କରେ । ଲୋକମାନେ ଅନାବନା କଣ୍ଠା ଗଛରୁ ଡାଳିଆ ଫଳ ଖିଆ କରନ୍ତି ନାହିଁ କି କଣ୍ଠା ବୁଦ୍ଧରୁ ଅକ୍ଷୁର କୋଳି ପାଆନ୍ତିନାହିଁ । ^{୪୬} ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ ଲୋକର ମନ ଭିତରେ ଭଲ ବିଷୟ ସଂଗୃହୀତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ତା’ମନ ଭିତରୁ ଭଲ ବିଷୟ ବାହାରିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଖରାପ ଲୋକର ମନ ଭିତରେ ଖରାପ ବିଷୟ ସଂଗୃହୀତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ତା’ ମନ ଭିତରୁ ଖରାପ ବିଷୟ ବାହାରିଥାଏ । ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକର ମନ ଭିତରେ ଯାହା ଥାଏ, ସେ ତାହା କହିଥାଏ ।

ବୁଲ ପ୍ରକାରର ମଣିଷ

^{୨୫}ଲୁକ୍ମାନେ ମୋତେ କାହିଁକି ‘ପ୍ରଭୁ’, ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ଡାକୁଛନ୍ତି? କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି, ଲୁକ୍ମାନେ ତ ତାହା କରୁନାହାଁ? ^{୨୬}ଯେଉଁଲୋକ ମୋପାଖକୁ ଆସେ, ମୋ ଉପଦେଶ ଶୁଣେ ଓ ତାହାକୁ ମାନେ, ^{୨୭}ସେ ଲୋକ ଘର ତିଆରି କରୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଲୋକ ଭଳି । ସେ ଗଠାରି କରି ଗାତ ଖୋଳେ ଓ ଦୃଢ଼ ପଥର ଉପରେ ମୂଳଦୁଆ ପକାଏ! ଯେତେବେଳେ ବଢ଼ିଆସେ, ପାଣି ସେ ଘରକୁ ଭସେଇ ନେବାକୁ ଧକ୍କା ମାରେ, କିନ୍ତୁ ଆସିବି ହଲେଇ ପାରେନାହିଁ । କାରଣ ଘରଟି ମଜଭୁତ ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ^{୨୮}କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋର ଉପଦେଶ ଶୁଣେ, କିନ୍ତୁ ତାହା ମାନେ ନାହିଁ, ସେ ଲୋକ ମୂଳଦୁଆ ନ ପକାଇ କେବଳ ବାଲି ଉପରେ ଘର ତୋଳୁଥିବା ଲୋକଟିଏ ପରି । ଯେତେବେଳେ ବଢ଼ିଆସେ, ଘରଟି ଅତି ସହଜରେ ପଡ଼ିଯାଏ ଏବଂ ସଫୁର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ।”

ବସ୍ତୁସର ଗଳ୍ପ

୭ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯାହାସବୁ ଶୁଣେଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, ସେ ସମସ୍ତ କହ ସାରିବା ପରେ ସେ କଫର୍ନାହୁମ ଚାଲିଗଲେ । ସେ ସମୟରେ କଫର୍ନାହୁମରେ ଜଣେ ଗଡ଼ସେନାପତି ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଚାକର ଏତେ ବେମାର ଥିଲ ଯେ ପ୍ରାୟ ମରଯିବା ଆବସ୍ଥାରେ ଥିଲ । ଗଡ଼ସେନାପତି ଚାକରଟିକୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ଗଡ଼ସେନାପତି ଜଣକ ଯୀଶୁଙ୍କ ବନ୍ଧୁସ୍ତରେ ଶୁଣି ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ କେତେକ ପ୍ରାଚୀନ ଯିହୁଦୀନେତାଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ । ସେ ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେ ଲୋକେ ଯାଇ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତୁ ଓ ଯୀଶୁ ଆସି ଚାକରଟିର ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିଦେବେ । ସେହି ପ୍ରାଚୀନ ନେତାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁମୟ ପୂର୍ବକ ଅନୁରୋଧ କରି କହିଲେ, “ଗଡ଼ସେନାପତି ଜଣକ ଆପଣଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ । ସେ ଆମ୍ଭ ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଏବଂ ଆମ୍ଭ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁଡ଼ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ।”

ତେଣୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଯିବାପାଇଁ ବାହାର ପଡ଼ିଲେ । ଯୀଶୁ ଗଡ଼ସେନାପତି ଘର ପାଖା ପାଖି ଆସି ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିବା ସମୟରେ ଗଡ଼ସେନାପତି ଜଣକ ନିଜ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଏହ କଥା କହିବା ପାଇଁ ପଠାଇଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ନିଜକୁ ଆଉ କଷ୍ଟ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । କାରଣ ମୁଁ ଏତେ ଭଲ ନୁହେଁ ଯେ ଆପଣ ମୋ ଘରକୁ ଆସିବେ । କେବଳ ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ ନିଜେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ନିଜକୁ ଯୋଗ୍ୟ ମନେ କରି ନ ଥିଲି । ଆପଣ କେବଳ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ଓ ମୋର ଚାକରଟି ଭଲ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଅଧିକାର ବନ୍ଧୁସ୍ତରେ ବୁଝି ପାରୁଛି । ମୁଁ ନିଜେ ଜଣେ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଅଧିନରେ କାମ କରୁଛି ଏବଂ ମୋ ଅଧିନରେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ସୈନ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ମୁଁ ଯଦି ଜଣେ ସୈନ୍ୟକୁ କହେ, ‘ଯାଅ’ ତେବେ ସେ ଚାଲିଯାଏ । ମୁଁ ଯଦି ଆଜି ଜଣକୁ କୁହେ, ‘ଆସ’ ତେବେ ସେ ଚାଲିଆସେ । ମୁଁ ଯଦି ମୋ

ଚାକରକୁ କୁହେ, ‘ଏହା କର’, ତେବେ ସେ ତାହା କରେ ।”

ଯୀଶୁ ଏହା ଶୁଣିସାରି ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବୁଲି ପଢ଼ି କହିଲେ, “ମୁଁ ଲୁକ୍ମାନଙ୍କୁ କହି ରଖୁଛି ଯେ ଏଭଳି ବସ୍ତୁସ ମୋତେ ଇସ୍ରାୟେଲରେ ମଧ୍ୟ ମିଳିନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଠାଯାଇଥିଲ, ସେମାନେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାପରେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଚାକରଟି ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ମୃତ ଲୋକକୁ ବାବନଦାନ

ତା’ପର ଦିନ ଯୀଶୁ ନାଜନ ନଗରକୁ ଗଲେ । ତାହାଙ୍କ ସହତ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଓ ବଡ଼ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଯାଉଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଯେତେବେଳେ ନଗରଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ସେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ଗବ ନିଆ ଯାଉଥିବାର ସେ ଦେଖିଲେ । ସେ ତା’ ବଧିବା ମାଆର ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ ଥିଲା । ପୁଅକୁ ନିଆ ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ସେଠାରେ ତା ମାଆ ସହତ ମଧ୍ୟ ନଗରର ବଡ଼ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ ଥିଲେ । ସେହି ବିଧିବାକୁ ଦେଖି ଯୀଶୁଙ୍କ ମନରେ କରୁଣା ଜାତ ହେଲା । ସେ ତାକୁ କହିଲେ, “କାନ୍ଦ ନାହିଁ ।” ଯୀଶୁ କୋକେଇ ପାଖକୁ ଯାଇ ତାହା ଛୁଇଁଲେ । କୋକେଇ କାନ୍ଦେଇ ନେଉଥିବା ଲୋକେ ଅଟକିଗଲେ । ଯୀଶୁ ମୃତ ପୁତ୍ରକୁ କହିଲେ, “ସୁବକ, ମୁଁ ତୁମକୁ କହୁଛି ଠିଆ ହୁଅ ।” ମୃତ ପୁତ୍ର ଉଠି ବସିଲା । ସେ କଥା କହିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଯୀଶୁ ତାକୁ ଡା ମାଆ ହାତରେ ଦେଇଦେଲେ ।

ସବୁଲୋକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହମା ଗାନ କଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ଜଣେ ମହାନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି ।” ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ସେମାନେ କହିଲେ, “ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସି ଯାଇଛନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁଙ୍କ ବନ୍ଧୁସ୍ତରେ ଏହ ଖବର ଯିହୁଦୀ ଓ ଆଖପାଖ ସମସ୍ତ ଅଞ୍ଚଳରେ ପ୍ରଚାରଣ ହୋଇଗଲା ।

ଯୋହନଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନ

ଯୋହନଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୋହନଙ୍କୁ ଏ ସମସ୍ତ ଖବର ଜଣାଇଲେ । ଯୋହନ ତାହାଙ୍କର ଦୁଇଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଡାକାଇଲେ । ଯୋହନ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ (ଯୀଶୁ)ଙ୍କ ପାଖକୁ ଏହ କଥା ପଚାରି ପଠାଇଲେ: “ଯାହାଙ୍କର ଆସିବାର ଥିଲା, ଆପଣ କ’ଣ ସେହି ଲୋକ ନା ଆମ୍ଭେ ଆଉ କାହାର ଅପେକ୍ଷାରେ ରହୁବୁ?”

ସେ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ବାପ୍ତିଜନ ଯୋହନ ଆମ୍ଭକୁ ଭୁଲ୍‌ପାଖକୁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ପଠାଇଲେ: ‘ଯାହାଙ୍କର ଆସିବାର ଥିଲା, ଆପଣ କ’ଣ ସେହି ଲୋକ ନା ଆମ୍ଭେ ଆଉ ଅନ୍ୟ କାହାର ଅପେକ୍ଷାରେ ରହୁବୁ?’”

ଓହେ ସମୟରେ ଯୀଶୁ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ରୋଗରୁ ସୁସ୍ଥ, ଦେବନା ଦୂର ଓ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା କବଳରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଉଥିଲେ । ସେ ଅନେକ ଅନ୍ଧଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି ଦେଉଥିଲେ ।^{୨୧}ତାପରେ ଯୀଶୁ ଯୋହନଙ୍କ ସେହି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯାଅ ଓ ଏଠାରେ ଭ୍ରମେ ଯାହା ସବୁ ଦେଖିଲ ଓ ଶୁଣିଲ, ତାହା ଯୋହନଙ୍କୁ ଯାଇ ଦଶାଅ । ଅନ୍ଧମାନେ ଦେଖି ପାରୁଛନ୍ତି, ଛୋଟମାନେ ଚାଲି ପାରୁଛନ୍ତି; କୁଣ୍ଠ ରୋଗୀ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି; ବଧୂରଲୋକ ଶୁଣିପାରୁଛନ୍ତି; ମରଯାଉଥିବା ଲୋକକୁ ପୁଣି ଜୀବନ ଦିଆଯାଉଛି ଏବଂ ଗରିବ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟର ସ୍ତସ୍ୟମାଗାର ଶୁଣେଇ ଦିଆଯାଉଛି ।^{୨୨}ଯେଉଁଲୋକ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରିବ, ସେ ଧନ୍ୟ ।”

^{୨୩}ଯୋହନଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଚାଲିଯିବା ପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯୋହନଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ: “ଭ୍ରମେମାନେ ମରୁଭୂମିରେ କ’ଣ ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲ? କ’ଣ ପବନରେ ଦୋହଲୁଥିବା ନଳଗଛ? ^{୨୪}ତା’ନହେଲେ, ଭ୍ରମେ କ’ଣ ଦେଖିବାକୁ ସେଠାକୁ ଯାଇଥିଲ? କ’ଣ ଉତ୍ତମ ବସ୍ତୁ ପିନ୍ଧିଥିବା ନଗେ ଲୋକକୁ? ନା, ଯେଉଁମାନେ ଉତ୍ତମ ବସ୍ତୁ ପିନ୍ଧନ୍ତି ଏବଂ ଆମୋଦପ୍ରମୋଦରେ ଜୀବନ କଟାନ୍ତି, ସେମାନେ ତ ଗୁଣାକ ପ୍ରାସାଦ ମାନଙ୍କରେ ଥାଆନ୍ତି ।^{୨୫}ତେବେ ଭ୍ରମେମାନେ କ’ଣ ଦେଖିବାପାଇଁ ବାହାର ଯାଇଥିଲ? କ’ଣ ନଗେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କୁ? ହଁ, ମୁଁ ଭ୍ରମକୁ କହୁଛି । ଯୋହନ ନଗେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମହାନ ଅଛନ୍ତି ।^{୨୬}ଯୋହନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏହା ଲେଖାଅଛି:

‘ଦେଖ, ମୁଁ ଭ୍ରମ ଆଗରୁ ମୋହର ଦୂତଙ୍କୁ ପଠାଉଛି ।
ସେ ଭ୍ରମପାଇଁ ପୂର୍ବରୁ ଗସ୍ତ ତିଆରି କରିଦେବେ ।’
ମଲଖି ୩:୧

^{୨୭}ମୁଁ ଭ୍ରମକୁ କହୁଛି, ନାରୀ ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟରୁ ଜାତ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯୋହନଙ୍କ ଠାରୁ ଅଧିକ ମହାନ କେହି ନାହିଁ । ତଥାପି ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟର ଯେଉଁ ଲୋକ ସବୁଠାରୁ ଛୋଟ, ସେ ମଧ୍ୟ ଯୋହନଙ୍କ ଠାରୁ ମହାନ ।”

^{୨୮}ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣୁଥିବା ସବୁଲୋକ ସ୍ଵୀକାର କଲେ ଯେ, ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଉପଦେଶ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ । ଏପରିକି କର ଆଦାୟକାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଏକମତ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ପୂର୍ବରୁ ଯୋହନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବାପିଦିତ ହୋଇଥିଲେ, ^{୨୯}କିନ୍ତୁ ଫାରୁଗୀ ଓ ଧର୍ମଗାୟୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଦତ୍ତ ଯୋଜନାକୁ ଅସ୍ଵୀକାର କଲେ ଓ ଯୋହନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବାପିସ୍ତୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ନାହିଁ ।)

^{୩୦}ତେବେ ମୁଁ ପୁଣି ଏହି ଯୁଗର ଲୋକମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କ’ଣ କହିବି? ମୁଁ କାହା ସହତ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୁଲନା କରିବି? ସେମାନେ କାହା ଭଲ ହେବେ? ^{୩୧}ସେମାନେ ବଦାରରେ, ବସିଥିବା ସେହି ପିଲମାନଙ୍କ ଭଳି, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଦଳେ ଅନ୍ୟଦଳକୁ କହନ୍ତି:

‘ଆମେ ଭ୍ରମପାଇଁ ବଂଶୀ ବଜାଇଲୁ, କିନ୍ତୁ ଭ୍ରମେ ନାଶିଲନାହିଁ । ଆମେ ଗୋଟିଏ ଗୋକାଗିତ ଗାଇଲୁ, କିନ୍ତୁ ଭ୍ରମେମାନେ କାନ୍ଦିଲନାହିଁ ।’

^{୩୨}ବାପିଦିତ ଯୋହନ ଆସିଲେ । ସେ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ଭଳି ଖାଉନଥିଲେ କିମ୍ବା ଅଙ୍ଗୁରରସ ପିଉନଥିଲେ । ଆଉ ଭ୍ରମେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ‘ତାହାଙ୍କ ଦେହରେ ଭୃତ ପ୍ରବେଶ କରିଛି ।’ ^{୩୩}ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭଳି ଖାଇଲେ ଓ ଅଙ୍ଗୁରରସ ପିଇଲେ । ଆଉ ଭ୍ରମେମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ‘ଦେଖ, ଏ ଲୋକ ନଗେ ପେଟୁ ଓ ଗୋଟାଏ ମଦୁଆ । କର ଆଦାୟକାରୀ ଓ ପାପୀମାନେ ତା’ର ସାଙ୍ଗ ଅଛନ୍ତି ।’ ^{୩୪}କିନ୍ତୁ ଆପଣା କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ଜ୍ଞାନ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାଏ ।”

ଫାରୁଗୀ ଗିମୋନ

^{୩୫}ଫାରୁଗୀ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନଗେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନିଜ ସହତ ଖାଇବା ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲେ । ଯୀଶୁ ସେହି ଫାରୁଗୀଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲେ ଓ ଖାଇବା ପାଇଁ ବସିଲେ । ^{୩୬}ସେହି ସମୟରେ ସେହି ନଗରରେ ନଗେ ପାପୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଥିଲ । ସେ ନାଶିପାରଇ ଯେ ଯୀଶୁ ଫାରୁଗୀଙ୍କ ଘରେ ଖାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ପାତ୍ରରେ କିଛି ଅନ୍ଧ ଆଣିଲ । ^{୩୭}ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପଛଆଡ଼େ ଗୋଡ଼ ପାଖରେ ପାଦ ଡାଳି ଦେଲା । ସେ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ତା’ପରେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଦ ତା’ ଲୁହରେ ଧୋଇଦେଲା । ନିଜ ମୁଣ୍ଡର ବାଳରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଦ ଧୋଇଦେଲା । ତାହାଙ୍କ ପାଦରେ ବହୁବାର ରୁମ୍ପନ ଦେଲା ଓ ପାଦ ଉପରେ ଅନ୍ଧର ହାଳଦେଲା । ^{୩୮}ଯେଉଁ ଫାରୁଗୀ ନଗର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନିଜ ଘରକୁ ଡାକିଥିଲେ, ସେ ଏସବୁ ଦେଖିଲେ । ସେ ମନେ ମନେ ଭାବିଲେ, “ଯୀଶୁ ଯଦି ପ୍ରଭୁତରେ ନଗେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ହୋଇଥାନ୍ତେ, ତେବେ ସେ ନଗରୁ ନାଶି ପାରନ୍ତେ ଯେ, ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ତାହାଙ୍କୁ ଛୁଇଁଛି ସେ ନଗେ ପାପୀ ।”

^{୩୯}ଯୀଶୁ ଫାରୁଗୀଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଗିମୋନ, ମୋର ଭ୍ରମକୁ କିଛି କହିବାର ଅଛି ।”

ଗିମୋନ କହିଲେ, “ଗୁରୁ, କୁହନ୍ତୁ!”

^{୪୦}ଯୀଶୁ କହିଲେ, “କୌଣସି ସାହୁକାର ପାଖରୁ ଦୁଇଜଣ ଖାତକ କରନ ନେଇଥିଲେ । ନଗେ ପାଶିଗହରୁପା ଟଙ୍କା କରନ ନେଇଥିଲ ଓ ଆଉ ନଗେ ପଶୁଗଟି ରୁପା ଟଙ୍କା ନେଇଥିଲ ।^{୪୧}ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଟଙ୍କା ନଥିବାରୁ ସେମାନେ ରଣ ପରଗୋଧି କର ପାରୁନଥିଲେ । ତେଣୁ ସାହୁକାର ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ରଣ ମୁକ୍ତ କରିଦେଲେ । ତେବେ ଏ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଏ ସାହୁକାରଙ୍କୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଇବ?”

^{୪୨}ଗିମୋନ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ଶୁଣୁଛି, ସାହୁକାର ଯାହାକୁ ଅଧିକା ଟଙ୍କା ଛାଡ଼ିଦେଲେ, ସେହି ଲୋକକୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଇବ ।”

ଯୀଶୁ ଗିମୋନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭ୍ରମେ ଠିକ୍ କଥା କହିଛି ।” ^{୪୩}ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଆଡ଼କୁ

ବୁଲ୍ଲିପଡ଼ି ଶିମୋନଙ୍କୁ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଏ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ଦେଖୁଛ? ମୁଁ ତୁମ୍ଭେ ଘରକୁ ଆସିଲି। ଅଥଚ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଗୋଟି ଧୋଇବାକୁ ପାଣି ସୁଜା ଦେଲନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ମୋର ପାଦକୁ ଲୁହରେ ଧୋଇ ଦେଲା। ଏବଂ ଡାବାଳରେ ପୋଛାଦେଲା।”^{୪୫} ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଲନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ସମୟରୁ ମୁଁ ଭିତରକୁ ଆସିଲିଣି, ସେସମୟରୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ମୋର ପାଦରେ ଚୁମ୍ବନ ଦେବା ବନ୍ଦ କରିନାହିଁ।^{୪୬} ତୁମ୍ଭେ ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ତେଲ ଲଗାଇଲ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ମୋ ପାଦରେ ଅତର ଲଗାଇଲା।^{୪୭} ଏଣୁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ କହୁଛି ଯେ, ତା’ର ଅନେକ ପାପ କ୍ଷମା କରିଦିଆଗଲା। ଏ କଥା ସ୍ତ୍ରୀ, କାରଣ ସେ ଅଗାଧ ପ୍ରେମ ଦେଖାଇଛି। ଯେଉଁ ଲୋକ କ୍ଷମା ପାଇବାପାଇଁ କମ୍ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କରିଥାଏ, ସେ କ୍ଷମା ପାଇବାବେଳେ କମ୍ ପ୍ରେମ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ।”

^{୪୮} ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟିକୁ କହଲେ, “ତୋର ପାପ କ୍ଷମା କରିଦିଆଗଲା।”
^{୪୯} ଯେଉଁମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହଚ ଭୋଦନ କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ମନେମନେ ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲେ, “ଏ ଲୋକ ନିଜକୁ କ’ଣ ଭୁବୁଛି? ସେ କିପରି ପାପଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରିପାରିବ?”

^{୫୦} ଯୀଶୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ବିଶ୍ୱାସ କରିଥିବାରୁ ତୁମ୍ଭେ ପାପରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଅଛ। “ଗାନ୍ଧରେ ଯାଅ।”

ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହଚ ଯୀଶୁ

୮ ଏହାପରେ ଯୀଶୁ ନଗରନଗର, ଗାଁଗାଁ ବୁଲି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସୁସମାଚାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗୁଣାଇଲେ। ତାହାଙ୍କ ସହଚ ବାରଦଣ୍ଡ ପ୍ରେରିତ ମଧ୍ୟ ରହିଥିଲେ।^୧ କେତେକ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା କବଳରୁ ତଥା ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନଣିକର ନାଁ ଥିଲା ମରିୟମ। ସେ ମରତ୍ତଲ ସହରର ବାସିନୀ ଥିଲେ। ତା’ଠାରୁ ସାତଟି ଭୃତ ବାହାର କରା ଯାଇଥିଲା।^୨ ହେରୋଦଙ୍କ ଗୁମାସ୍ତା ଖୁଦାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଯୋହାନା, ରୋଗାନ୍ନା, ପୁଣି ଏହଭଳ ଆତ୍ମର ଅନେକ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଯାଉଥିଲେ। ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଥିଲେ।

ବିହନ ବୁଣା ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା

^୩ ବିହ୍ନ ଲୋକ ଆସି ନିମା ହୋଇଗଲେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ନଗରରୁ ଲୋକେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ। ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା କହଲେ:
^୪ ନିଶେ କୃଷକ ବୀଜ ବୁଣିବାକୁ ବାହାରିଲା। ସେ ବୀଜ ବୁଣିଲା ବେଳେ କିଛି ବୀଜ ଗୁଣ୍ଡା କଡ଼ରେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲା। ଏହି ବୀଜ ଗୁଣ୍ଡା ଲୋକଙ୍କ ପାଦରେ ଟକଟି ହୋଇଗଲା ଓ ଚଢ଼େଇମାନେ ସେ ଗୁଣ୍ଡାକୁ ଖାଇଗଲେ।^୫ କିଛି ବୀଜ ପଥର ଉପରେ ପଡ଼ିଲା ସେଥିରୁ ଗଦା ବାହାରିଲା କିନ୍ତୁ

ନଳ ଅଭାବରୁ ମରିଗଲା।^୬ କିଛି ବୀଜ କଣ୍ଠା ବୁଦାରେ ପଡ଼ିଲା। ବୀଜ ଗଦା ହୋଇ ଗଛ ବଢ଼ିଲା। କିନ୍ତୁ କଣ୍ଠା ବୁଦା ମଧ୍ୟ ତା’ ସହଚ ବଢ଼ିଲା ଓ ଶେଷରେ ତାକୁ ଗୁପ୍ତି ପକାଇଲା। ଅନ୍ୟ ବୀଜତକ ଭଲ ମାଟିରେ ପଡ଼ିଲା। ତାହା ଗଛ ହୋଇ ବଢ଼ିଲା। ଏଥିରୁ ଗହେ ଗୁଣ ଅଧିକ ଗନ୍ଧ୍ୟ ମିଳିଲା।”

ଏହି ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା କହସାର ଯୀଶୁ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଯଦି କାନ ଅଛି, ତେବେ ଶୁଣ।”

ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଏହି ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ଅର୍ଥ କ’ଣ?”

^୭ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିଗୁଡ଼ି ବିଷୟ ନାଣିବା ପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛ। କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ବିଷୟରେ କହବାକୁ ମୁଁ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ବ୍ୟବହାର କରୁଛି।

‘ମୁଁ ଏହା କରୁଛି ଯେପରିକି ସେମାନେ ଶୁଣୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖି ପାରନ୍ତେ ଏବଂ ଶୁଣୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରନ୍ତେ ନାହିଁ।’
 ଯିଶୁଜୟ ୬:୯

ବିହନବୁଣା ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ଅର୍ଥ

^୧ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ଏହାହିଁ ଅର୍ଥ: “ବୀଜ ହେଉଛି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପଦେଶ।^୨ ଯେଉଁ ବୀଜ ଗୁଣ୍ଡା କଡ଼ରେ ପଡ଼ିଥିଲା, ତାହା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ଭଳି, ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଲେ, କିନ୍ତୁ ତା’ପରେ ଗଠିତାଣ ଆସେ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରୁ ଉପଦେଶ ବାହାର କରି ନେଇଯାଏ। ତେଣୁ ସେହି ଲୋକମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ନପାରି ଉଦ୍ଧାର ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ।^୩ ଯେଉଁ ବୀଜ ପଥର ଉପରେ ପଡ଼ିଥିଲା, ତାହା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ଭଳି, ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣିଲେ ଓ ଆନନ୍ଦରେ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ତା’ର ତେର ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଗଠିତାଣକୁ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେନାହିଁ। ସେମାନେ କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପରୀକ୍ଷାର ସମୟ ଆସିଲେ ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ବନ୍ଦ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ହରେଇ ବିଷୟ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଆନ୍ତି।^୪ ଯେଉଁ ବୀଜ କଣ୍ଠା ବୁଦାରେ ପଡ଼ିଥିଲା, ତାହା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ଭଳି, ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଲେ କିନ୍ତୁ ଚିନ୍ତା, ଧନ, ସମ୍ପତ୍ତି, ନୀବନର ଭୋଗ ବିକାସ ଆଦି ସେମାନଙ୍କୁ ବଢ଼ିବାରୁ ବାଧାଦିଏ। ତା’ ଫଳରେ ସେଥିରୁ ଭଲ ଫଳ ମିଳି ପାରେନାହିଁ।^୫ ଏବଂ ଯେଉଁ ବୀଜ ଭଲ ମାଟିରେ ପଡ଼ିଥିଲା, ତାହା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ଭଳି, ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପଦେଶ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ପବିତ୍ର ହୃଦୟରେ ଶୁଣିଲେ, ତାହା ହୃଦୟରେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, କାର୍ଯ୍ୟରେ ପାଳନ କରନ୍ତି ଓ ଧର୍ଯ୍ୟ ସୂଚକ ଉତ୍ତମ ଫଳ ଫଳନ୍ତି।

ନିବନ୍ଧ ବୁଝିବା ଗନ୍ତର ପ୍ରୟୋଗ କର

^୬ କେହି କେବେ ଦୀପତିଏ ହାଣ୍ଡିତଳେ ଘୋଡ଼େଇ

ରଖିବା ପାଇଁ ବା ଖଟ ତଳେ ଲୁଚେଇ ରଖିବା ପାଇଁ ନଲେଇ ନଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଦୀପତି ଗୋଟିଏ ଦୀପ ରୁଖା ଉପରେ ରଖେ । ତାହା ହେଲେ ଯେଉଁମାନେ ଘର ଭିତରକୁ ଆସିବେ, ସେମାନେ ଦେଖି ପାରନ୍ତା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଆଲୁଅ ପାଇବେ ।^{୧୭}ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁପ୍ତ ରହେଥିବା ବସ୍ତୁ କ୍ଷୀଣ ହେବ ଓ ପ୍ରକାଶ୍ୟକୁ ଅଣାଯିବ । ଏପରି କୌଣସି ଗୁପ୍ତ ଦିନିଷ ନାହିଁ, ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯିବ ନାହିଁ, କ୍ଷୀଣ ହେବ ନାହିଁ ଓ ପ୍ରକାଶ୍ୟକୁ ଅଣା ଯିବ ନାହିଁ ।^{୧୮}ତୁମ୍ଭେମାନେ କିପରି ଶୁଣୁଛ, ସେଥିପାଇଁ ସାବଧାନ ରୁହ । ଯାହାର କିଛି ବୁଝିବା ଶକ୍ତି ଥିବ, ସେ ଅଧିକ ଗୁହଣ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ଯାହାର ବୁଝିବା ଶକ୍ତି ନଥିବ, ତାହାର ଯେତିକି ବା ବୁଝିବା ଶକ୍ତି ଅଛି ବୋଲି ସେ ଭାବୁଥିବ, ସେତକ ମଧ୍ୟ ତା'ଠାରୁ ଛଡ଼ାଇ ନିଆଯିବ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କର ବାସ୍ତବ ପରବର

^{୧୯}ଯୀଶୁଙ୍କ ମାଆ ଓ ଭାଇମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଲେ । କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଲୋକ ଗହଳି ହୋଇଥିବା ହେତୁ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ପାରୁ ନ ଥିଲେ ।^{୨୦}କେହି ନିଶ୍ଚୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲା, “ତୁମ୍ଭର ମା ଓ ଭାଇମାନେ ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ।”

^{୨୧}କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୋର ମାଆ ଓ ଭାଇମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣନ୍ତି ଓ ତାହା ପାଳନ କରନ୍ତି ।”

ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶକ୍ତି ଦେଖିଲେ

^{୨୨}ବିନେ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗୋଟିଏ ତଙ୍ଗାରେ ଚଢ଼ିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆସ, ଆମ୍ଭେମାନେ ହ୍ରଦ ସେପାରିକି ଯିବା ।” ଶିଷ୍ୟମାନେ ତଙ୍ଗା ଖୋଲିଦେଲେ ।^{୨୩}ସେମାନେ ତଙ୍ଗା ବାହି ନେଉଥିବା ସମୟରେ ଯୀଶୁ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ହ୍ରଦରେ ଝଡ଼ତୋଫାନ ମାଡ଼ି ଆସିଲା । ତଙ୍ଗାରେ ପାଣି ପଶିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେମାନେ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଗଲେ ।^{୨୪}ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଉଠେଇ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ, “ଗୁରୁ, ହେ ଗୁରୁ, ଆମ୍ଭେ ବୁଡ଼ିଯିବା” ।

ଯୀଶୁ ଠିଆ ହେଲେ । ସେ ତୋଫାନ ଓ ଢେଉକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ପବନ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ହ୍ରଦ ଶାନ୍ତ ହୋଇଗଲା ।^{୨୫}ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିଶ୍ଵାସ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲା?”

ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ଡରଯାଇଥିଲେ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ସେମାନେ କଥା ବାଘାଁ ହେଲେ, “ଏ ତେବେ କିଏ? ସେ ପବନ ଓ ପାଣିକୁ ମଧ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ଦେଉଛନ୍ତି ଓ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ କଥା ମାନୁଛନ୍ତି!”

ଅପର ପାର୍ଶ୍ଵକୁ ଗଲେ । ସେମାନେ ଗର୍ବଗିୟାମାନେ ରହୁଥିବା ଅଞ୍ଚଳରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।^{୨୬}ଯୀଶୁ ତଙ୍ଗାରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିବା ସମୟରେ ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ନଗରରୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲା । ଏହି ଲୋକଟି ଦେହରେ ଭୂତଚିହ୍ନ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲା । ଅନେକ ଦିନ ଧରି ସେ ଲୁଗା ପିନ୍ଧି ନଥିଲା କି ଘରେ ମଧ୍ୟ ରହୁନଥିଲା । ସେ କବର ସ୍ଥାନରେ ରହୁଥିଲା ।^{୨୭}ଭୂତ ଅନେକ ଥର ଲୋକଟିକୁ କବଳିତ କରୁଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ତା’ ହାତରେ ହାତକଡ଼ି ଓ ଗୋଡ଼ରେ ବେଡ଼ି ପକାଇ ପହଞ୍ଚି ଭିତରେ ରଖା ଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁବେଳେ ସେ ସବୁ ଛଣାଇ ଦେଉଥିଲା ଓ ତା’ ଦେହରେ ଥିବା ଭୂତ ତାହାକୁ ଲୋକେ ରହୁ ନଥିବା ନିଜାଟିଆ କାଗାକୁ ତଡ଼ି ନେଉଥିଲା । ଯୀଶୁ ଭୂତକୁ ସେହି ଲୋକଟି ଦେହରୁ ବାହାର ଆସିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ଲୋକଟି ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗରେ ପଡ଼ିଯାଇ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଵରରେ, ପାଟି କରି କହିଲା, “ହେ ସର୍ବୋପରିସ୍ତକ ପୁତ୍ର ଯୀଶୁ! ତୁମ୍ଭେ ମୋ ଠାରୁ କ’ଣ ଚାହୁଁଛ? ମୁଁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି, ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନାହିଁ ।”

^{୨୮}ଯୀଶୁ ତାକୁ ପଚାରିଲେ, “ତୋର ନାମ କ’ଣ?” ଲୋକଟି କହିଲା, “ବାହନୀ”* (ସେ ତା ନାମ “ବାହନୀ” କହିବାର କରଣ ହେଲା ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ ଭୂତ ତା ଦେହରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ ।)^{୨୯}ଭୂତମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ଯେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନଳ ନରକକୁ ପଠାଇ ନ ଦିଅନ୍ତୁ ।^{୩୦}ସେତେବେଳେ ସେହି ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଏକ ବଡ଼ ଘୁଷୁରିଦଳ ଚରୁଥିଲେ । ଭୂତମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ଯେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଘୁଷୁରିମାନଙ୍କ ଦେହକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତୁ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ତାହା କରାବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଦେଲେ ।^{୩୧}ତାପରେ ଭୂତମାନେ ଲୋକଟି ଦେହରୁ ବାହାର ଆସିଲେ ଓ ଘୁଷୁରିମାନଙ୍କ ଦେହକୁ ଗୁଲିଗଲି ଦଳକଯାକ ଘୁଷୁରି ସେହି ପାହାଡ଼ ଉପରୁ ହ୍ରଦ ଭିତରକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲେ ଓ ସମସ୍ତେ ବୁଡ଼ିଗଲେ ।

^{୩୨}ଏ ଘଟଣା ଦେଖି ଘୁଷୁରି କିଶୁଆଳମାନେ ସେଠାରୁ ପଳାଇଲେ । ସେମାନେ ଯାଇ ନଗର ଓ ପଲ୍ଲୀରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା କହିଲେ ।^{୩୩}ଲୋକମାନେ ଏହି ଘଟଣା ଦେଖିବା ପାଇଁ ବାହାର ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଦତଳେ ସେହି ଲୋକଟିକୁ ବସିଥିବାର ଦେଖିଲେ । ଲୋକଟି ଲୁଗା ପିନ୍ଧିଥିଲା ଓ ତା’ମନ ପୁସ୍ତକର ବଦଳି ଯାଇଥିଲା । ତା’ ଦେହରୁ ଭୂତ ମାନେ ବାହାର ଯାଇଥିଲେ । ଏହା ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଡରଗଲେ ।^{୩୪}ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଘଟଣା ଦେଖିଥିଲେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ, ଯେ ଭୂତ କବଳିତ ଲୋକଟି କିପରି ଭଲ ହୋଇଗଲା ।^{୩୫}ଏ ଅଞ୍ଚଳର ସମସ୍ତ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସେହି ସ୍ଥାନରୁ

ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ଭୂତ କବଳିତ ମୁକ୍ତି

^୧ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗାଲୀଲୀରୁ ହ୍ରଦର

ବାହନୀ ଏହାର ଅର୍ଥ ବହୁତ ବେଗୀ । ପ୍ରାଚୀନ ଗୋମୀୟ ବିନିୟୋଗନୀରେ ଗୋଟିଏ ବାହନୀରେ ପ୍ରାୟ ୫,୦୦୦ ବିନିୟ ରହୁଥିଲେ ।

ରୁଲିଯିବାପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । କାରଣ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ବହୁତ ଡର ଯାଇଥିଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଡଙ୍ଗାରେ ବସି ଗାଲିଲୀ ଫେରିଗଲେ । ^{୩୮}କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକଟି ଦେହରୁ ଭୃତ ଗୁଡ଼ାକ ବାହାର ସାରିଥିଲେ, ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହଚରିୟାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲ ।

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଲୋକଟିକୁ ଏହା କହି ଘରକୁ ପଠାଇଦେଲେ: ^{୩୯}“ଘରକୁ ଫେରିଯାଅ । ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ ପାଇଁ ଯାହା କରନ୍ତୁ ତାହା ଲୋକମାନଙ୍କୁ କୁହ ।”

ତେଣୁ ଲୋକଟି ଫେରିଗଲା ଓ ଯୀଶୁ ତା ପାଇଁ ଯାହା କରୁଥିଲେ, ତାହା ନଗର ସାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହି ବୁଲିଲା ।

ମଗୟାଜଣ୍ଡା ଝିଅକୁ ନାବନ ଦେବା ଓ ଗୋଟା ଘାଁ ଲୋକକୁ ସ୍ତମ୍ଭ କରିବା

^୧ଯୀଶୁ ଗାଲିଲୀ ଫେରିଯିବା ପରେ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କଲେ । ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲେ । ^୨ଯାଇରସ ନାମରେ ନଗର ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ଯାଇରସ ସେଠାକାର ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହର ନେତା ଥିଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଦତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଘରକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ^୩ଯାଇରସଙ୍କର ଗୋଟିଏ ବୋଲ ଝିଅ ଥିଲା । ତାହାକୁ ବାର ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା । ସେ ମଗୟିବା ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ଯୀଶୁ ଯେତେବେଳେ ଯାଇରସର ଘରକୁ ଯାଉଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ଲୋକ ତାହାଙ୍କ ଘର ଗୁରୁପାଖକୁ ଆସିଗଲେ ।

ଲୋକଙ୍କ ଭିଡ଼ ଭିଡ଼ରେ ଯୀଶୁ ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ । ^୪ସେଠାରେ ନଗର ଘାଁ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ତାର ବାର ବର୍ଷ ହେଲା ରକ୍ତ ସ୍ରାବ ହେଉଥିଲା । ସେ ତାର ସମସ୍ତ ଅର୍ଥ ଓଷଧିଧର ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ସାରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଡାକ୍ତର ତାକୁ ଭଲ କରିଦେବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ନଥିଲେ । ^୫ସେହି ଘାଁ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ପଛପଟୁ ଆସି ତାହାଙ୍କ ନାମାର ତଳକୁ ଛୁଇଁଦେଲା । ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ତାର ରକ୍ତସ୍ରାବ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ^୬ସେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ପଚାରିଲେ, “ମୋତେ କ'ଣ ଛୁଇଁଲା?”

ସବୁଲୋକ କହିଲେ ଯେ, ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ନାହାଁନ୍ତି । ତାପରେ ପିତର କହିଲେ, “ଗୁରୁ, ସବୁ ଲୋକତ ଆପଣଙ୍କ ଚାରିପଟେ ଘେରି ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଠେଲି ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ।”

^୭କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ନଗର କେହି ମୋତେ ଛୁଇଁଛି । କାରଣ ମୋଠାରୁ ଗନ୍ଧ ବାହାର ଯାଇଥିବା ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି ।” ^୮ଘାଁ ଲୋକଟି ଦେଖିଲା ଯେ ସେ ଲୁଚି ରହି ପାରୁନାହିଁ, ତେଣୁ ସେ ଅଗ୍ରସର ଆଗକୁ ଆସିଲା । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଇଲା । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କାହିଁକି ଛୁଇଁ ଦେଲା, ସେଇ କଥା ସବୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଗରେ କହିଲା । ସେ କହିଲା ଯେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଛୁଇଁଦେଲା, ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ସେ ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ^୯ଯୀଶୁ ଘାଁ ଲୋକଟିକୁ କହିଲେ, “ହେ

ଝିଅ, ତୁମ୍ଭେ ବିଶ୍ୱାସ କଲ ସେଥିପାଇଁ ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଏଥର ଗାଳିରେ ଯାଅ ।”

^{୧୦}ସେ ଠିକ୍ ଏହି କଥା କହୁଥିବା ସମୟରେ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହର ନେତା ଯାଇରସଙ୍କ ଘରୁ ନଗର ଆସି କହିଲା, “ତୁମ୍ଭ ଝିଅ ମରିଗଲା । ଆଉ ଏବେ ଗୁରୁଙ୍କୁ କଣ୍ଠ ଦିଅନାହିଁ ।”

^{୧୧}ଯୀଶୁ ଏକଥା ଶୁଣିଲେ । ସେ ଯାଇରସଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭ କରନାହିଁ । ବିଶ୍ୱାସ ରଖ । ତୁମ୍ଭ ଝିଅ ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଯିବ ।”

^{୧୨}ଯୀଶୁ ଘରକୁ ଆସିଲେ । ସେ କେବଳ ପିତର, ଯୋହନ ଓ ଯାକୃବ ତଥା ଝିଅଟିର ବାପାମାଆଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ଦେଲେ । ^{୧୩}ସମସ୍ତେ ସେହି ଝିଅଟିର ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ କାନ୍ଦୁଥିଲେ ଓ ଦୁଃଖ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “କାନ୍ଦନାହିଁ ସେ ମରିନାହିଁ; ସେ କେବଳ ଶୋଇଛି ମାତ୍ର ।”

^{୧୪}ଏହା ଶୁଣି ଲୋକେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଉପହାସ କଲେ । କାରଣ ସେମାନେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଝିଅଟି ମଗୟାଜଣ୍ଡା । ^{୧୫}କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଝିଅଟିର ହାତ ଧରି ତାକୁ ଡାକିଲେ, “ହେ ଝିଅ, ଉଠିପତ ।” ^{୧୬}ସେହିକ୍ଷଣି ତା ଗର୍ଭର ଭିତରକୁ ତା'ର ଆତ୍ମା ଫେରି ଆସିଲା ଓ ସେ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଠିଆ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଯୀଶୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ, “ତାକୁ କିଛି ଖାଇବାକୁ ଦିଅ ।” ^{୧୭}ତା ବାପାମାଆ ବିସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଗଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏ ଘଟଣା କାହାର ଆଗରେ ନ କହିବାକୁ କହିଲେ ।

ଯୀଶୁ ବାରନଗ ଫ୍ରେଜତଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ

୯ ଯୀଶୁ ବାରନଗ ଫ୍ରେଜତଙ୍କୁ ଏକାଠି ଡାକିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୃତ ମାନଙ୍କ ଉପରେ କ୍ଷମତା ଓ ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କଲେ । ସେ ଫ୍ରେଜତମାନଙ୍କୁ ରୋଗ ଭଲ କରିଦେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଗନ୍ଧ ଦେଲେ । ^୨ତାପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହର ସ୍ତମ୍ଭାଗାର ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ଓ ଗୋଟାମାନଙ୍କୁ ସ୍ତମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ପଠାଇଲେ । ^୩ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ସାଙ୍ଗରେ କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ନେବ ନାହିଁ । ଠେଙ୍ଗା, ଝୁଲି,ଖାଦ୍ୟ, ଟଙ୍କାପଇସା କିମ୍ବା ଅଧିକ ଲୁଗାପଟା କିଛି ହେଲେ ନେବ ନାହିଁ । କେବଳ ପିନ୍ଧିଥିବା ଲୁଗା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ନେବନାହିଁ ।” ^୪ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେଉଁ ଘରକୁ ଯିବ, ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ିବା ସମୟ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଠାରେ ରହିବ । ^୫ଯଦି ନଗରର ଲୋକେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ ନକରିବ, ତେବେ ନଗର ଛାଡ଼ି ବାହାରକୁ ଚାଲିଯିବ ଓ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଦର ଧୂଳିତଳ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଝାଡ଼ିଦେବ । ତେବେ ଏହା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରେତାବନା ହେବ ।”

ଫ୍ରେଜତମାନେ ବାହାରିଗଲେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ନଗର ଦେଇ ଯାତ୍ରା କଲେ । ସେମାନେ ସ୍ତମ୍ଭାଗାର ଶୁଣାଇଲେ ଓ ସବୁ ଜାଗାରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ତମ୍ଭ କଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ହେରୋଦଙ୍କ ଭ୍ରମ

କିଛି ମଧ୍ୟରେ ସାମନ୍ତଶିଳା ହେରୋଦ ଏହି ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଶୁଣି ଗର୍ଭୀର ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଗଲେ । କାରଣ

କେତେକ ଲୋକ କହୁଥିଲେ, “ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁରୁ ବଞ୍ଚି ଉଠିଛନ୍ତି !” ଆଉକେତେକ କହୁଥିଲେ, “ଏଲିୟୁ ଆମ୍ଭ ପାଖରେ ପ୍ରକଟିତ ହୋଇଛନ୍ତି !” ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ, “ଆଜି କାଳର କୌଣସି ଉବିଷ୍ୟତ୍‌ବଳା ନାବନରେ ଉଠିଛନ୍ତି !” କିନ୍ତୁ ହେରୋଦ କହଲେ, “ମୁଁ ଯୋହନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକାଟି କରିଛି । ତେବେ ଏ କିଏ, ଯାହାଙ୍କ ବନ୍ଧନରେ ମୁଁ ଏଭଳି କଥା ଶୁଣୁଛି?” ତେଣୁ ହେରୋଦ ଯାଗୁଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।

ଯୀଶୁ ପଞ୍ଚ ହଜାରରୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ ।

ଓପ୍ରୋତମାନେ ଫେରିଆସି ସେମାନେ ଯାତ୍ରା କରିବା ସମୟରେ ଯାହା ସବୁ କରିଥିଲେ, ସେ ବନ୍ଧନରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ । ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ପ୍ରେରଣମାନଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ସେଠାରୁ ବେଥିସାଇବା ନାମକ ନଗରକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଅଲଗା ରହିବା ପାଇଁ ଚାଲିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ କେଉଁଠାକୁ ଗଲେ ସହା ଲୋକମାନେ ନାଶି ପାରିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର ଅନୁସରଣ କଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶବ୍ଦ ବନ୍ଧନରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । ସେ ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ତ୍ରୀ କଲେ ।

ଅପରାହ୍ନର ବଳମୂଳ ପ୍ରହରରେ ବାରଦଶ ଯାକ ପ୍ରେରଣ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହଲେ, “ଏ ସ୍ଥାନଟି ନିର୍ଜନ ଅଟେ । ଆପଣ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିଦାୟ କରିଦିଅନ୍ତୁ । ସେମାନେ ଆଖପାଖ ଗାଁ ଓ କ୍ଷେତକୁ ଯାଇ ବସା ଓ ଖାଦ୍ୟର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରନ୍ତୁ ।”

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏମାନଙ୍କୁ କିଛି ଖାଇବାକୁ ଦିଅ ।”

ଶିଷ୍ୟମାନେ କହଲେ, ଆମ୍ଭ ପାଖରେ କେବଳ ପାଞ୍ଚଟି ରୋଟି ଓ ଦୁଇଟି ମାଛ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ଆମ୍ଭେ ଯାଇ ଏସବୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ କରି ଆଣିବୁ ବୋଲି ଆପଣ ଶୁଣୁଛନ୍ତି କି?” (ସେଠାରେ କେବଳ ପ୍ରାୟ ପଞ୍ଚ ହଜାର ପୁରୁଷ ଲୋକ ଥିଲେ ।)

ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରସ୍ପରକୁ ଦଶ ହସାବରେ ଦଳଦଳ କରି ବସାଅ ।”

ଓସମାନେ ତାହା କଲେ ଓ ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ବସାଇ ଦେଲେ । ତାପରେ ଯୀଶୁ ପାଞ୍ଚଟି ରୋଟି ଓ ଦୁଇଟି ମାଛ ନେଲେ । ସେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଖାଦ୍ୟପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ସେ ଖାଦ୍ୟତକ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ କରି ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ପରଗି ଦେବାକୁ ଦେଲେ । ସବୁ ଲୋକ ଖାଇଲେ ଓ ତୃପ୍ତ ହୋଇଗଲେ । ତଥାପି ବହୁତ ଖାଦ୍ୟ ବଳଗଲା । ବଳକା ଖାଦ୍ୟ ଚୁକ୍ତିଗତକ ଶିଷ୍ୟମାନେ ବାରଟି ଟୋକେଇରେ ଭରିକଲେ ।

ଯୀଶୁ ଖାଣ୍ଡ ଅଟଳ

ଏପରେ ଯୀଶୁ ଏକ୍ସିଆ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ

ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏକାଠି ମିଳି ସେହସ୍ଥାନକୁ ଆସିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ମୁଁ କିଏ ବୋଲି ଲୋକେ କ’ଣ ସବୁ କହୁଛନ୍ତି?”

ଓସମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “କେତେକ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆପଣ ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନ । କେତେକ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆପଣ ଏଲିୟୁ । ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେତେକ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆପଣ ବହୁ କାଳ ପୂର୍ବେ ଥିବା ଉବିଷ୍ୟତ୍‌ବଳାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପୁନର୍ବାର ବଞ୍ଚି ଉଠିଥିବା କୌଣସି ଏକ ଉବିଷ୍ୟତ୍‌ବଳା ।”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ କିଏ ବୋଲି ତୁମ୍ଭେମାନେ କ’ଣ କହୁଛ?”

ପିତର ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆପଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିଥିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ।”

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଏ ବନ୍ଧନରେ କାହାକୁ ନ କହିବା ପାଇଁ ଚେତାବନୀ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଏ କଥା ସତ୍ୟ ଯେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଅନେକ ଯାତନା ନିଶ୍ଚୟ ଭୋଗ କରିବେ । ପ୍ରାଚୀନ ସିଦ୍ଧି ନେତା, ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ଓ ଗାର୍ସ୍ତାମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମାରି ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ତିନିଦିନ ପରେ ସେ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନରୁତ୍ଥତ ହେବେ ।”

ଯୀଶୁ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ, “ଯଦି କେହି ମୋର ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥାଏ, ତେବେ ତାହାକୁ ନିଜର ସମସ୍ତ କାମନା ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରତିଦିନ ତାହାକୁ ବିଆସାଇଥିବା କୁଶଳ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ସେ ମୋର ଅନୁସରଣ କରିବ ।” ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଜ ନାମ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚାହୁଁବ, ସେ ତାହା ହରାଇ ବସିବ । ଏବଂ ଯେଉଁଲୋକ ମୋ ପାଇଁ ତାହାର ନାମ ଦେବ, ସେ ତାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିବ । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ସାଧ୍ୟ ସଂସାର ପାଇ ଶେଷରେ ମରଯାଏ ବା ହନିଯାଏ, ତାହା ହେଲେ ଲାଭ କଣ? ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ମୋ ପାଇଁ ବା ମୋ ଉପଦେଶ ପାଇଁ ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତା’ ପାଇଁ ଲଜ୍ଜିତ ହେବି । ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ନିଜ ମହମା, ପରମପିତାଙ୍କ ମହମା ଓ ପବିତ୍ର ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ମହମା ସହତ ଆଗମନ କରିବେ, ସେତେବେଳେ ସେ ତା ପାଇଁ ଲଜ୍ଜିତ ହେବେ । ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଏଠାରେ ଠିକା ହୋଇଥିବା କେତେକ ଲୋକ ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦେଖିବେ ।”

ମୋଗା ଓ ଏଲିୟୁଙ୍କ ସହତ ଯୀଶୁ

ଏକଥା କହିବାର ପ୍ରାୟ ଆଠ ଦିନ ପରେ ସେ ପିତର, ଯୋହନ ଓ ଯାକୁବଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଗୋଟିଏ ପର୍ବତ ଉପରକୁ ଗଲେ । ଯୀଶୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ସମୟରେ ତାହାଙ୍କ ମୁହଁର ଚେହେର ବଦଳିଗଲା । ତାହାଙ୍କ ପିନ୍ଧାଲୁଗା ଚକଚକ ଧଳା ହୋଇଗଲା । ତାପରେ ସେଠାରେ ଦୁଇ ଦଶ ପୁରୁଷ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିଲେ । ସେମାନେ ମୋଗା ଓ ଏଲିୟୁ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଚେହେର ମଧ୍ୟ ଝଲକୁ ଥିଲା ।

ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ଯିରୁଶାଲମରେ ଘଟିବାକୁ ଥିବା ତାହାଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ବନ୍ଧୁରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ ।
 ୩୩ ସେତେବେଳେ ପିତର ଓ ଅନ୍ୟମାନେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଉଠି ପଡ଼ିଲେ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କ ମହମା ଦେଖିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଭୁଲକଣ୍ଠକୁ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ: ୩୪ ମୋଗା ଓ ଏଲୟ ଯିବାକୁ ବାହାରବା ସମୟରେ ପିତର ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଗୁରୁ, ଭଲ ହେଲା ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏଠାରେ ଅଛୁ । ଆମ୍ଭେମାନେ ଏଠାରେ ତିନୋଟି ତମ୍ଭୁ ଟାଣି ଦେବୁ । ଗୋଟିଏ ଭୃତ୍ୟ ପାଇଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ମୋଗାଙ୍କ ପାଇଁ ଓ ଅନ୍ୟଟି ଏଲୟଙ୍କ ପାଇଁ ।” (ପିତର କାଣି ପାରୁ ନ ଥିଲେ ଯେ ସେ କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି ।)

୩୫ ପିତର ଏହ ସବୁ କଥା କହିବା ସମୟରେ ଖଣ୍ଡେ ମେଘ ଉଠି ଆସିଲା ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘୋଡ଼ାଇ ପକେଇଲା । ମେଘ ସେମାନଙ୍କୁ ଘୋଡ଼ାଇ ପକାଇବାରୁ ପିତର, ଯାକୂବ ଓ ଯୋହନ ଡରଗଲେ । ୩୬ ସେତେବେଳେ ମେଘ ଭିତରୁ ଆକାଶବାଣୀ ହେଲା, “ଏ ମୋର ପୁତ୍ର । ଏହାଙ୍କୁ ମୁଁ ବାନ୍ଧୁଅଛି । ତାହାଙ୍କ କଥାର ବାଧ୍ୟ ହୁଅ ।”

୩୭ ଆକାଶବାଣୀ ହୋଇ ସାଗରୀ ପରେ ସେଠାରେ କେବଳ ଯୀଶୁ ଥିଲେ । ପିତର, ଯାକୂବ ଓ ଯୋହନ ଏ ବନ୍ଧୁରେ ନୀରବ ରହିଲେ । ସେମାନେ ଯାହା କିଛି ଦେଖିଥିଲେ, ସେ ବନ୍ଧୁରେ ସେ ସମୟରେ କାହାରକୁ କିଛି କହଲେନାହିଁ ।

ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ବାଳକକୁ ଭୂତ ବଦଳରୁ ମୁକ୍ତକଲେ

୩୮ ତା ପରଦିନ ଯୀଶୁ, ପିତର, ଯୋହନ ଓ ଯାକୂବ ପର୍ବତ ଉପରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲେ । ବହୁ ଫଖ୍ୟାରେ ଲୋକେ ଆସି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ । ୩୯ ଭିଡ଼ ଭିତରୁ ଜଣେ ଲୋକ ପାଟି କରିଉଠିଲା, “ଗୁରୁ, ଦୟାକର ଆସି ମୋ ପୁଅକୁ ଦେଖନ୍ତୁ । ୪୦ ସେ ମୋର ଏକ ମାତ୍ର ସନ୍ତାନ । ଗୟତାନଠାରୁ ଗୋଟିଏ ଭୂତ ଆସି ତାକୁ ବଦଳିତ କରି ନେଉଛି ଏବଂ ତା’ପରେ ପୁଅ ଚକାର କରି ଉଠୁଛି । ସେ ତା’ ନିଜର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହରେଇ ବସୁଛି । ତା ମୁହଁରୁ ଫେଣ ବାହାର ପଡ଼ୁଛି । ସେ ଭୂତ ତାକୁ ବାରମ୍ବାର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଉଛି ଓ ପ୍ରାୟ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଯାଉନାହିଁ ।” ୪୧ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମୋ ପୁଅ ଦେହରୁ ଭୂତକୁ ଛଡ଼େଇ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ପାରଲେନାହିଁ ।”

୪୨ ତା’ପରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଭୂତମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ବହାନି କାବନ ଯାପନ କରୁଛ ଓ କୁପଥଗାମୀ ହେଉଛ । ଆଉ କେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ରହିଥାଏ ଓ କେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କର ବ୍ୟବହାର ସହୁଅବ?” ତାପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକଟିକୁ କହିଲେ, “ଭୃତ୍ୟ ପୁଅକୁ ଏଠାକୁ ଆଣ ।”

୪୩ ପିଲାଟି ଆସୁଥିବା ବେଳେ ଭୂତ ତାକୁ ଭୂମି ଉପରକୁ କରାଡ଼ ଦେଲା । ପିଲାଟି ନିଜର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହରାଇ ବସିଲା । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଭୂତକୁ ଗୋଟିଏ କଠୋର ଧମକ ଦେଲେ । ଏହାପରେ ପିଲାଟି ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଗଲା । ଯୀଶୁ ତାହାକୁ

ତା’ବାପା ପାଖରେ ସମର୍ପି ଦେଲେ । ୪୪ ସମସ୍ତ ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହାନ ଶକ୍ତି ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ବନ୍ଧୁରେ କହିଲେ

ଯୀଶୁ ଯାହା ସବୁ କରୁଥିଲେ ତାହା ଦେଖି ଲୋକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ । ୪୫ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯାହା କହିବ, ତାହା ଭୁଲିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ କେତେଦିନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ହାତରେ ଧରେଇ ଦେବେ ।” ୪୬ କିନ୍ତୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଏ କଥାର କିଛି ଅର୍ଥ ବୁଝି ପାରଲେ ନାହିଁ । ଏହାର ଅର୍ଥ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଲୁକାୟିତ ଥିଲା । ତେଣୁ ସେମାନେ କିଛି ଏହାକୁ ବୁଝି ପାରଲେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଏ ବନ୍ଧୁରେ ପଚାରିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ ନାହିଁ ।

ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା

୪୭ ଆରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯୁକ୍ତିତର୍କ ହେଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କିଏ? ୪୮ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କର ମନଭାବ ଜାଣିଗଲେ । ତେଣୁ ସେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲାକୁ ନିଜ ପାଖରେ ଠିଆ କରାଇଲେ । ୪୯ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ଏହଭଳି ଛୋଟ ପିଲାକୁ ମୋ ନାମରେ ଗ୍ରହଣ କରେ, ତାହାହେଲେ ସେ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରେ । ଆଉ ଯେଉଁଲୋକ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରେ, ସେ ମୋତେ ପଠାଇ ଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରେ । ଏଣୁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ସବୁଠାରୁ ନମ୍ର, ସେ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।”

ଯେଉଁଲୋକ ଭୃତ୍ୟ ବପସ ନୁହେଁ ସେ ଭୃତ୍ୟ ସପକ୍ଷ

୫୦ ଯୋହନ କହିଲେ, “ଗୁରୁ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଜଣେ ଲୋକକୁ ଆପଣଙ୍କ ନାମ ନେଇ ଭୂତମାନଙ୍କୁ ଲୋକଙ୍କ ଦେହରୁ ତଡ଼ି ଦେଉଥିବାର ଦେଖିଲୁ । ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହାକୁ ଏସବୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ କହିଲୁ । କାରଣ ସେ ଆମ୍ଭ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଗୋଷ୍ଠୀର ଲୋକ ନୁହେଁ ।”

୫୧ ଯୀଶୁ ଯୋହନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତାକୁ ମନା କରନାହିଁ । କାରଣ ଯେଉଁଲୋକ ଭୃତ୍ୟ ବପସରେ ନାହାଁନ୍ତି, ସେହି ଭୃତ୍ୟ ସପକ୍ଷର ଲୋକ ।”

ଗୋଟିଏ ଗମିରୋଣୀୟ ନଗର

୫୨ ଯୀଶୁ ଜଗତ ଛାଡ଼ି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଫେରିଯିବାର ସମୟ ପାଖେଇ ଆସୁଥିଲା । ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମ ଯିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ୫୩ ସେ ତାହାଙ୍କ ଆଗରୁ କେତେକ ଲୋକଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁକିଛି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ଗମିରୋଣର ଏକ ନଗରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ୫୪ କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଯାଉଥିବାର ଦେଖି ସେଠାକାର ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କଲେ ନାହିଁ । ୫୫ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଯାକୂବ ଓ ଯୋହନ ଏହା ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ,

“ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱର୍ଗର ଅଗ୍ର ବର୍ଷା କର ସେମାନଙ୍କୁ ଧୂସ କରଦେବାପାଇଁ ଆମ୍ଭେ ଆଦେଶ ଦେବୁ ବୋଲି କ’ଣ ଆପଣ ଶୁଣୁଛନ୍ତି?” *

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବୁଲି ପଡ଼ି ସେମାନଙ୍କୁ ଭର୍ଷନାକଲେ ।* ଚା’ପରେ ଯୀଶୁ ଓ ଡାହାଣ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଅନ୍ୟ ଗାଁକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରିବା

ସେମାନେ ଗୁସ୍ତାରେ ଆଗେଇ ଯାଉଥିଲେ । ନଣେ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲା, “ଆପଣ ଯେଉଁ ଆଡ଼େ ଯିବେ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପଛପଛେ ଯିବି ।”

ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହଲେ, “କୋକିରିଆଳର ରହବାପାଇଁ ଗାତ ଅଛି । ଆକାଶର ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ବସା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିବାକୁ ଟିକିଏ ହେଲେ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ।”

ଚା’ପରେ ଯୀଶୁ ଆଉ ନଣକୁ କହଲେ, “ମୋର ଅନୁସରଣ କର ।”

କିନ୍ତୁ ସେହି ଲୋକଟି କହଲା, “ପ୍ରଭୁ, ମୋତେ ପ୍ରଥମେ ଯାଇ ମୋ ବାପାଙ୍କୁ କବର ଦେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତୁ ।”

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହଲେ, “ମୃତ ଲୋକଙ୍କୁ ମୃତ ଲୋକମାନେ କବର ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚାକିରିରେ ପ୍ରବୀର କର ।”

ଆଉ ନଣେ ଲୋକ କହଲା, “ପ୍ରଭୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରିବି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ମୋତେ ମୋ ପରିବାର ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ବିଦାୟ ନେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତୁ ।”

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହଲେ, “ଯେଉଁ ଲୋକ ଲଙ୍ଗଳ ଉପରେ ହାତ ଦେଇ ପଛକୁ ଚାହେଁ, ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚାକିରି ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।”

ଯୀଶୁ ବାସ୍ତୁନିର୍ମାଣକୁ ପଠାଇଲେ

୧୦ ଏହାପରେ ପ୍ରଭୁ(ଯୀଶୁ)ଆଉ ବାସ୍ତୁନିର୍ମାଣ* ଲୋକଙ୍କୁ ବାଛିଲେ । ଯେଉଁଯେଉଁ ନଗର ଓ ସ୍ଥାନ ମାନଙ୍କୁ ଡାହାଙ୍କର ଯିବାର ଯୋଜନା ଥିଲା, ସେହି ନଗର ଓ ସ୍ଥାନ ମାନଙ୍କୁ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁଇଦୁଇ ନଣ ହସାବରେ ନିଜେ ଯିବା ଆଗରୁ ପଠାଇଦେଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଅମଳ ହେବାକୁ ପ୍ରଭୁର ଫସଲ ପଡ଼ି ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ମୂଲିଆ ଖୁବ କମ୍ । ତେଣୁ ଫସଲର ମାଲିକଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା

କର ଯେ, ସେ ଯେପରି ଡାହାଙ୍କର ଫସଲ କାଟିବା ପାଇଁ କାମ କରିବାକୁ ଅଧିକ ମୂଲିଆ ପଠାଇବେ । ଯାଅ, କିନ୍ତୁ ମନେରଖ । ମୁଁ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗସ୍ତ ଆ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମେଣ୍ଟୁଛିଆ ଭାବରେ ପଠାଉଛି । ସାଙ୍ଗରେ ଟଙ୍କା, ଅଳ, ନୋଡା କିଛି ହେଲେ ନିଅନାହିଁ । ଗୁସ୍ତାରେ କାହାର ସହତ କଥାବାଗାଁ ହେବା ପାଇଁ ଅଟକି ଯିବ ନାହିଁ । ଯେ କୌଣସି ଘରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମାତ୍ରେ ପ୍ରଥମେ କୁହ, ‘ଏ ଘରକୁ ଶାନ୍ତ ମିଳୁ ।’ ଯଦି ସେଠାରେ କେହି ଶାନ୍ତମୁଖ ଲୋକ ଥିବ, ତେବେ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କର ଶାନ୍ତଆଗାଧୀନ ଡାହାକୁ ମିଳିବ । ଯଦି ସେଠାରେ କେହି ଶାନ୍ତମୁଖ ଲୋକ ନଥାଏ, ତେବେ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କ ଶାନ୍ତଆଗାଧୀନ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିବ । ତତ୍ତ୍ୱମାନେ ଶାନ୍ତ ଥିବା ଘରେ ରୁହ । ସେ ଲୋକମାନେ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯାହାଦେବେ ତାହା ଖାଅ ଓ ପିଅ । କାରଣ କାମ କରିବା ଲୋକର ଡା’ବେତନ ଉପରେ ଅଧିକାର ଅଛି । ଅନ୍ୟ ଘରେ ରହବା ପାଇଁ ସେହି ଘର ଛାଡ଼ି ଯାଅନାହିଁ । ଯଦି ଭ୍ରମ୍ୟମାନେ ଗୋଟିଏ ନଗରକୁ ଯାଅ ଓ ସେଠାରେ ଯଦି ଲୋକେ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରନ୍ତି, ତେବେ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ଯାହା ଖାଦ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି, ତାହା ଖାଅ । ସେଠାରେ ରହୁଥିବା ରୋଗୀଙ୍କୁ ସ୍ତ୍ରସ୍ତ କର । ଡା’ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, ‘ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚାକିରି ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଖୁବ ଗାଢ଼ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯାଉଛି ।’ କିନ୍ତୁ ଭ୍ରମ୍ୟମାନେ ଯଦି ଏଭଳି ଏକ ନଗରକୁ ଯାଅ ଓ ସେଠାରେ ଲୋକେ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କର ସ୍ୱାଗତ ନ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେହି ନଗରର ଗଳି ମାନଙ୍କରେ ଯାଅ ଏବଂ କୁହ, ‘ଆମର ପାଦରେ ଲାଗିଥିବା ଏହି ଧୂଳିତକ ମଧ୍ୟ ଆମ୍ଭେ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହାଠାରେ ଝାଡ଼ ଦେଇ ଯାଉଛୁ ।’ ତଥାପି ମନେରଖ, ‘ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚାକିରି ଖୁବ ଗାଢ଼ ଆସୁଛି ।’ କିନ୍ତୁ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ ବିଚାର ହେବା ଦିନ ସେହି ନଗରର ଲୋକମାନଙ୍କର ଦଗା ସଦୋମର ଲୋକମାନଙ୍କ ଦଗା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଖରାପ ହେବ ।

ଅବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ତେଜାବନୀ

ହାୟ କୋରସିନି! ହାୟ ବେଥୁସାଇଦା! * ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅନେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ଦେଖାଇଛି । ଯଦି ଏଗୁଡ଼ିକ ସୋର ଓ ସାବୋନରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କରୁ ଯାଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ କେବେଠାରୁ ସେମାନେ ନିଜର ହୃଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସାରିଥାଆନ୍ତେ ଓ ପାପ କରିବା ଛାଡ଼ି ଦେଇଥାଆନ୍ତେ । ସେମାନେ ନିଜନିଜ ପାପ ପାଇଁ ଅନୁତାପ କରିଥିବା କଥା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ତାର ପ୍ରତୀକ ସ୍ୱରୂପ ଅଗାରେ ତିଆରି ଗୋକବସ୍ତୁ ଧାରଣ କରିଥାଆନ୍ତେ ଓ ମୁଣ୍ଡରେ ପାର୍ତ୍ତ ବୋଳି ହୋଇଥାଆନ୍ତେ । ବିଚାର ଦିନ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କ ଦଗା ସୋର ଓ ସାବୋନର ଲୋକମାନଙ୍କ

ପଦଫାଖ୍ୟା ୫୪ କେତେକ ଗ୍ରୀକ ପୁସ୍ତକରେ ଏହା ଯୋଡ଼ାଯାଇଛି-‘ଏଲିୟ ମଧ୍ୟ ଯେପରି କରୁଥିଲେ,ସେହିପରି’

ପଦଫାଖ୍ୟା ୫୫ କେତେକ ଗ୍ରୀକ ପୁସ୍ତକରେ ଏହା ପାଠ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ: ଏବଂ ଯୀଶୁ କହଲେ, ‘ଭ୍ରମ୍ୟେ କ’ଣ ବାଣିନାହିଁ ଯେ ଭ୍ରମ୍ୟେ କିରଳ ଆତ୍ମାର ଅଧିକାରୀ! ୫୬ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ନୁହେଁ ବରଂ ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ।

ବାସ୍ତୁନିର୍ମାଣ କେତେକ ଗ୍ରୀକ ପୁସ୍ତକରେ ଏହା ଫାଖ୍ୟା ସବୁର ଲେଖାଅଛି ।

କୋରସିନି ଓ ବେଥୁସାଇଦା ଗାଲାଲୀ ହ୍ରଦ ଉପକୂଳସ୍ଥ ଦୁଇଟିନଗର । ଏଠାରେ ଯୀଶୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।

ଦଗା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଖସିପାରେ ।^{୧୫}ଏବଂ ହେ କଫର୍ମାୟୁସ୍ ! ତୁମକୁ କ'ଣ ସ୍ୱର୍ଗ ଯେତେ ଉଚ୍ଚ, ସେତେ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠାଯିବ? ନା, ତୁମକୁ ନରକ ଯେତେ ନୀଚ ସେହପରି ନୀଚ ସ୍ଥାନକୁ ଅଣାଯିବ ।

^{୧୬}ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଲୋକ ତୁମମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣେ, ସେ ପ୍ରକୃତରେ ମୋ କଥା ଶୁଣେ । ଯେତେବେଳେ, ନିଶ୍ଚୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରେ, ସେ ପ୍ରକୃତରେ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିବ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ନିଶ୍ଚୟ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରେ, ସେ ପ୍ରକୃତରେ ମୋତେ ପଠାଇଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିବ ।^{୧୭}

ଗୟତାନର ପତନ

^{୧୮}ଯେତେବେଳେ ବାସୁରା * ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନଙ୍କ ଉପାଶରୁ ଫେର ଆସିଲେ, ସେମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ଥିଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କ ନାମ ନେଇ ଆଜ୍ଞା ଦେଲୁ, ସେତେବେଳେ ଏପରିକି ଭୃତ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ କଥା ମାନିଲେ ।”^{୧୯}ଏହା ଶୁଣି ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନଙ୍କୁ ଆକାଶରୁ ବହୁଳ ଭଳି ଖସିଥିବାର ଦେଖିଛି ।^{୨୦}ଶୁଣ! ସାପ ଓ କଙ୍କଡ଼ାବିଛାମୁମାନଙ୍କୁ ପାଦତଳେ ଦଳି ଦେବାକୁ ତୁମ୍ଭେମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ଦେଇଛି । ତୁମ୍ଭେମାନଙ୍କୁ ଗତୁ ପାଖରେ ଥିବା ଶକ୍ତି ଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ଦେଇଛି । ତୁମ୍ଭେମାନଙ୍କର କେହି କିଛି କ୍ଷତି କରି ପାରବ ନାହିଁ ।^{୨୧}ହଁ, ଆଜ୍ଞାମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ କଥା ମାନୁଛନ୍ତି । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଖୁସି ହୁଅ । କାହିଁକି? ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏ ଶକ୍ତି ଥିବା ଯୋଗୁଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନାମ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ଖୁସି ହୁଅ ।”

ଯୀଶୁ ପରମପିତାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ

^{୨୨}ତାପରେ ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦିତ କରିଥିଲେ । ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ହେ ପରମପିତା! ହେ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀର ପ୍ରଭୁ! ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରଂଶସା କରୁଛି । କାରଣ ତୁମ୍ଭେ ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଜ୍ଞାନୀ ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ ଲୁଚେଇ ରଖିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଶିଶୁମାନଙ୍କ ପରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇଛ । ହେ ପରମ ପିତା! ତୁମ୍ଭେ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲ ବୋଲି ତୁମ୍ଭେ ଏହା କଲ ।

^{୨୩}ମୋର ପରମପିତା ମୋତେ ସବୁକିଛି ଦେଇଛନ୍ତି । ପୁତ୍ର କିଏ ଏହା ପରମପିତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ । ଏବଂ ପରମପିତା କିଏ ଏହା ପୁତ୍ରଙ୍କ ଛଡ଼ା କେହି ନାହିଁ । କେବଳ ସେହିମାନେ ପରମପିତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚୟପରି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ନିମନ୍ତେ ପୁତ୍ର ସ୍ୱୟଂ ବାଛିବେ ।”

^{୨୪}ତାପରେ ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମୁହଁ ବୁଲାଇଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ସହଚର ସେଠାରେ କେବଳ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ

ରହୁଥିଲେ । ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧନ୍ୟ, ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏହି ସବୁବିଷୟ ଦେଖିଲ ।^{୨୫}ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏବେ ଯାହା ଦେଖୁଛ, ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଭବିଷ୍ୟଦବ୍ୟକ୍ତା ଓ ଗୁନା ଚାହିଁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏସବୁ ଦେଖି ପାର ନଥିଲେ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏବେ ଯାହା ଶୁଣୁଛ, ତାହା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଭବିଷ୍ୟଦବ୍ୟକ୍ତା ଓ ଗୁନା ଚାହିଁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏସବୁ ଶୁଣି ପାର ନଥିଲେ ।”

ଉତ୍ତମ ଗମିରୋଣୀୟ ପୁସ୍ତକ

^{୨୬}ତାପରେ ନିଶ୍ଚୟ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀ ତିଆ ହେଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଗୁରୁ, ଅନନ୍ତ ନୀଚନ ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ତୁ କ'ଣ କରିବ?”

^{୨୭}ଏହା ଶୁଣି ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ବ୍ୟବସ୍ଥାଗାୟତ୍ରେ କ'ଣ ଲେଖାଅଛି? ସେଥିରେ ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ପଢ଼ୁଛ?”

^{୨୮}ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ନିଜର ସମସ୍ତ ହୃଦୟ, ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା, ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି, ଓ ସମସ୍ତ ମନଦେଇ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର ।” ଏବଂ, “ତୁମ୍ଭେ ନିଜକୁ ପ୍ରେମ କରିବ ଉଚ୍ଚ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର ।”^{୨୯}

^{୩୦}ତାପରେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଠିକ୍ ଉତ୍ତର ଦେଇଛ । ଏହାହିଁ କର । ଏହା ଫଳରେ ତୁମ୍ଭେ ଅନନ୍ତନୀଚନ ଲାଭ କରିବ ।”

^{୩୧}ନିଜେ ଠିକ୍ ନୀଚନ ଯାପନ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତେବେ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରିବ, ସେମାନେ କିଏ?”

^{୩୨}ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଯାଇ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ଯିରୁଶାଲମରୁ ଯିବାହୋଇ ଯାଉଥିଲ । ବାଟରେ ସେ ଡକାୟିତମାନଙ୍କ ହାତୁଡ଼ିରେ ପଡ଼ିଲା । ସେମାନେ ତା’ ଲୁଗାପଟା ସବୁ ଚିରି ବାହାର କରି ଓ ତାକୁ ମାଡ଼ ମାରି ଅର୍ଦ୍ଧମୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ପକାଇଦେଇ ଚାଲିଗଲେ ।^{୩୩}ଏପରି ଘଟଣା ଯେ ନିଶ୍ଚୟ ଯିହୁଦୀଯାଦକ ସେହି ଗୁପ୍ତ ଦେଇ ଯାଉଥିଲେ । ସେହି ଲୋକଟିକୁ ଦେଖି ସେ ବାଟ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ ।^{୩୪}ତାପରେ ନିଶ୍ଚୟ ଲେବୀୟ * ସେହି ବାଟରେ ଆସିଲେ । ସେ ସେହି ଲୋକଟିକୁ ଦେଖିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଚାଲିଗଲେ ।^{୩୫}ତାପରେ ଗମିରୋଣୀୟ ଦେଶର ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ସେହି ବାଟେ ଆସିଲେ । ଆହତ ଲୋକଟି ଯେଉଁଠାରେ ପଡ଼ିଥିଲା, ସେ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଆସିଲେ । ସେ ସେହି ଲୋକଟିକୁ ଦେଖି ତା ପାଇଁ ବହୁତ ମନ ଦୁଃଖ କଲେ ।^{୩୬}ସେ ଆହତ ଲୋକଟି ପାଖକୁ ଗଲେ । ତା ଶ୍ଵେତରେ ତେଲ ଓ ଅଙ୍ଗୁରରସ ଢାଳି ପଟି ବାନ୍ଧିଦେଲେ । ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ

‘ତୁମ୍ଭେ ନିଜର ... ପ୍ରେମ କର’ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିବରଣ ୬:୫
‘ତୁମ୍ଭେ ନିଜକୁ ... ପ୍ରେମ କର’ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ୧୯:୧୮
ଲେବୀୟ ଲେବୀ ପରବାର-ସମୂହର ଲୋକ । ଏମାନେ ମିସିରରେ ଲହଡ଼ୀ ଯାଦକଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ।

ରଥଟିଏ ଥିଲା । ସେ ଆହତ ଲୋକଟିକୁ ଡାହାଙ୍କ ଗଧ ଉପରେ ବସାଇ ଗୋଟିଏ ଚଟିଘରକୁ ନେଇଗଲେ । ଚଟିଘରେ ସେ ଆହତ ଲୋକଟିର ଯତ୍ନ ନେଲେ ।^{୩୫} ତା'ପରଦିନ ଗମିରୋଣୀୟ ଲୋକ ନଣକ ଦୁଇଟି ରୂପାମୁଦ୍ରା ବାହାର କଲେ । ସେ ଡାହା ଚଟିଘରର ଦାୟିତ୍ଵରେ ଥିବା ଲୋକଟିକୁ ଦେଇ କହିଲେ, “ଏହ ଆହତ ଲୋକଟିର ଯତ୍ନ ନେବ । ତା' ପାଇଁ ଯଦି ଆଉ ଅଧିକ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୁଏ, ମୁଁ ଫେରିଲା ବେଳେ ତୁମକୁ ସେତକ ପରିଶୋଧ କରିଦେବି ।”

^{୩୬} ଏହାପରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଏବେ କୁହ, ଡକାୟତମାନଙ୍କ ହାତୁଡ଼ିରେ ପଡ଼ି ଆହତ ହୋଇଥିବା ଲୋକଟିକୁ ଏହା ତିନି ନଣକ ମଧ୍ୟରୁ କାଏ ପ୍ରେମରାବ ଦେଖାଇଲେ ବୋଲି ତୁମେ ଭାବୁଛୁ?”

^{୩୭} ଡାହାଁ ନଣକ କହିଲେ, “ଯେଉଁଲୋକ ଆହତ ଲୋକଟିକୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲା ।”

ତାପରେ ଯୀଶୁ ଡାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତେବେ ତୁମେ ଯାଅ, ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ସେହରଳି କାମକର ।”

ମରୟମ ଓ ମାର୍ଥୀ

^{୩୮} ଯୀଶୁ ଓ ଡାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିବା ଅବସରରେ ଗୋଟିଏ ଗାଁକୁ ଯୀଶୁ ଗଲେ । ମାର୍ଥୀ ନାମକ ନଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନିଜ ଘରକୁ ସ୍ଵାଗତ କଲା ।^{୩୯} ମାର୍ଥୀର ମରୟମ ନାମରେ ଗୋଟିଏ ଭଉଣୀ ଥିଲା । ମରୟମ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଦ ପାଖରେ ବସି ଡାହାଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମାର୍ଥୀ ଘରର ସବୁ କାମ କରୁଥିଲା ।^{୪୦} ମାର୍ଥୀକୁ ବହୁତ ଗୁଡାଏ କାମ କରିବାକୁ ପଡୁଥିବାରୁ ସେ ରାଗିଗଲା । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲା, “ପ୍ରଭୁ! ମୋ ଭଉଣୀ ଘରର ଯେ ସବୁ କାମ ମୋ ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛ, ଏବଂ ତୁମେ କ'ଣ ଆପଣଙ୍କର ମନୋଯୋଗ ନାହିଁ? ଏଣୁ ଡାହାକୁ କୁହନ୍ତୁ ଯେ ସେ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁ ।”

^{୪୧} ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମାର୍ଥୀ, ହେ ମାର୍ଥୀ, ବହୁତ ଗୁଡାଏ କଥା ପାଇଁ ତୁମେ ବ୍ୟସ୍ତ ଓ ଚଳିତ ଅଛ ।^{୪୨} କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଦିନିଏ ସବୁଠାରୁ ମହତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ । ମରୟମ ନିଜ ପାଇଁ ଠିକ୍ ଦିନିଏଟି ପସନ୍ଦ କରିଛ, ଏବଂ ଏହା ତା ଠାରୁ ଛଡ଼େଇ ନିଆଯିବନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ବିଷୟରେ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ।

୧୧

ଅରେ ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ । ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ସାରିବା ପରେ ଡାହାଙ୍କର ନଣେ ଶିଷ୍ୟ ଡାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ପ୍ରାର୍ଥନା କିପରି କରିବାକୁ ହେବ ତାହା ଯୋହନ ଡାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇ ଦେଇଥିଲେ । ପ୍ରଭୁ, ପ୍ରାର୍ଥନା କିପରି କରିବାକୁ ହୁଏ, ତାହା ଆପଣ ମଧ୍ୟ ଆମମାନଙ୍କୁ ବତେଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମେମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲବେଳେ କୁହ:

‘ହେ ପରମପିତା, ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ ଯେ ତୁମ ନାମ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ରହେ । ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ ଯେ ତୁମର ରାଜ୍ୟ ଆସୁ ।

^୩ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଖାଦ୍ୟ ଆମକୁ ଦିଅ ।

^୪ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପଗୁଣକୁ କ୍ଷମା କରିଦିଅ, କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରିଛନ୍ତି, ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷମା କରି ଦେଉଛୁ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କଠିନ ପରୀକ୍ଷା ମଧ୍ୟରେ ପକାଅ ନାହିଁ ।”

ମାଗୁଆଥ

^୫ ତାପରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମନେ କର ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ନଣେ କେହି ନିଜ ସାଙ୍ଗ ପାଖକୁ ଚାଲିଗଲେ ବହୁତ ଦୈନିକ ଯାଇ କହିଲା, ‘ମୋର ଅନ୍ୟ ସହରରେ ନଣେ ବନ୍ଧୁ ମୋତେ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତାହାଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବାପାଇଁ ମୋ ପାଖରେ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ଦୟାକର ମୋତେ ତିନିଖଣ୍ଡ ଗୋଟିଏଦିଅ ।’

^୬ ତୁମ ସାଙ୍ଗ ଘର ଭିତରୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ‘ତୁମେ ଚାଲିଯାଅ । ମୋତେ ହଇଚାଣ କରିନାହିଁ । ଦୁଆର ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲାଣି । ମୁଁ ଓ ମୋ ପିଲାମାନେ ଖୋଇବାକୁ ଗଲୁଣି, ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ଦେବାକୁ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉଠି ପାରିବନାହିଁ ।’^୭ ମୁଁ ତୁମକୁ କହୁଛି । ସେ ଲୋକଟି ଗୋଟିଏ ଛାଡ଼ି ଉଠିବ, ଓ ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ଦେବା ପାଇଁ ହୁଏତ ତୁମର ବନ୍ଧୁତ୍ଵ ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରି ନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଯଦି ନିରନ୍ତର ମାଗି ଚାଲିଥାଅ, ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଉଠିବ, ଓ ତୁମର ଯାହା ଦରକାର, ତାହା ଦେବ ।^୮ ତେଣୁ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ବାରମ୍ବାର ମାଗୁଆଅ । ତାହେଲେ ପରମେଶ୍ଵର ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେବେ । ଖୋରୁ ଥାଅ । ତୁମେମାନେ ପାଇବ । ଦୁଆର ଠକ୍ ଠକ୍ କରି ଚାଲି ଥାଅ । ତୁମ ପାଇଁ ଦୁଆର ଖୋଲିଦିବ ।^୯ କାରଣ ଯେଉଁଲୋକମାନେ ମାଗୁଆନ୍ତି, ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ପାଇଥାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଖୋରୁଥାନ୍ତି, ସେମାନେ ପାଇଥାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଦୁଆର ବାଡ଼େଇ ଥାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଆର ଖୋଲି ଯାଏ ।^{୧୦} ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କାହାର ପୁଅଟିଏ ଅଛନ୍ତି? ତୁମକୁ ତୁମ ପୁଅ ମାଛଟିଏ ମାଗିଲେ ତୁମେ କ'ଣ କରିବ? କୌଣସି ବାପା ତା ପୁଅକୁ ମାଛଟିଏ ବଦଳରେ, ସାପଟିଏ ଦିଏ କି? ନା, ତୁମେମାନେ ତାକୁ ମାଛ ଦେବ ।^{୧୧} କିମ୍ପା ପୁଅ ଯଦି ଅଣ୍ଟାଟିଏ ମାଗେ, ତେବେ ତା ହାତରେ ତୁମେମାନେ କଳ୍ପାଦିବିକାଟିଏ ଦେବକି? ନା ।^{୧୨} ତୁମେମାନେ ଖରାପ ଲୋକ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିଭଳି ଭଲ ଉପହାର ଦିଆଯାଏ ତୁମେମାନେ ଜାଣ । ତେବେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ତୁମମାନଙ୍କର ପରମପିତା ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଡାହାଙ୍କୁ ମାଗୁଥିବା ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ ସେ ପବିତ୍ରଆତ୍ମା କିପରି ଦେବେ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କପରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ଗଳ୍ପ

^{୧୩} ଅରେ ଯୀଶୁ କଥା କହି ପାରୁନଥିବା ଗୋଟିଏ ଲୋକ ଦେହରୁ ଭୂତକୁ ଡାକି ଦେଉଥିଲେ । ଭୂତଟି ମୂକ

ଲୋକ ଦେହର ବାହାର ଆସିବା ମାତ୍ରେ, ଲୋକଟି ପୁଣି କଥା କହବାକୁ ଲାଗିଲା । ନମା ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ^{୧୫}କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ କହଲେ, “ଯୀଶୁ ଭୃତପତି ବାଆଲଦିବୁଲର ଗଳ୍ପ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଭୃତ ଛଡ଼ାଉଛନ୍ତି, ଭୃତମାନଙ୍କୁ ତଡ଼ି ଦେବାକୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି ।

^{୧୬}ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗର କୌଣସି ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖାଇବାକୁ କହଲେ । ^{୧୭}କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେହିଲୋକମାନଙ୍କ ଭାବନା ନାଶିପାରିଲେ । ସେ କହଲେ, “ଗୋଟିଏ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଭାଗଭାଗ ହୋଇ ନିଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼େଇ କଲେ ଶେଷରେ ଧୂସ ହୋଇଯିବ । ଗୋଟିଏ ପରବାରର ଲୋକେ ନିଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼େଇ କଲେ ସେ ପରବାର ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ଯିବ । ^{୧୮}ତେଣୁ ଯଦି ଗୟତାନ ନିଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼େଇ କରେ, ତେବେ କିଭଳି ତା ଗନ୍ଧ୍ୟ ତିଷ୍ଠି ରହି ପାରିବ? ମୁଁ ବାଆଲଦିବୁଲ ସହାୟତାରେ ଭୃତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରି ଦେଉଛି ବୋଲି ଭ୍ରମମାନେ କହୁଛନ୍ତି । ^{୧୯}କିନ୍ତୁ, ମୁଁ ଯଦି ବାଆଲଦିବୁଲ ସହାୟତାରେ ଭୃତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରି ଦେଉଛି, ତେବେ ଭ୍ରମମାନଙ୍କ ଲୋକମାନେ କାହା ସହାୟତାରେ ଭୃତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି? ତେବେ ଭ୍ରମମାନଙ୍କର ନିଜ ଲୋକେ ପ୍ରମାଣିତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ଭ୍ରମମାନେ ଭୁଲ କହୁଛନ୍ତି । ^{୨୦}ମୁଁ ଭୃତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିଦେବାପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗଳ୍ପ ବ୍ୟବହାର କରୁଛି । ଏକଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଇ ଦେଉଛି ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଭ୍ରମମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଗଲାଣି ।

^{୨୧}ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ଗଳ୍ପଗାଳୀ ଲୋକ ଅନେକ ଅସୁସ୍ଥ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଧରି ନିଜ ଘରକୁ ନିଶ୍ଚିତ ହେ, ସେତେବେଳେ ତା'ର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ସ୍ତରଣିତ ରହେ । ^{୨୨}କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ତା'ଠାରୁ ନିଜେ ଅଧିକ ଗଳ୍ପଗାଳୀ ଲୋକ ଆସେ ଓ ତା'ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରି ତାକୁ ହରେଇ ଦିଏ, ଯେଉଁ ଅସୁସ୍ଥ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ପ୍ରଥମ ଲୋକଟିର ଭରସା ଥିଲା, ସେହି ସମସ୍ତ ଅସୁସ୍ଥ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅଧିକତର ବଳବାନ ଲୋକଟି ଛଡ଼େଇ ନିଏ, ଓ ତାହାର ଦିନିଷ୍ଟଗୁଡ଼ିକୁ ଯାହା ଲଜା ତାହା କର ।

^{୨୩}ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ସହତ ନାହିଁ, ସେ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଛି, ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ସହତ କାମ କରୁନି, ସେ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାମ କରୁଛି ।

ଗୁମ୍ଫା ମଣିଷ

^{୨୪}ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଭୃତ କୌଣସି ମଣିଷ ଦେହରୁ ବାହାର ଆସେ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଆତ୍ମା ବିଗ୍ରାମ ସ୍ଥାନ ଖୋଜିଖୋଜି ଗୁମ୍ଫା ନାଗାସବୁରେ ବୁଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ବିଗ୍ରାମ ନେବାକୁ ନାଗା ଟିକାଏ ନ ପାଇଲେ କୁହେ, ‘ମୁଁ ଯେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି, ପୁଣି ସେହି ଘରକୁ ଫେରିଯିବ ।’ ^{୨୫}ଯେତେବେଳେ ଭୃତଟି ସେହି ମଣିଷ ନିକଟକୁ ଫେରିଆସେ, ସେ ଦେଖେ ଯେ ସେହି ଘରଟି ସମସ୍ତକୁଣ୍ଡ ଓ ସବୁ ଠିକ୍‌ଠାକ୍ ଅଛି । ^{୨୬}ତାପରେ ସେ ଯାଇ ତା'ଠାରୁ

ଆହୁରି ଅଧିକ ଦୁଷ୍ଟ ସାତନାଶ ଭୃତଙ୍କୁ ଡାକିଆଣେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସେହି ମଣିଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଏକତ୍ର ରହନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଭାବରେ ସେହି ଲୋକଟିର ଅବସ୍ଥା ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଖରାପ ହୋଇ ପଡ଼େ ।”

ଏହି ଲୋକମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଧନ୍ୟ

^{୨୭}ଯୀଶୁ ଏହିସବୁ କଥା କହୁଥିବା ସମୟରେ ଭିତ ଭିତରୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିଏ ଉଠିପଡ଼ି ଉଇ ସ୍ତରରେ କହବାକୁ ଲାଗିଲା, “ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭର ମାଆ । କାରଣ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ନନ୍ଦ ଦେଇଛନ୍ତି ଓ କ୍ଷୀରପାନ କରାଇଛନ୍ତି ।” ^{୨୮}କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପଦେଶ ଯେଉଁମାନେ ଶୁଣନ୍ତି, ଓ ତାହା ମାନ ତଳନିପ୍ରକୃତରେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଧନ୍ୟ ।”

ପ୍ରମାଣପାଇଁ ଦୀର୍ଘ

^{୨୯}ଧୀରେ ଧୀରେ ଭିତ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଯୀଶୁ କହଲେ, “ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗର ଲୋକେ ବଡ଼ ମନ୍ଦ । ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରମାଣ ସ୍ୱରୂପ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ* ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ଦେଖାଇ ଦିଆଯିବନାହିଁ । ଯୁଦ୍ଧ* କ୍ଷ ସମୟରେ ଘଟିଥିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ହେଉଛି ଏକ ମାତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର । ^{୩୦}ଯୁଦ୍ଧ ଯେପରି ନୀରବୀୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱରୂପ ହେଲେ, ସେହିଭଳି ଏହି ସମୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱରୂପ ହେବେ । ^{୩୧}ବିଗୁର ଦିନରେ ଦକ୍ଷିଣର ଗର୍ଣୀ* ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଏବେ ବଞ୍ଚିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଆଣିବେ, ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବେ, କାରଣ ସେହି ଗର୍ଣୀ ଶଲମୋନଙ୍କ କ୍ଳାନମୂଳକ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଦୂରରୁ ଆସିଥିଲେ, ଏବଂ ମୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ, ମୁଁ ଶଲମୋନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ମହାନ ଅଟେ । ^{୩୨}ବିଗୁର ହେବା ଦିନ ନିଜଦ୍ୱାରା ଲୋକମାନେ ଏହି ସମୟରେ ବଞ୍ଚିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବେ । କାରଣ ସେମାନେ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ନିଜର ହୃଦୟ ଓ ନୀରବୀୟମାନ ପ୍ରଣାଳୀ ପରବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ । ମୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ, ମୁଁ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷ ଅପେକ୍ଷା ମହାନ ଅଟେ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗଳ୍ପ ବଳରେ କରାଯାଇଥିବା ବିସ୍ମୟନକ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ଯୁଦ୍ଧ ପୁରାତନ ନିୟମରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ନିଜେ ଉଦ୍‌ବିଷୟବଦ୍ଧ । ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ମାଛ ଫେଟିରେ ତିନି ଦିନ ରହିବା ପରେ ସେ ନୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ବାହାର ଆସିଥିଲେ । ସେହିଭଳି ଯୀଶୁ ସମାଧାରୁ ଚୁଡ଼ାୟି ଦିନରେ ପୁନରୁତ୍ଥ ହେବେ ।

ଦକ୍ଷିଣର ଗର୍ଣୀ ଶିବା ପ୍ରଦେଶର ଗର୍ଣୀ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ଳାନ ଶଲମୋନଙ୍କ ଠାରୁ ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଏକ ହଜାର ମାଲକ ପଥ ଯାତ୍ରା କରିଥିଲେ ।

ପୁଅବୀରେ ଆଲୋକ ସମ୍ବନ୍ଧ ହୁଅ

^{୩୩}କୌଣସି ଲୋକ ଦୀପଟିଏ ଦଳାଇ ଲୁଗାଲ ରଖେନାହିଁ କିମ୍ବା ହାଣ୍ଡି ତଳେ ରଖେ ନାହିଁ । ବରଂ ତାହା ରୁଖାଟିଏ ଉପରେ ରଖେ, ଯାହା ଫଳରେ ଭିତରକୁ ଆସୁଥିବା ଲୋକେ ଆଲୁଅ ଦେଖି ପାରିବେ । ^{୩୪}ତୁମ୍ଭ ଆଖି ତୁମ୍ଭ ଗରୀର ପାଇଁ ପ୍ରଦୀପ । ତୁମ୍ଭର ଆଖି ଭଲ ଥିଲେ ତୁମ୍ଭର ସମଗ୍ର ଗରୀର ଆଲୁଅରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରହେବ । ତୁମ୍ଭର ଆଖି ଖରାପ ଥିଲେ ତୁମ୍ଭର ସମଗ୍ର ଗରୀର ଅନ୍ଧକାରରେ ଭରିଯିବ । ^{୩୫}ମନେରଖ, ତୁମ୍ଭ ଭିତରର ଆଲୁଅ ଯେପରି ଅନ୍ଧକାରମୟ ହୋଇ ନ ଯାଏ । ^{୩୬}ଯଦି ତୁମ୍ଭର ସମଗ୍ର ଗରୀର ଆଲୋକରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଏହାର କୌଣସି ଅଂଶ ଅନ୍ଧକାରମୟ ନୁହେଁ, ତାହାହେଲେ ଏହା ଆଲୋକରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରହେବ । ତାହା ତୁମ୍ଭ ଉପରେ (ଝଟକ) ଥିବା ପ୍ରଦୀପ ପରି ହେବ ।”

ଯୀଶୁ ଫାରୁଗୀମାନଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କଲେ

^{୩୭}ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ କଥା ଶେଷ କଲବେଳକୁ ନିଜେ ଫାରୁଗୀ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଖାଇବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଭିତରକୁ ଗଲେ ଓ ଖାଇବା ପାଇଁ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ^{୩୮}ଯୀଶୁ ଖାଇବାକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ନିଜ ହାତ ନ ଧୋଇଥିବାରୁ ଫାରୁଗୀନିଶିକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ^{୩୯}ପ୍ରଭୁ (ଯୀଶୁ) ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭମାନେ ଫାରୁଗୀମାନେ ଆଜିଗିନାର ବାହାରତ ପରିଷ୍କାର କରୁଛ, କିନ୍ତୁ ଭିତରେ ତୁମ୍ଭମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଠକ ଓ ଦୁଷ୍ଟତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଚରଣ କରି ତା’ ଦ୍ଵାରା ପାଇଥିବା ନିଶିଷରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛ । ^{୪୦}ହେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀଗଣ! ବାହାରେ ଯାହା ଅଛି, ତାହା ଯିଏ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ସେ ମଧ୍ୟ ଭିତରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ^{୪୧}ଏଣୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିଦିଅ । ଯେଉଁଲୋକମାନେ ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଚନ, ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କର । ତାହେଲେ ତୁମ୍ଭମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପରିଷ୍କାର ଓ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ^{୪୨}ହେ ଫାରୁଗୀଗଣ! ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଧକ! ତୁମ୍ଭମାନେ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଦମ୍ଭମାତ୍ର ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଦେଇଥାଅ । ପୋଷନା, ଆରାଧନ, ଓ ଏପରିକି ବରିଗୁର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଛୋଟ ଗୁରୁର ମଧ୍ୟ ଦମ୍ଭ ଭାଗରୁ ଭାଗେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଦେଇଥାଅ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟାପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଓ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବାକୁ ତୁମ୍ଭମାନେ ଭୁଲି ଯାଇଥାଅ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ । ତା’ସହତ ଦମ୍ଭମାତ୍ର ଦେବା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଗୁଲୁଗଣିବା ଉଚିତ । ^{୪୩}ହାୟ ଫାରୁଗୀଗଣ! କାରଣ ତୁମ୍ଭମାନେ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସନ ଚାହୁଁଛ ଓ ହାଟବଜାରରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ମାନନୀୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପାଇବାକୁ ଭଲ ପାଉଛ । ^{୪୪}ହାୟ, କାରଣ ତୁମ୍ଭମାନେ ଲୁଚିରହୁଥିବା ସେହି କବରମାନଙ୍କ ଭଳି, ଯାହା ଉପରେ ଲୋକମାନେ ଅନିଶାରେ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ।”

ଧର୍ମଗାୟାମାନଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କଥନ

^{୪୫}ନିଜେ ଧର୍ମଗାୟା ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ଗୁରୁ, ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଫାରୁଗୀମାନଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଏହି ଭଳି କଥା କହୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆମ୍ଭ ଦଳକୁ ମଧ୍ୟ ଅପମାନ ଦେଉଛନ୍ତି ।”

^{୪୬}ଏହା ଶୁଣି ଯୀଶୁ କହଲେ, “ହେ ଧର୍ମଗାୟାଗଣ! ହାୟ, କାରଣ ତୁମ୍ଭମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ କଠିନ ନିୟମର ବୋଧ ଏତେ ଲାଭ ଦେଉଛ ଯେ, ତାହାମାନଙ୍କା କଷ୍ଟକର ହୋଇଯାଉଛି । ଏହି ନିୟମ ଗୁଡ଼ିକୁ ମାନିବା ପାଇଁ ତୁମ୍ଭମାନେ ଲୋକଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରୁଛ କିନ୍ତୁ ନିଜେ କେବେହେଲେ ଏଥିରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ହେଲେ ନିୟମ ପାଳିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁନାହିଁ ।” ^{୪୭}ହାୟ, କାରଣ ତୁମ୍ଭମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କବର ତିଆରି କରୁଥାଅ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵାମାନଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ହିଁ ମାରିଦେଇଥିଲେ । ^{୪୮}ଏହାଦ୍ଵାରା ତୁମ୍ଭମାନେ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖେଇ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ଯେ, ତୁମ୍ଭମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କ କାମକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଛ । କାରଣ ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵାମାନଙ୍କୁ ମାରି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତୁମ୍ଭମାନେ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ କବର ତିଆରି କରୁଛ । ^{୪୯}ଏଥିପାଇଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ କହେ, “ମୁଁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵା ଓ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇବି । କେତେକଙ୍କୁ ସେମାନେ ମାରି ପକାଇବେ ଓ ଆଉ କେତେକଙ୍କୁ ବହୁତ ଖସିବ ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇବେ ।” ^{୫୦}ଏଣୁ ସୃଷ୍ଟି ଆରମ୍ଭରୁ ଯେତେଯେତେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵାଙ୍କ ରକ୍ତପାତ ହୋଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ସମୟର ବଞ୍ଚିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼େବ । ^{୫୧}ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ହେବଲ* କ ରକ୍ତପାତ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବେଦୀ* ଓ ମନ୍ଦିର* ର ମଧ୍ୟସ୍ଥଳରେ ନିହତ ହୋଇଥିବା ନିଶିଷୟଙ୍କ ରକ୍ତପାତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵାଙ୍କ ରକ୍ତପାତ ପାଇଁ ଏହି ସମୟରେ ବଞ୍ଚିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହି ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼େବ ।

^{୫୨}ହେ ଧର୍ମଗାୟାଗଣ! ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଧକ, କାରଣ ତୁମ୍ଭମାନେ ଇଗ୍ଠର ଜ୍ଞାନର ଚାଟକାଠି ଲୁଚେଇ ଦେଲ । ନିଜେ ଧର୍ମଗୁଣକ ଜ୍ଞାନ ଗିଖିଲ ନାହିଁ କି, ଯେଉଁମାନେ ଗିଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗିଖିବାକୁ ଦେଲନାହିଁ ।”

^{୫୩}ଯୀଶୁ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ଧର୍ମଗାୟା ଓ ଫାରୁଗୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନେକ କଷ୍ଟ ଦେବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନେକ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପ୍ରଶ୍ନମାନ ପଚାରି ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ତର ଗୁଢ଼ୁଥିଲେ । ^{୫୪}କାରଣ

ହେବଲ ଓ ନିଶିଷୟ ବାଇବେଲର ପୁରାତନ ନିୟମର ବର୍ଣ୍ଣନା ଅନୁଯାୟୀ ହତ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହେବଲ ଓ ନିଶିଷୟ ଯଥାକ୍ରମେ ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ବେଦୀ ମନ୍ଦିର ବାହାରେ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବଳି ଦିଆଯାଏ ।

ମନ୍ଦିର ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଉପାସନା ପାଇଁ ଯିରୁଶାଲମରେ ଥିବା ଅଙ୍ଗାଙ୍ଗଳା ।

ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କିଛି ଭୁଲ କଥା କୁହାଇ ଫୀମରେ ପକେଇବାକୁ ବାଟ ଖୋଜୁଥିଲେ ।

ଫାରୁଶୀମାନଙ୍କ ଭଲ ଦୁଆରୀ

୧୨ ହନାଉହନାର ଲୋକ ଆସି ଦମା ହୋଇଗଲେ । ଲୋକେ ନଣେ ନଣକୁ ମାଡ଼ି ପକାଉ ଥିଲେ । ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିବା ପୂର୍ବରୁ ଯୀଶୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଫାରୁଶୀମାନଙ୍କ ଖମାରିଠାରୁ ଦୂରରେ ରୁହ । ମୋ କହିବାର ଅଭିପ୍ରାୟ ହେଉଛି ଯେ, ସେମାନେ କପଟ । ଶୁଣି ରହୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନଷକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଦିଆଯିବ । ଗୋପନରେ ରହୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁକୁ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ । ଶୁଭକ୍ଷେମରେ ଅନ୍ଧକାରରେ କହୁଥିବା କଥା ଆଲୁଅରେ କହି ଦିଆଯିବ । ଗୋଟିଏ ଧକାନ୍ତ କୋଠାରୀ ଭିତରେ ରୁପ୍ କର ବାହା କାନରେ ଭୁକ୍ଷେମାନେ କିଛି କହିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଘରର ଛାତ ଉପରୁ ଘୋଷଣା କରି ଦିଆଯିବ ।”

କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୟ କର

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ହେ ମୋର ବନ୍ଧୁଗଣ! ମୁଁ ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ଲୋକଙ୍କୁ ଭୟ କରନାହିଁ । ଲୋକେ କେବଳ ଗର୍ଗାରିକୁ ମାର ପକାଇବେ । କିନ୍ତୁ ସେତିକି କରି ସାରିବା ପରେ ସେମାନେ ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କର ଆଉ ଅଧିକା କିଛି କରି ପାରନ୍ତେ ନାହିଁ । ଶୁଭକ୍ଷେମରେ ଯାହାକୁ ଭୟ କରିବା ଉଚିତ ମୁଁ ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖାଇଦେବି । ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ମାରିବାର ନରକରେ ଫିଙ୍ଗିଦେବା ଗଳ୍ପ ଯାହାର ଅଛି, ଭୁକ୍ଷମାନେ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୟ କରିବା ଉଚିତ । ହଁ, ମୁଁ ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, କେବଳ ତାହାଙ୍କୁ ଭୟ କର ।

“ଚତୁର୍ଦ୍ଦଳ ବିକାୟିବା ବେଳେ ପାଞ୍ଚଟି ଚତୁର୍ଦ୍ଦଳକର ମୂଲ୍ୟ ଅଳ୍ପ କେତେକ ପଇସା ହୁଏ । ତଥାପି, ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିକୁ ହେଲେ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତିନାହିଁ । ହଁ, ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ କେତେ ଗୋଟି ବାଳ ଅଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ନାଶକ୍ଷମ । ଭୟ କର ନାହିଁ । ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟ ଅନେକ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଳଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ବହୁତ ଅଧିକ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଯୋଗୁ ଲଜ୍ଜା କରନାହିଁ

“ମୁଁ ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ଯେଉଁ ଲୋକ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇ କହେ ଯେ ସେ ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛି, ତା’ହେଲେ ମୁଁ (ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର)ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ଆଗରେ କହିବି ଯେ ସେହି ଲୋକଟି ମୋର ନିନ୍ଦର ଲୋକ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇ କୁହେ ଯେ, ସେ ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ଆଗରେ କହିବି ଯେ ସେ ଲୋକ ମୋ ନିନ୍ଦ ଲୋକ ନୁହେଁ ।

“ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କିଛି କହୁଥିବା ଲୋକକୁ

କ୍ଷମା କରି ଦିଆଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ରଆତ୍ମାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କହୁଥିବା ଲୋକକୁ କ୍ଷମା କରାଯାଇ ପାରନ୍ତେ ନାହିଁ ।

“ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହ, ଗାସକ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କ ଆଗକୁ ଆଣିବେ, ସେତେବେଳେ ଭୁକ୍ଷମାନେ କିପରି ଉତ୍ତର ଦେବ, ଓ କ’ଣ କହିବ, ସେ ବସ୍ତୁରେ ଆଦୌ ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ । କାରଣ ସେହି ସମୟରେ ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇ ଦେବେ ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କୁ କ’ଣ କହିବାକୁ ହେବ ।”

ସ୍ୱର୍ଗପରତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚେତାବନୀ

ନିନ୍ଦସମୂହ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ନଣେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲା, “ଗୁରୁ! ଆତ୍ମର ବାପା ଏବେ ମରି ଗଲେ । ଆତ୍ମ ବାପାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଆତ୍ମ ଭିତରେ ଭାଗ କରିବା ପାଇଁ ମୋ ଭାଇକୁ କୁହନ୍ତୁ ।”

ଏହା ଶୁଣି ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ମୋତେ ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କର ବିଚାର କରିବାକୁ କିମ୍ପା ଭୁକ୍ଷ ବାପାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ଭୁକ୍ଷ ଦୁହଙ୍କ ଭିତରେ ବାଣ୍ଟି ଦେବାକୁ କିଏ କହୁଛି?” ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ସାଧଧାନର ସହତ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଲୋଭରୁ ନିଜକୁ ଦୂରରେ ରଖ । ନିନ୍ଦର ଅଧିକାରରେ ଥିବା ବିପୁଳ ଫସିତରୁ କେହି କେବେ ନାବିନ ପାଇ ପାରେନାହିଁ ।”

ତା’ପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ ଶୁଣାଇଲେ: “ନଣେ ଧନୀ ଲୋକର କେତେକ ନିମି ଥିଲା । ସେହି ନିମିରେ ବହୁତ ଖାଦ୍ୟଗ୍ରସ୍ୟ ଫଳିଲା । ଲୋକଟି ମନେ ମନେ ଭାବିଲା, ‘ମୁଁ କ’ଣ କରିବି? ମୋ ପାଖରେ ମୋର ସବୁ ଗ୍ରସ୍ୟତକ ରଖିବା ପାଇଁ ନାନା ନାହିଁ ।’ ତା’ପରେ ସେ କହିଲା, ‘ଠିକ୍ ଅଛି । କ’ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ତାହା ମୁଁ ନାଣିଛି । ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଅମାର ଗୁଡ଼ିକ ଭାଙ୍ଗିଦେଇ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅମାର ତିଆରି କରିବି ଏବଂ ସବୁତକ ଗହମ ଓ ଭଲ ଦିନିଷ ତକ ଏକାଠି ନୂଆ ଅମାର ମାନଙ୍କରେ ରଖିଦେବି ।’ ତା’ପରେ ମୁଁ ନିଜକୁ କହି ପାରିବି, ‘ମୁଁ ଅନେକ ଉତ୍ତମ ପଦାର୍ଥ ଅନେକ ବର୍ଷ ପାଇଁ ସଞ୍ଚୟ କରି ରଖିଛି । ଏଥର ଆରାମ କର । ଖାଇପିଇ ମଉଦ କର ।’ କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାକୁ କହିଲେ, ‘ଆରେ ନିବୌଧ ମନୁଷ୍ୟ! ଆଜି ଗିଡ଼ିରେ ତୁ ମରିଯିବୁ । ତୁ ଯେଉଁ ପଦାର୍ଥତକ ତୋପାଇଁ ସାଇତି କରି ରଖିଛୁ, ତାହା କ’ଣ ହେବ? ସେ ସବୁ କିଏ ଭୋଗ କରିବ?’

“ଯେଉଁଲୋକ କେବଳ ନିଜ ପାଇଁ ଅନେକ ପଦାର୍ଥ ସାଇତି କରି ରଖେ, ତାହା ପ୍ରତି ଏହତଳି ଯିବି । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେହିଲୋକ ଆଦୌ ଧନୀ ନୁହେଁ ।”

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟକୁ ପ୍ରଥମସ୍ଥାନ ଦେବା

ଯୀଶୁ ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏଣୁ ମୁଁ ଭୁକ୍ଷମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ କ’ଣ ଖାଇ ନାବିନଧାରଣ କରିବ, ସେଥିପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ । ଗର୍ଗାରି ଆବୃତ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଲୁଗା ପକ୍ଷ ଦରକାର, ସେଥିପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ ।

କାରଣ ନାବିନ ଖାଇବା ଠାରୁ ଓ ଗର୍ଗାରି ପିନ୍ଧିବା ଠାରୁ

ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ^{୨୪}ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ କଲୁ ଦେଖ । ସେମାନେ ବନ୍ଦନ ବୁଣନ୍ତି ନାହିଁ, କି ଫସଲ ଅମଳ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସଞ୍ଚୟ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାୟନଙ୍କ ପାଖରେ ଭଣ୍ଡାର ନାହିଁ, କି ଅମାର ନାହିଁ । ତଥାପି ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଭୃତ୍ୟମାନେ ତ ପର୍ଯ୍ୟାୟନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା କେତେ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ । ^{୨୫}ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ କ’ଣ ଧପର କାଥ ଅଛି, ଯେ କି ଧନୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ନିଜ ପରମାତ୍ମାରେ ଆଉ ଘଡ଼ିଏ ସମୟ ଯୋଡ଼ି ପାରନ୍ତେ? ^{୨୬}ତେବେ ଭୃତ୍ୟମାନେ ଯଦି ଧନୁଡ଼ିକ ଛୋଟିଆ କାମଟିଏ କରି ପାରନ୍ତେନାହିଁ, ତେବେ ଅନ୍ୟସବୁ ବହୁବଡ଼ କାମ ପାଇଁ କାହିଁକି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି? ^{୨୭}ବନ୍ୟ ଫୁଲଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖ, ସେମାନେ କିପରି ଫୁଟନ୍ତି? ସେମାନେ ପରିଗ୍ରମ କରନ୍ତିନାହିଁ, କି ଲୁଗା ବୁଣନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ ସବୁଠାରୁ ମହାନ, ଓ ଧନବାନ ଗ୍ୱାକ ଗଲମୋନ ମଧ୍ୟ ସେହି ଫୁଲ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ପରି ସୁଖା ସୁସଜ୍ଜିତ ହୋଇପାରି ନଥାନ୍ତେ । ^{୨୮}ପରମେଶ୍ୱର ପଠୁଆର ଘାସକୁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ବସ୍ତୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେହି ଘାସ ଆଦି ବଞ୍ଚିଛି । ଆସନ୍ତା କାଲି ତାକୁ ନିଆଁରେ ଜଳିବା ପାଇଁ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯିବ । ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ନାଶି ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତାଠାରୁ ବହୁତ ଅଧିକ ବସ୍ତୁ ଦେବେ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କର କ’ଣ ଧୃତିକ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ? ^{୨୯}ତେଣୁ ଭୃତ୍ୟମାନେ କ’ଣ ଖାଇବ, କ’ଣ ପିଇବ ସେ ବସ୍ତୁରେ ଆଦୌ ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ । ଆଦୌ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନାହିଁ । ^{୩୦}ଏ ପୁସ୍ତକୀରେ ସମସ୍ତେ ସେଗୁଡ଼ିକ ପାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କର ପରମପିତା ନାଶିଛନ୍ତି ଯେ, ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କର ସେଗୁଡ଼ିକ ଦରକାର । ^{୩୧}ବନ୍ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟି ଚାହାଁବା ଉଚିତ, ତାହା ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ । ତାହେଲେ ଭୃତ୍ୟମାନେ ଦରକାର କରୁଥିବା ଏହି ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯିବ ।

ଧନ ଉପରେ ଭରସା ରଖନାହିଁ

^{୩୨}ହେ ସାନ ମେଷପଲ! ଭୟ କରନାହିଁ । ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ପରମପିତା ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେହି ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟ ଦେବାକୁ ହୁଅନ୍ତି । ^{୩୩}ତେଣୁ ଭୃତ୍ୟମାନେ ନିଜର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ବନ୍ଦ ଦେଇ ସେହି ଟଙ୍କା ଗଣବ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟିଦିଅ । ଏ ସଂସାରର ଧନସମ୍ପତ୍ତି ସବୁ ବନ୍ଦ ପାଇଁ ରହନ୍ତୁନାହିଁ । ତେଣୁ ସବୁଦିନ ରହି ପାରୁଥିବା ଧନସମ୍ପତ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କର । ନିଜ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଧନସମ୍ପତ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କର । ଏହା ଚରକାଳ ରହିବ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ କେହି ଗୋରେଇ ନେଇ ପାରନ୍ତେନାହିଁ କି ତାକୁ କାଟି ନଷ୍ଟ କରି ପାରନ୍ତେନାହିଁ । ^{୩୪}ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କର ଧନସମ୍ପତ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ରହିବ, ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟ ସେହି ଠାରେ ରହିବ ।

ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହ

^{୩୫}କର୍ମ ପାଇଁ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହ । ଭୃତ୍ୟର ଦୀପ ଗୁଡ଼ିକ ଜଳେଇ ରଖ । ^{୩୬}ବିବାହଭୋଜିରୁ ଫେରି ମାଲିକ

ଯେପରି ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଦେଖନ୍ତି, ଏପରି ଚାକରମାନଙ୍କ ଭଳି ହୁଅ । କାରଣ ମାଲିକ ଫେରି ଆସି କବାଟ ବାଡ଼େଇବା ମାତ୍ରେ ଚାକରମାନେ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ମାଲିକକୁ ବୁଆର ଫିଟେଇ ଦେବେ । ^{୩୭}ସେହି ଚାକରମାନେ ଧନ୍ୟ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମାଲିକ ଫେରିଆସି ଦେଖିବେ ଯେ ସେମାନେ ଜାଗ୍ରତ ଅଛନ୍ତି, ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସେବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ବସିବା ପାଇଁ କହନ୍ତେ, ଓ ନିନ୍ଦେ(ଖାଦ୍ୟ)ପରାଣି ଦେବେ । ^{୩୮}ସେହି ଗୁକରମାନଙ୍କୁ ମାଲିକଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିଗୁଡ଼ି ବା ଡା’ଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । କିନ୍ତୁ ମାଲିକ ଯେତେବେଳେ ଫେରିଆସି ସେମାନଙ୍କୁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବାର ଦେଖିବେ, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଖୁସି ହୋଇଯିବେ । ^{୩୯}ମନେରଖ, ଯଦି ଘରର ମାଲିକ ଆଗରୁ ନାଶିପାରନ୍ତେ ଯେ ଗୋର କେତେବେଳେ ଆସିବ, ତେବେ ସେ ଗୋରକୁ ଘରେ ପଶିବାକୁ ବଞ୍ଚିନେନାହିଁ । ^{୪୦}ଏଣୁ ଭୃତ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହ । କାରଣ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଏପରି ଏକ ସମୟରେ ଆସିବେ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ସେ ଆସିବେ ବୋଲି ଭୃତ୍ୟମାନେ ଆଦୌ ଭାବ ପାରି ନଥାନ୍ତେ ।”

ବିଗ୍ରହ ସେବକ କାହା?

^{୪୧}ପିତର ପଚାରିଲେ, “ପ୍ରଭୁ! ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଆପଣ ଆମ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ନା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ?” ^{୪୨}ଏହା ଶୁଣି ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ବିଗ୍ରହୀ ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସେବକ କାହା? ମାଲିକ ଅନ୍ୟସେବକ ମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଦେବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ଚାକରକୁ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଏ କାମ କରିବା ପାଇଁ ମାଲିକ ବିଗ୍ରହୀ କରିବେ, ସେ ସେବକ କାହା? ^{୪୩}ମାଲିକ ଯେବେ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ସେବକକୁ ସବୁବେଳେ କାମ ଭୁଲାଇଥିବାର ଦେଖିବେ, ସେହି ସେବକ ବହୁତ ଖୁସି ହେବ । ^{୪୪}ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ମାଲିକ ତାକୁ ତାହାଙ୍କ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିବା ପାଇଁ ବାନ୍ଧିବେ । ^{୪୫}କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେବକଟି ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବ ଓ ମନେମନେ କହିବ, ମୋ ମାଲିକ ଭୃତ୍ୟ ଆସିବେ ନାହିଁ, ତେବେ କ’ଣ ଘଟିବ? ସେ ଅନ୍ୟ ପୁରୁଷ ଓ ମହତ୍ତ୍ୱ ସେବକମାନଙ୍କୁ ମାରପିଟି କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେବ ଓ ନିଜେ ଶିଆପିଆରେ ବୁଡ଼ି ରହିବ ଓ ମଦ ପିଇ ମାତାଲ ହେବ । ^{୪୬}ତା’ପରେ ସେହି ସେବକଟିର ମାଲିକ କୌଣସି ବନ୍ଦ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯିବେ । ସେତେବେଳେ ସେବକଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥାନ୍ତେ । ମାଲିକ ଆସି ଏପରି ହଠାତ୍ ପହଞ୍ଚିଯିବେ ବୋଲି ସେବକଟି ଭାବ ମଧ୍ୟ ପାରି ନଥାନ୍ତେ । ତାପରେ ମାଲିକ ସେବକଟିକୁ କଠିନ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ ଓ ଅନ୍ୟ ଅବାଧ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ତଡ଼ିଦେବେ ।

^{୪୭}ଯେଉଁ ସେବକ ଆଗରୁ ନାଶିଥାଏ ଯେ, ମାଲିକଙ୍କ ଲଜା କ’ଣ କିନ୍ତୁ ସେହିପାଇଁ ଆଦୌ ତଡ଼ିପର ହୁଏନାହିଁ, କିମ୍ବା ମାଲିକଙ୍କ ଲଜା ଅନୁସାରେ କାମ କରେନି, ସେହିଭଳି

ସେବକକୁ ଭୀଷଣ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବ ।^{୪୮} କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ସେବକ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ଲକ୍ଷା ବଞ୍ଚେଇବାକୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନଥାଏ, ସେ ଦଣ୍ଡନୀୟ କାମ କରିବେ । ତେବେ ତାକୁ ସେଥିପାଇଁ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବଞ୍ଚେଇବାକୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନଥାଏ । ସେ ଦଣ୍ଡନୀୟ କାମ କରିବେ । ତେବେ ତାକୁ ସେଥିପାଇଁ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବଞ୍ଚେଇବାକୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନଥାଏ । ସେ ଦଣ୍ଡନୀୟ କାମ କରିବେ । ତେବେ ତାକୁ ସେଥିପାଇଁ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବଞ୍ଚେଇବାକୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନଥାଏ ।

ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହ ଏକମତ ହେବେନାହିଁ

^{୪୯} ଯୀଶୁ କହି ଚାଲିଲେ, “ମୁଁ ଏ ପୃଥିବୀରେ ନିଆଁ ନଳେଇବାକୁ ଆସିଛି । ମୁଁ ଚାହୁଁଛି ଏହା ଆଗରୁ କଳ୍ପିତା ।^{୫୦} ଯେତେ ‘ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ବାପିସ୍ତ୍ର’* ସ୍ୱାମୀ ବାପିଦିତ ହେବାକୁ ପଡ଼େ । ଏହା ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ପାପୀ ଅନୁଭବ କରୁଛି ।^{୫୧} ଭୁଲ୍ମାନେ କ’ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଗାଳ୍ପ ଦେବା ପାଇଁ ଏ ପୃଥିବୀକୁ ଆସିଛି? ନା, ମୁଁ ପୃଥିବୀକୁ ଭ୍ରମଭ୍ରମ କରିଦେବାକୁ ଆସିଛି ।^{୫୨} ଏଣିକି ବର୍ତ୍ତମାନଠାରୁ ଗୋଟିଏ ଘରେ ପାଞ୍ଚଦଶ ଲୋକ ଥିଲେ ସେମାନେ ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ହୋଇଯିବେ ।

ତିନି ଦଶ ଦୁଇ ଦଶକ ବିରୋଧରେ ଠିଆ ହେବେ କିମ୍ପା ଦୁଇଦଶ ତିନିଦଶକ ବିରୋଧରେ ଠିଆହେବେ ।

^{୫୩} ବାପ ପୁଅର ବିରୋଧୀ, ପୁଅ ବାପର ବିରୋଧୀ, ମାଆ ଝିଅର ବିରୋଧୀ, ଝିଅ ମାଆର ବିରୋଧୀ, ଗାଣ୍ଡୁ ବୋହୂର ବିରୋଧୀ ଓ ବୋହୂ ଗାଣ୍ଡୁର ବିରୋଧୀ ହୋଇଯିବ ।”

ସମୟକୁ ଚିହ୍ନ

^{୫୪} ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ, “ଭୁଲ୍ମାନେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରୁ ମେଘ ଉଠିଲେ ଦେଖିଲେ କୁହ, ‘ଝଡ଼ବର୍ଷା ଆସୁଛି’ ତାପରେ ତାହାହିଁ ହୁଏ ।^{୫୫} ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରୁ ପବନ ବୋହଲେ ଭୁଲ୍ମାନେ କୁହ, ‘ଗରମ ହେବ’ ତାପରେ ତାହାହିଁ ହୁଏ ।^{୫୬} ହେ ପପଟାଗଣ! ଭୁଲ୍ମାନେ ପାଗ ବଞ୍ଚେଇବାକୁ ତ ନାହିଁ ପାରନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ସମୟରେ କ’ଣ ଘଟୁଛି, ତାହା କାହିଁକି ନାହିଁ ପାରନ୍ତାହିଁ?”

ନିଜ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କର

^{୫୭} ଯାହା ଠିକ୍, ତାହା ଭୁଲ୍ମାନେ ନିଜେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରି ପାରନ୍ତାହିଁ କାହିଁକି? ^{୫୮} ଯଦି ଭୁଲ୍ମାନେ ଭୁଲ୍ମାନେ ବିରୋଧୀ ସହତ ବିଚାରାଳୟକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରେ ତା’ ସହତ ବୁଝାମଣା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର । ତା ନହେଲେ ସେ ଭୁଲ୍ମାନେ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଗକୁ ଶାଣିନେବ । ବିଚାରପତି ଭୁଲ୍ମାନେ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇଦେବେ, ଏବଂ ଅଧିକାରୀ ଭୁଲ୍ମାନେ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ବନ୍ଦୀକରିବେ ।^{୫୯} ଯେଉଁଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

ଭୁଲ୍ମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରଣର ମୂଲ୍ୟ ଶେଷ ପଲକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୁଲ୍ମାନେ ସେଠାରୁ ମୁକ୍ତ ପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।”

ହୁଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର

୧୩ ସେତେବେଳେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ କେତେକ ଲୋକ ଥିଲେ । ଗାଳିଲୀର କେତେକ ଲୋକଙ୍କର ଯାହା ଘଟିଥିଲା, ସେହି ବଞ୍ଚେଇବା ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ । ସେମାନେ ଉପାସନା କରୁଥିବା ସମୟରେ ପାଲଟ* ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ, ଓ ବଳପଶୁମାନଙ୍କ ରକ୍ତ ସହତ ସେମାନଙ୍କ ରକ୍ତକୁ ମିଶାଇଥିଲେ ।^୧ ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଭୁଲ୍ମାନେ କ’ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଲୋକମାନେ ଗାଳିଲୀର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପାପୀ ଥିଲେ ବୋଲି ସେମାନଙ୍କୁ ଏ ଦଗା ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଲା? ନା, ସେମାନେ ତାହା ନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଭୁଲ୍ମାନେ ଯଦି ଭୁଲ୍ମାନେ ହୁଦୟ ଓ ନୀବନଯାପନ ପ୍ରଣାଳୀରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନ ଆଣିବ ତେବେ ଭୁଲ୍ମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ଭଳି ଧୂସ ପାଇଯିବ ।^୨ ଗାଲିଲୀର ସେହି ଯେଉଁ ଅଠର ଦଶକ ଉପରେ ପ୍ରହରୀଗୁଡ଼ିକ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲା, ଭୁଲ୍ମାନେ କ’ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଯିରୁଶାଲମରେ ରହୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ପାପୀ ଥିଲେ? ନା, ସେମାନେ ତା’ନଥିଲେ । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଭୁଲ୍ମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ ଭୁଲ୍ମାନେ ଯଦି ଭୁଲ୍ମାନଙ୍କର ହୁଦୟ ଓ ନୀବନଯାପନ ପ୍ରଣାଳୀରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନ ଆଣିବ, ତେବେ ଭୁଲ୍ମାନେ ସବୁ ବିନଷ୍ଟ ହେବ ।”

ଅଦରକାରୀ ଗଛ

^୩ ଯୀଶୁ ପୁଣି ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କହିଲେ, “କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଲୋକ ତା ବଗିଚାରେ ଚିମ୍ପିରି ଗଛଟିଏ ଲଗାଇଥିଲା । ଗଛରେ ଫଳ ଆସିଛି କି ନାହିଁ ତାହା ଦେଖିବାକୁ ସେ ଆସିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଫଳ ପାଇଲାନାହିଁ ।^୪ ତେଣୁ ସେ ବଗିଚା ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ଚାକରକୁ କହିଲା, ‘ଦେଖ, ମୁଁ ତିନି ବର୍ଷ ହେଲା ଏ ଚିମ୍ପିରି ଗଛରେ ଫଳ ଆସିବ ବୋଲି ଅପେକ୍ଷା କରି ଆସୁଛି । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଫଳ ମୁଁ ପାଉନାହିଁ । ଏ ଗଛଟା କାଟିଦିଅ, କାହିଁକି ଅଯଥାରେ ସେ ଗଛଟା ମାଟି ଖସିପ କରବ?’^୫ କିନ୍ତୁ ଚାକରଟି କହିଲା, ‘ମାଲିକ: ଆଉ ବର୍ଷକ ପାଇଁ ଏହାକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ମୁଁ ଏହାର ଚାରିପଟେ ଗାଡ଼ ଖୋଳି ଖତସାର ଦେବ । କାଳେ ଆସନ୍ତା ବର୍ଷ ଗଛରେ ଫଳ ଆସିପାରେ । ଯଦି ଆସନ୍ତା ବର୍ଷ ଗଛରେ ଫଳ ନ ଆସିବ, ତେବେ ଭୁଲ୍ମାନେ ଏହାକୁ କାଟି ଦେଇପାର ।”

*ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ବାପିସ୍ତ୍ର’ ଏଠାରେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର “ବାପିସ୍ତ୍ର” ଅର୍ଥ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭିତରେ “ବୁଝିଯିବା ।”

*ପାଲଟ ଖ୍ରୀ:୨୬ ଠାରୁ ଖ୍ରୀ:୩୬ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିହୁଦୀର ରୋମୀୟ ଶାସକ ।

ଯୀଶୁ ବିଗ୍ରାମବାରରେ ଦଶେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ସ୍ତ୍ରୁ କରଦେଲେ

୧୦ଅରେ ଯୀଶୁ ବିଗ୍ରାମବାରରେ ଗୋଟିଏ ଯିହୁଦୀ, ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହରେ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ । ୧୧ସେଠାରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଥିଲା, ଯାହା ଦେହରେ ଗୋଟିଏ ଭୃତ ପ୍ରବେଶ କରି ରହୁଥିଲା । ଭୃତ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ଅଠର ବର୍ଷ ଧରି ପଛୁ କରି ପକାଇଥିଲା । ସେ ଲୁକ୍କା ହୋଇ ନିଜଁ ଯାଇଥିଲା । ସେ ନମା ସିଧା ଠିଆ ହୋଇ ବାହାରୁଥିଲା । ୧୨ଯୀଶୁ ତାକୁ ଡାକି ପାଖରେ ଦେଖି କହଲେ, “ହେ ନାରୀ ଭୁଲିଯିବ ପୀଡ଼ିତା ଅବସ୍ଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାଲିଯାଇଛି ।” ୧୩ଯୀଶୁ ନିଜ ହାତ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଉପରେ ରଖିଲେ । ତାପରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ସିଧା ଠିଆ ହେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲା । ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି କଲା ।

୧୪ଯୀଶୁ ବିଗ୍ରାମ ବାରରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ସ୍ତ୍ରୁ କରଦେବାରୁ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହର ନେତା ଗ୍ରିଗଲେ । ନେତା ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏହାହରେ କାମ କରିବାକୁ ଛଅ ଦିନ ରହିଛି । ତେଣୁ ଭୁଲ୍ଲେମାନେ ସ୍ତ୍ରୁ ହେବା ପାଇଁ ସେ ଭିତରୁ କୌଣସି ଦିନ ଆସ । ବିଗ୍ରାମବାରରେ କେବେହେଲେ ସ୍ତ୍ରୁ ହେବାପାଇଁ ଆସନାହିଁ ।” ୧୫ପ୍ରଭୁ(ଯୀଶୁ) ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଭୁଲ୍ଲେମାନେ କପଟୀ । ଭୁଲ୍ଲେମାନେ ପ୍ରତିଦିନ ଏପରିକି ବିଗ୍ରାମବାରରେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ଲେମାନଙ୍କର କାମ କରୁଥିବା ପଶୁଙ୍କୁ ଖୋଜି ପାରି ପିଆଇଥାଅ । ୧୬ଏହ ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ମୁଁ ସ୍ତ୍ରୁ କରଦେଲି ସେ ଆମର ନିଶେ ଯିହୁଦୀ ଭଉଣୀ ।* ଗୟତାନ ତାକୁ ଅଠର ବର୍ଷ ହେଲା ବାସି ରଖିଥିଲା, ବିଗ୍ରାମବାରରେ ସେଥିରୁ ସେ ମୁକ୍ତ ହେବା କ’ଣ ଉଚିତ ନୁହେଁ?” ୧୭ଯୀଶୁ ଏକଥା କହିବା ବେଳେ ଯେଉଁସବୁ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ଲଜିତ ହେଲେ । ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ସବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ମାନ କଲେ, ତାକୁ ଦେଖି ସବୁ ଲୋକ ଖୁସି ହେଲେ ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ କରଳି?

୧୮ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ କରଳି? ମୁଁ ଏହାକୁ କାହା ସହତ ଭୁଲନା କରି ପାରବି?” ୧୯ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସୋରଷ ଦାନ ଭଳି । ନିଶେ ଲୋକ ସେ ସୋରଷ ମଞ୍ଜିଟି ଡା’ ବରିଗୁରେ ବୁଣେ । ମଞ୍ଜିଟିରୁ ଗନ୍ଧ ବାହାର ରୁଛି ହୁଏ । ପକ୍ଷୀମାନେ ଏହାର ଡାକରେ ବସା ବାନ୍ଧିଲି ।”

୨୦ଯୀଶୁ ପୁଣି କହିଲେ, “ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ କାହା ସହତ ଭୁଲନା କରିପାରବି? ୨୧ଏହା ଖମ୍ବୀର ଭଳି । ନିଶେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଗୋଟି ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପାତ୍ରରେ ଥିବା ଅଟା ସହତ ଏହି ଖମ୍ବୀର ମିଶାଏ । ଖମ୍ବୀର ସମସ୍ତ ଦଳାଅଟାକୁ ଫୁଲାଇ ଶ୍ୟାଏ ।”

ଅଣଓସାଶିଆ ସ୍ୱାର

୨୨ଯୀଶୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନଗର ଓ ଗ୍ରାମରେ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ । ସେ ଯାତ୍ରା କରୁକରୁ ଯିରୁଶାଲମ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଥିଲେ । ୨୩ନିଶେ କେହି ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲା, “ପ୍ରଭୁ, କେତେ ନିଶେ ଲୋକ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇ ପାରବେ?କ’ଣ ଅଲ୍ଲ ଲୋକ?”

୨୪ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଭୁଲ୍ଲେମାନେ ଅଣ ଓସାଶିଆ ସ୍ୱାର ଦେଇ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କର । ଅନେକ ଲୋକ ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବେ ନାହିଁ । ୨୫ଏହି ନିଶେ ଲୋକ ଡା’ର ଘରର କବାଟ ବନ୍ଦ କରି ଶ୍ୟା ଚେବେ ଭୁଲ୍ଲେମାନେ ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇ କବାଟ ବାଡ଼େଇବ । କିନ୍ତୁ ସେ କବାଟ ଖୋଲିବ ନାହିଁ । ଭୁଲ୍ଲେମାନେ କହିବ, ‘ଆଜ୍ଞା, ଆମ୍ଭ ପାଇଁ ସ୍ୱାର ଫିଟାନ୍ତୁ ।’ କିନ୍ତୁ ଲୋକଟି କହିବ, ‘ମୁଁ ଭୁଲ୍ଲେ କାଣିନାହିଁ । ଭୁଲ୍ଲେମାନେ କେଉଁ ଠାରୁ ଆସିଛ?’ ୨୬ତାପରେ ଭୁଲ୍ଲେମାନେ କହିବ, ‘ଆମ୍ଭେ ଭୁଲ୍ଲେ ସହତ ଏକାଠି ଖାଇଛୁ, ପିଇଛୁ । ଭୁଲ୍ଲେମାନେ ଆମ୍ଭ ନଗର ଗଳମାନଙ୍କରେ ଉପଦେଶ ଦେଇଛ ।’ ୨୭ତା’ପରେ ସେ ଭୁଲ୍ଲେମାନଙ୍କୁ କହିବେ, ‘ମୁଁ ଭୁଲ୍ଲେମାନଙ୍କୁ କାଣିନାହିଁ । ଭୁଲ୍ଲେମାନେ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛ? ଭୁଲ୍ଲେମାନେ ମଧ୍ୟ କାମ କରୁଥିବା ଲୋକ । ମୋ’ପାଖରୁ ଦୂର ହୁଅ ।’ ୨୮ଭୁଲ୍ଲେମାନେ ଅବୁହାନ, ସିସ୍ତାକ ଓ ସାକୁବ ତଥା ଅନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ଦେଖି ପାରବ । କିନ୍ତୁ ଭୁଲ୍ଲେମାନେ ବାହାରେ ରହୁଥିବ । ସେତିକିବେଳେ ଭୁଲ୍ଲେମାନେ କ୍ରୋଧ ଓ ଭୟରେ କାନ୍ଦିବ । ୨୯ଲୋକମାନେ ପୂର୍ବ, ପଶ୍ଚିମ, ଉତ୍ତର ଓ ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରୁ ଆସିବେ । ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ଖାଇବାକୁ ବସିବେ । ୩୦କେତେକ ଲୋକ ଥିବେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କର କାଗଡ଼ିକ ପଦ ମର୍ଯ୍ୟଦା ସବୁଠାରୁ ନିମ୍ନରେ ଅଛି, ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଆସନ ଲାଭ କରିବେ । ଆଉ ଶେଷରେ ଥିବା କେତେକ ଲୋକ ପ୍ରଥମ ହେବେ ଓ ପ୍ରଥମରେ ଥିବା କେତେକ ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ଶେଷରେ ରହବେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କର ଯିରୁଶାଲମରେ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ

୩୧ସେହି ସମୟରେ କେତେକ ଫାରୁଗୀ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ଏଠାରୁ ରୁଲିଯାଇ ଲୁଗାଆନ୍ତୁ । ହେରୋଦ ଆପଣଙ୍କୁ ମାରିଦେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ।”

୩୨ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯାଅ, ସେହି କୋକିରିଆଳକୁ ଲୁହ, ‘ଆଦି ଓ ଆସନ୍ତା କାଲି ମୁଁ ଲୋକଙ୍କଦେହରୁ ଭୃତମାନଙ୍କୁ ତଡ଼ ଦେଉଛି ଓ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ତ୍ରୁ କରିବା କାମ ସାର ଦେଉଛି । ତା’ପରି ଦିନ ମୋର କାମ ସରିଯିବ । ୩୩କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଆଦି ଓ ଆସନ୍ତା କାଲି ନିଶ୍ଚୟ କରିବି । ତା’ପରେ ମୁଁ ଯିବି । କାରଣ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତା ଯିରୁଶାଲମରେ ମରିଲି ।

୩୪ଯିରୁଶାଲମ! ହେ ଯିରୁଶାଲମ! ତୁମ୍ଭେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରୁଛ । ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ

ଯିହୁଦୀ ଭଉଣୀ ଅବୁହାନଙ୍କ କନ୍ୟା ।

ପରମେଶ୍ୱର ଭ୍ରମ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲେ, ଭ୍ରମେ ତାହାଙ୍କୁ ପଥର ଫୋପାଡ଼ି ମାରି ଦେଇଛି । ମୁଁ ଅନେକ ଥର ଭ୍ରମ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହେଁଛି । ଗୋଟିଏ ଲୁକ୍କୁଡ଼ା ତାର ପକ୍ଷତଳେ ଲୁକ୍କୁଡ଼ାକୁଆ ମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବାଉଳି ମୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବାକୁ ଚାହେଁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଭ୍ରମମାନେ ମୋତେ ତାହା କରେଇ ଦେଇନାହିଁ ।^{୩୫} ବର୍ତ୍ତମାନ ଭ୍ରମମାନଙ୍କ ଘର ପୁରାପୁରା ଖାଲି ଛାଡ଼ି ଦିଆଯିବ । ମୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ଯେଉଁ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭ୍ରମମାନେ ଏହ କଥା ନ କହବ, ‘ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସନ୍ତି, ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କୁ ଆଗିବାଦ କରନ୍ତୁ’,* ‘ସେହି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭ୍ରମମାନେ ମୋତେ ପୁନର୍ବାର ଦେଖି ପାରବନାହିଁ ।”

ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ଲୋକଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦେବା କ’ଣ ଠିକ୍ ?

୧୪ ଗୋଟିଏ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କରେ ଯୀଶୁ ନିଜେ ପ୍ରଧାନ ଫାରୁଗୀଙ୍କ ଘରକୁ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଏକାଠି ଖାଇବା ପାଇଁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସତକର୍ତ୍ତାର ସହତ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ ।^୧ ନିଜେ ‘ନିକୋଦେମ’* ରୋଗୀକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ସାମନାକୁ ଅଣାଗଲା । ‘ଯୀଶୁ ଫାରୁଗୀ ଓ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ “ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କରେ ଭଲ କରିଦେବା ଠିକ୍ ନା ଭୁଲ୍ ?” ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ରୁପୁ ରହଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଲୋକଟିକୁ ଧରି ବୁଝାଇ ଦେଲେ । ତା’ପରେ ସେହି ଲୋକଟି ରୁଲିଗଲା । ‘ଯୀଶୁ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଫାରୁଗୀମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯଦି ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କରେ ଭ୍ରମମାନଙ୍କ ପୁଅ କିମ୍ବା ଭ୍ରମମାନଙ୍କ ବଳଦଳି କୁଅ ଭିତରେ ଖସିପଡ଼େ, ତେବେ ଭ୍ରମମାନେ କ’ଣ ତାକୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବାହାରକୁ ଟାଣି ଆଣିବନାହିଁ ?” ଯୀଶୁ ଯାହା ପଚାରିଲେ ସେମାନେ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିଲେନାହିଁ ।

ନିଜକୁ ମହାନ ବୋଲି ଭ୍ରମନାହିଁ

ଯୀଶୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ଯେ କେତେକ ଅତିଥି ବସିବା ପାଇଁ ଭଲ ଆସନଟିଏ ଖୋଜୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କହିଲେ: “ଯଦି ନିଜେ ଭ୍ରମକୁ ବ୍ୟାହତଭ୍ରମରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛି, ତେବେ ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ଆସନରେ ବସନାହିଁ । କାରଣ ସେହି ଲୋକଟି ଭ୍ରମଠାରୁ ଅଧିକ ମହାନ ଲୋକକୁ ମଧ୍ୟ ଡାକି ଆଇପାରେ । ଭ୍ରମେ ଯଦି ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ଆସନରେ ବସିଥିବ, ତେବେ ଭ୍ରମକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିବା ଲୋକଟି ଆସି କହିବ, “ଏହି ଲୋକଙ୍କୁ ଭ୍ରମ ଆସନଟି ଦେଇଦିଅ ।” ତାପରେ ଭ୍ରମେ ସେଠାରୁ ଉଠି ପଛରେ ଥିବା ଶେଷ ଆସନଟିକୁ ଯିବ । ସେତେବେଳେ ଭ୍ରମକୁ ବଡ଼ ଅପମାନ ଲାଗିବ ।^{୧୦} ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ଲୋକ ଭ୍ରମକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଛି, ଭ୍ରମେ ଗୋଟିଏ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆସନରେ ବସ । ସେତେବେଳେ ଭ୍ରମକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ

କରିଥିବା ଲୋକଟି ଆସି ଭ୍ରମକୁ କହିବ, ‘ବ’ଧୁ, ଭ୍ରମେ ଏଠାରେ ନ ବସି ଟିକିଏ ଆଗକୁ ଆସି ଏ ଭଲ ଆସନରେ ବସ ।’ ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଅତିଥିମାନେ ଭ୍ରମକୁ ସମ୍ମାନ କରିବେ ।^{୧୧} ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଜକୁ ମହାନ ଭାବେ, ତାକୁ ହାନି କରି ଦିଆଯିବ । ଯେଉଁଲୋକ ନିଜକୁ ହାନି ଭାବେ, ତାହାକୁ ମହାନ କରାଯିବ ।”

ଭ୍ରମେ ପୁରସ୍କାର ପାଇବ

^{୧୨} ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିବା ଫାରୁଗୀ ନିଜକୁ କହିଲେ, “ଭ୍ରମେ କାହାରକୁ ସନରେ ବା ଗୁଡ଼ିରେ ଖାଇବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲବେଳେ କେବଳ ଭ୍ରମର ଭଲବନ୍ଧୁକୁ ଓ ଧର୍ମ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କୁ ଡାକନାହିଁ । କାରଣ ଅନ୍ୟବେଳେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରମକୁ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଖାଇବାକୁ ଡାକିବେ । ସେତେବେଳେ ଭ୍ରମେ ଭ୍ରମର ପ୍ରତିଦାନ ପାଇଯିବ ।^{୧୩} ବର୍ତ୍ତମାନ ଭେଦି ଦେବା ସମୟରେ ଗରବ, ପଲ୍ଲୀ, ଛୋଟା ଓ ଅଧମାନଙ୍କୁ ଡାକ ।^{୧୪} ଏ ଲୋକମାନଙ୍କର କିଛି ନଥିବାରୁ ସେମାନେ ଭ୍ରମକୁ ପ୍ରତିବଦନରେ କିଛି ଦେଇ ପାରବେନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହା ଭ୍ରମପାଇଁ ଆଗିବାଦନକ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ମୃତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜୀବିତ ହେବେ, ସେହି ସମୟରେ ଭ୍ରମମାନେ ଭ୍ରମର ପୁରସ୍କାର ପାଇବ ।”

ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଗୁଡ଼ିଭୋଦନ ବ୍ୟୟରେ ଦୁଷ୍ଟାନ

^{୧୫} ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ଖାଇବାକୁ ବସିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଜେ ଲୋକ ଏ ସବୁ କଥା ଶୁଣି ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲା, “ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣରେ ଭୋଦନ କରୁଥିବା ଲୋକ ବହୁତ ଖୁସି ହେବ ।”

^{୧୬} ଯୀଶୁ ସେହି ଲୋକକୁ କହିଲେ, “ଅରେ ନିଜେ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଗୁଡ଼ିଭୋଦନ ବ୍ୟୟରେ କରିଥିଲେ । ସେ ବହୁତ ଲୋକଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ ।^{୧୭} ଖାଇବା ସମୟ ହେବାରୁ ସେ ଅତିଥିମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଏହି କଥା କହିବା ପାଇଁ ନିଜ ଚାକରକୁ ପଠାଇଲେ: ‘ଆସନ୍ତୁ, ଭୋଦନ ପ୍ରସ୍ତୁତି ହୋଇ ଗଲାଣି ।’^{୧୮} କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ କହିଲେ ଯେ, ସେମାନେ ଯାଇ ପାରବେନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାହାନା କରି କ୍ଷମା ମାଗି ରହିଗଲେ । ପ୍ରଥମ ଲୋକଟି କହିଲା, ‘ମୁଁ ଏବେ ଖଣ୍ଡେ ଜମି କଣିଛି । ସେହି ଜମିଟି ଦେଖିବାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦୟା କରି ମୋତେ କ୍ଷମା କର ।’^{୧୯} ଆଉ ନିଜେ କହିଲା, ‘ମୁଁ ଏବେ ପାଣିହଳ ବଳଦ କଣିଛି । ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ପରଖିବାକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରକଣିଛି । ଦୟାକରି ମୋତେ କ୍ଷମା କର ।’^{୨୦} ତୃତୀୟ ଲୋକଟି କହିଲା, ‘ମୋର ତ ଏବେ ବାହାଘର ହୋଇଛି । ମୁଁ ଯାଇ ପାରବନାହିଁ ।’^{୨୧} ତେଣୁ ଚାକରଟି ଫେରିଆସିଲା । ଯାହା ସବୁ ଘଟିଥିଲା, ସେ ତା ମାଲିକକୁ ସବୁ କହିଲା, ଏହା ଶୁଣି ମାଲିକ ଖୁବ୍ ଗୁଣିଗଲେ ଓ କହିଲେ, ‘ନଗରର ଗୁଣ୍ଡା ଗଳମାନଙ୍କୁ ଗାଁପୁ ଦୌଡ଼ାଯାଅ, ଏବଂ ନିଜଦୁଃଖୀ, ପଲ୍ଲୀ, ଅଧ, ଓ ଛୋଟମାନଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଦେଇଆସ ।’^{୨୨} ପରେ ଚାକରଟି ତାହାଙ୍କୁ କହିଲା, ‘ମାଲିକ ଭ୍ରମେ ଯାହା

‘ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ... କରନ୍ତୁ’ ଗୀତଫହଡ଼ା ୧୧୮:୨୬
 ‘ନିକୋଦେମ’ ଡ୍ରାମାଟିକାଲ, ଫୁଲ-ଫୁଲ ଯିବା ରୋଗ ।

କହଲ, ମୁଁ ତ କଲି । ତଥାପି ଆଉ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଚାହା ବଳିଷ୍ଠ ।^{୨୩}ମାଲିକ ଚାକରକୁ କହଲେ, ‘ଗୁଳପଥ ଓ ଗ୍ରାମପଥକୁ ଚାଲିଯାଅ । ସେଠାରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ କୁହ । ମୁଁ ଚାହେଁ, ମୋ ଘର ପୁରାପୁର ଭରିଯାଉ ।’^{୨୪}ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଶ୍ଚୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମୋ ସହତ ଆଉ କେବେହେଁ ଭୋଦି ଖାଇବେ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଥମେ ଭୃତ୍ସେ ଯୋଜନା କର

^{୨୫}ବହୁତ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହଲେ, ^{୨୬}“ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ମୋ ପାଖକୁ ଆସେ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ମୋ ଅପେକ୍ଷା ତା ବାପାମାଆ, ସ୍ତ୍ରୀ, ପିଲା, ଭାଇଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଏ, ତେବେ ସେ ଲୋକ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ପାରବନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକକୁ ତା’ ନିଜ ଅପେକ୍ଷା ମୋତେ ଅଧିକ ଭଲ ପାଇବାକୁ ହେବ ।^{୨୭}ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ମୋତେ ଅନୁସରଣ କଲେବେଳେ ଯଦି ତାକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କୁଣ୍ଠ କାନ୍ଦେଇ ଚାଲିବନାହିଁ, ତେବେ ସେ ଲୋକ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ପାରବନାହିଁ ।^{୨୮}ଭୃତ୍ସେମାନେ ଯଦି ଗୋଟିଏ କୋଠାଘର ତିଆରି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତେବେ ଭୃତ୍ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ବସି ସ୍ଥିର କରିବ ଯେ, ଏଥି ପାଇଁ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବ । ଭୃତ୍ସେମାନଙ୍କର ହସାବ କରି ଦେଖିବା ଉଚିତ ଯେ, କାମଟି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଭୃତ୍ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଅର୍ଥ ଅଛି କି ନାହିଁ ।^{୨୯}ତା’ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ଭୃତ୍ସେମାନେ ମୂଳଦୁଆ ପକେଇ ଦେଇ କାମ ଆରମ୍ଭ କରି ପାର, କିନ୍ତୁ ଶେଷ କରି ପାରବନାହିଁ । ଯଦି ଭୃତ୍ସେମାନେ ତାକୁ ଶେଷ କରିପାରବ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହାକୁ ଦେଖିଥିବା ଲୋକେ ଭୃତ୍ସେମାନଙ୍କୁ ଉପହାସ କରିବେ ।^{୩୦}ସେମାନେ କହବେ, “ଏ ଲୋକଟା କୋଠା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା, କିନ୍ତୁ ଶେଷ କରି ପାରନାହିଁ ।”

^{୩୧}“ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ଗୁଣା ଅନ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଗୁଣାଙ୍କ ସହତ ସୁଖ କରିବାକୁ ବାହାରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଆଗ ବସି ଯୋଜନା କରନ୍ତି । ଯଦି ସେହି ଗୁଣାଙ୍କର କେବଳ ଦଶ ହଜାର ସୈନ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ସେ କୋଡ଼ିଏ ହଜାର ସୈନ୍ୟ ଧରି ଆସୁଥିବା ନିଶ୍ଚୟ ବିରୋଧୀ ଗୁଣାଙ୍କୁ ପରାସ୍ତ କରିପାରବେ ନାହିଁ ।^{୩୨}ଯଦି ସେ ଅନ୍ୟ ଗୁଣାଙ୍କୁ ପରାସ୍ତ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବେନାହିଁ, ତେବେ ବିରୋଧୀ ଗୁଣା ବହୁତ ଦୂରରେ ଥିବାବେଳେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲି ଲୋକ ପଠାଇ ସନ୍ଧିପ୍ରସ୍ତାବ ଦେବେ ।^{୩୩}ସେହିଭଳି ଭୃତ୍ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଥମେ ଯୋଜନା କରିବ । ଭୃତ୍ସେମାନେ ମୋତେ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଚାହଁଲେ ଭୃତ୍ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟ ତ୍ୟାଗ କରିବ । ଭୃତ୍ସେମାନେ ଯଦି ତାହା କରି ନପାରବ, ତେବେ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ପାରବନାହିଁ ।

ଭୃତ୍ସେ ପ୍ରସ୍ତାବ ହସ୍ତକ୍ଷେପ

^{୩୪}ଲୁଣ ଗୋଟିଏ ଭଲ ଦିନିଷ । ଲୁଣ ଯଦି ତାର ଲୁଣିଆ ସ୍ୱାଦ ହରାଇ ବସେ, ତେବେ ତାର କୌଣସି

ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ଭୃତ୍ସେମାନେ ପୁଣି ଅରେ ତାର ଲୁଣିଆ ସ୍ୱାଦ ଫେରାଇ ଦେଇ ପାରବନାହିଁ ।^{୩୫}ଏହାକୁ ଭୃତ୍ସେମାନେ ଏପରିକି ମାଟି ପାଇଁ ବା ଖତସାର ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରି ପାରବନାହିଁ । ଲୋକେ ତାକୁ ଫେପାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ।”

“ସାହାର ଶୁଣିବାର ଅଛି, ସେ ଶୁଣୁ ।”

ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆନନ୍ଦ

ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଅନେକ କରଆଦାୟକାରୀ ଓ ଖରାପ ଲୋକମାନେ ଆସିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।^{୩୬}ଏହା ଦେଖି ଫାରୁଶୀ ଓ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, “ଦେଖ, ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି(ଯୀଶୁ) ପାପୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରୁଛନ୍ତି ଓ ଏପରିକି ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଖାଉଛନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କହଲେ: ^{୩୭}“ମନେକର ଭୃତ୍ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ନିଶ୍ଚୟ ଗହେଟି ମେଣ୍ଟୁ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ହଜିଗଲା । ତେବେ ସେ ଅନେଗୁଡ଼ିକ ମେଣ୍ଟୁକୁ ଏକାକି ଛାଡ଼ିଦେଇ ହଜି ଯାଇଥିବା ମେଣ୍ଟୁଟିକୁ ଖୋଦିବା ପାଇଁ ବାହାରପଡ଼ିବ ଓ ତାକୁ ପାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଖୋଦିବାକୁ ଲାଗିବ ।^{୩୮}ମେଣ୍ଟୁଟି ପାଇଗଲେ ସେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବ । ସେ ମେଣ୍ଟୁଟିକୁ କାନ୍ଧରେ ବସାଇ ଘରକୁ ଆଣିବ । “ଝେ ଡା” ବହୁ ଓ ପଡୋଶୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କହବ, ମୁଁ ମୋର ହଜି ଯାଇଥିବା ମେଣ୍ଟୁଟି ପାଇ ଯାଇଛି । ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦିତ । ଆସ, ମୋ ସହତ ଭୃତ୍ସେମାନେମାନେ ଆନନ୍ଦ କର ।^{୩୯}ସେହିଭଳି ମୁଁ ଭୃତ୍ସେମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ଯେତେବେଳେ ନିଶ୍ଚୟ ପାପୀ ତା’ ହୁଦୁୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଧିକ ଆନନ୍ଦ ହୁଏ । ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ହୁଦୁୟପରିବର୍ତ୍ତନର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ, ଏପରି ଅନେଗୁଡ଼ିକ ଧାର୍ମିକ ଲୋକଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ପାପୀ ଲୋକର ହୁଦୁୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲେ ଅଧିକ ଆନନ୍ଦ ହୁଏ ।

^{୪୦}“ମନେକର ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣିଲୋକର ଦଗିଟି ରୁପା ମୁଦ୍ରା ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ହଜିଗଲା । ତେବେ ସେହି ଶୁଣିଲୋକଟି ଆଲୁଅ ଲଗେଇ ଘର ସାଗ ଭଲ କରି ଓଲଟାଇ ପକେଇବ, ଓ ରୁପା ମୁଦ୍ରାଟି ନ ପାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାରିଆଡ଼ ଖୋଦିବ । ହଜି ଯାଇଥିବା ରୁପା ମୁଦ୍ରାଟି ପାଇଗଲେ ସେ ତା’ ବ୍ୟଧୁ ଓ ପଡୋଶୀମାନଙ୍କୁ ଡାକି କହବ, “ମୁଁ ବହୁତ ଆନନ୍ଦିତ । କାରଣ ମୋର ହଜି ଯାଇଥିବା ରୁପା ମୁଦ୍ରାଟି ମିଳିଗଲା । ଆସ, ମୋ ସହତ ଆନନ୍ଦ କର ।”^{୪୧}ସେହିଭଳି ନିଶ୍ଚୟ ପାପୀ ତା’ ହୁଦୁୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କଲେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୂତମାନେ ବହୁତ ଆନନ୍ଦିତ ହୁଅନ୍ତି ।”

ପୁଅ ଯେ କି ଘର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା

^{୪୨}ଯୀଶୁ କହଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକର ଦୁଇ ପୁଅ ଥିଲେ ।^{୪୩}ଏକେ ଯାନ ପୁଅ ତା’ ବାପାଙ୍କୁ କହନ୍ତ, ‘ବାପା, ଭୃତ୍ସେ ମତେ ଭୃତ୍ସେ ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ମୋ ଭାଗଦାକ ଦେଇଦିଅ ।’ ତେଣୁ ତା’ ବାପା ତାହାଙ୍କର ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କ

ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟିଦେଲେ । ୧୩ ଅଲ୍ଲ ହନ ପରେ ସାନପୁଅ ତା'ଭାଗର ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିତକ ସଂଗ୍ରହ କରି ଗୋଟିଏ ଦୂର ଦେଗକୁ ଚାଲିଗଲା । ସେଠାରେ ସେ ଗୋଟିଏ ମୂର୍ଖ ଭଳି ନୀବନଯାପନ କରି ସବୁ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଉଡେଇ ଦେଲା । ୧୪ ସବୁତକ ସାରିଦେଲା ପରେ, ସେହି ଦେଗରେ ଚାରିଆଡ଼େ ଭୟଙ୍କର ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପଡ଼ିଲା । ତାକୁ ଅଭାବ ଭିତରେ ଉପାସରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ତା'ର ଟଙ୍କା ଦରକାର ପଡ଼ିଲା । ୧୫ ତେଣୁ ସେ ସେହି ଦେଗରେ ଗୋଟିଏ ଲୋକ ପାଖକୁ ମୂଲ ଲାଗିବାକୁ ଗଲା, ସେ ଲୋକଟି ତାହାକୁ ତା ପଡ଼ିଆରେ ସୁଷୁର ଚରେଇବାକୁ ପଠାଇଲା । ୧୬ ତାହାକୁ ଏତେ ଭୋକ ଲାଗୁଥିଲା ଯେ ସେ ସୁଷୁରମାନେ ଖାଉଥିବା ଖାଦ୍ୟରୁ କିଛି ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ କେହି ତାହାକୁ ଦେଲେନାହିଁ । ୧୭ ଏବେ ସେ ବୁଝି ପାରଲା ଯେ, ସେ ବହୁତ ମୂର୍ଖାମୀ କରିଛି । ସେ ଭାବିଲା, 'ମୋ ବାପାଙ୍କର ମୂଲିଆମାନଙ୍କର କେତେ ଖାଦ୍ୟ ବହୁଳ । ଆଉ ମୁଁ ଏଠାରେ ଭୋକରେ ମରୁଛି । ୧୮ ମୁଁ ଏ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ମୋ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଯିବି ।' ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ କହିବି, 'ବାପା, ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଓ ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପାପ କରିଛି । ୧୯ ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ପୁଅ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଦୟାକରି ତୁମ୍ଭର ଅନ୍ୟ ମୂଲିଆମାନଙ୍କ ଭଳି ରଖ ।' ୨୦ ତେଣୁ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ତା' ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ବାହାରିଲା ।

ପୁଅର ଘର ବାହୁଡ଼ା

“ପୁତ୍ର ବହୁତ ଦୂରରେ ଥିଲା ବେଳେ ବାପା ତାହାକୁ ଦେଖିଲେ । ସେ ପୁଅ ପାଇଁ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କଲେ ଓ ତା ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲେ । ସେ ପୁଅକୁ କୁଣ୍ଠେଇ ପକେଇ ଚୁମ୍ବନ ଦେଲେ । ୨୧ ପୁଅ କହିଲା, 'ବାପା, ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଓ ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପାପ କରିଛି । ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ପୁଅ ହେବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।' ୨୨ କିନ୍ତୁ ବାପା ତାହାଙ୍କ ଚାକରମାନଙ୍କୁ ଡାକ କହିଲେ, ‘ଗୀତ୍ର ଯାଅ, ତା’ ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ପୋଷାକପତ୍ର ଆଣ । ତା’ ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ମୁଦିଟିଏ ପିନ୍ଧାଇ ଦିଅ । ପାଦରେ ଭଲ ଯୋଡ଼ା ପିନ୍ଧାଇ ଦିଅ । ୨୩ ଆମର ସବୁଠାରୁ ମୋଟା ବାଛୁରୀଟିକୁ ଆଣ । ଆମ୍ଭେ ତାହାକୁ ମାରିବା । ଆମର ଖାଇବା ପାଇଁ ତାହା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବ । ଆମ୍ଭମାନେ ଗୋଟିଏ ଭୋଦି କରିବା । ୨୪ ମୋର ପୁଅ ମରି ଯାଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପୁଣି ବଞ୍ଚି ଉଠିଛି । ସେ ହଦି ଯାଇଥିଲା । ଏବେ ମିଳି ଯାଇଛି ।’ ତେଣୁ ସେମାନେ ଭୋଦିର ଆୟୋଜନ କଲେ ।

ବଡ଼ ପୁଅ ଆସିଲା

୨୫ ଏହି ସମୟରେ ଲୋକଟିର ବଡ଼ ପୁଅ ଛେତରେ ଥିଲା । ଫେରିଲା ବେଳେ, ଘର ପାଖାପାଖି ପହଞ୍ଚିବା ବେଳକୁ ସେ ନାଚଗୀତର ଗଦ ଶୁଣିଲା । ୨୬ ତେଣୁ ସେ ଦନେ ଚାକରକୁ ଡାକ ପଚାରିଲା, ‘ଏ ସବୁ କ’ଣ ଚାଲିଛି?’ ୨୭ ଚାକରଟି କହିଲା, ‘ତୁମ୍ଭ ଭାଇ ଫେରି ଆସିଛି । ତୁମ୍ଭ ବାପା ଭୋଦି ପାଇଁ ମୋଟା ବାଛୁରୀଟି ମାରିଛନ୍ତି ।

ତୁମ୍ଭ ଭାଇ କୁଶଳରେ ଫେରି ଆସିଥିବାରୁ ତୁମ୍ଭ ବାପା ବହୁତ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି ।’ ୨୮ ଏହା ଶୁଣି ବଡ଼ ପୁଅ ଭୀଷଣ ଭାବିଗଲା । ସେ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କଲାନାହିଁ । ତେଣୁ ତା’ ବାପା ବଡ଼ ପୁଅକୁ ଭିତରକୁ ଡାକିବା ପାଇଁ ବାହାର ଆସିଲେ । ୨୯ ବଡ଼ ପୁଅ ବାପାଙ୍କୁ କହିଲା, ‘ବର୍ଷବର୍ଷ ଧରି ମୁଁ ଗୋଟିଏ କ୍ରୀତପାସ ଭଳି ତୁମ୍ଭର ସେବା କରି ଆସିଛି । ତୁମ୍ଭର ଆଦେଶକୁ ସବୁବେଳେ ମାନି ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋ ପାଇଁ ଛେଳିଟିଏ ମଧ୍ୟ କେବେ ମାରିନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେ ମୋ ପାଇଁ ଓ ମୋ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ କେବେହେଲେ ଭୋଦିଟିଏ ଦେଇନାହିଁ । ୩୦ କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭର ଏହି ପୁଅଟି ତୁମ୍ଭର ସବୁତକ ସମ୍ପତ୍ତି ବେଶ୍ୟା ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଛି । ତା’ ପରେ ସେ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲା । ଆଉ ତା’ ପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ମୋଟା ବାଛୁରୀଟିକୁ ମାରିଲ ।’ ୩୧ କିନ୍ତୁ ବାପା ତାକୁ କହିଲେ, ‘ପୁଅ, ତୁ ସବୁବେଳେ ମୋ ପାଖରେ ଅଛ । ମୋର ଯାହା କିଛି ଅଛି, ସେ ସବୁ ତୋର । ୩୨ କିନ୍ତୁ ତୋର ଏ ଭାଇ ମରିଯାଇଥିଲା । ଏବେ ସେ ପୁଣି ନୀବନ ପାଇଲା । ସେ ହଦି ଯାଇଥିଲା, ଏବେ ସେ ମିଳିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଆମ୍ଭେ ଖୁସି ହେବା ଓ ଭୋଦି କରିବା ଉଚିତ ।”

ବାସ୍ତବଧନ

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ନଶେ ଧନୀ ଲୋକ ଥିଲେ । ସେ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ବୁଝାସୁଝା କରିବା ପାଇଁ ଗୁମାସ୍ତାଟିଏ ରଖିଥିଲେ । ପରେ ଧନୀ ଲୋକ ନଶକ ଅଭିଯୋଗ ପାଇଲେ ଯେ, ଗୁମାସ୍ତା ତାହାଙ୍କୁ ଠକୁଥିଲା । ୧ ଧନୀଲୋକନଶକ ଗୁମାସ୍ତାଙ୍କୁ ଡାକ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅନେକ କଥା ଶୁଣୁଛି । ତୁମ୍ଭେ ଯାହା ସବୁ କରିଛ, ତାର ହସାବ ମୋତେ ଦିଅ । ଏଣିକି ତୁମ୍ଭେ ଆଉ ମୋର ଗୁମାସ୍ତା ହୋଇ ପାରିବନାହିଁ । ୨ ଗୁମାସ୍ତା ନଶକ ମନେ ମନେ ଭାବିଲା, ‘ଏବେ ମୁଁ କ’ଣ କରିବି? ମୋ ମାଲିକ ମୋ ଚାକର ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଗାତ ଖୋଳିବା ପାଇଁ ମୋ ଦେହରେ ବଳ ନାହିଁ । ଭିକ ମାଗିଲେ ମୋତେ ଲଜ ମାଡ଼େବ ।’ ୩ ତେବେ ମୋତେ କ’ଣ କରିବାକୁ ହେବ ତା ମୁଁ ଜାଣିଛି । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଗୁମାସ୍ତା ଚାକର ହରାଇବି, ସେତେବେଳେ ଯେପରି ଲୋକେ ସେମାନଙ୍କ ଘରେ ମୋର ସ୍ୱାଗତ କରିବେ ସେଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ କାମ ମୁଁ କରିବି । ୪ ତେଣୁ ଗୁମାସ୍ତା ନଶକ ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ରଣ ନେଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖାତକଙ୍କୁ ଡାକିଲେ । ସେ ପ୍ରଥମ ଖାତକଟିକୁ ପଚାରିଲେ, ‘ମୋ ମାଲିକଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭର କେତେ ଦେବାକୁ ଅଛି?’ ୫ ଲୋକଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା, ‘ଗହେ ଟିଣ ତେଲ ।’ ଗୁମାସ୍ତା ତାକୁ କହିଲେ, ‘ଏଇଟି ତୁମ୍ଭର ହସାବ କାଗଜ ନଥା । ବସି ପଡ଼ି ତାକୁ କମ୍ କରି ଗୀତ୍ର ପଚାରି ବୋଲି ଲେଖିଦିଅ ।’ ୬ ତା’ପରେ ଗୁମାସ୍ତା ଆଉ ନଶେ ଖାତକକୁ ପଚାରିଲେ, ‘ତୁମ୍ଭର କେତେ ରଣ ପରଗୋପ କରିବାକୁ ଅଛି?’ ୭ ଖାତକଟି କହିଲା, ‘ଗହେ ଭରଣ ଗହମ’, ଗୁମାସ୍ତା ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, ‘ଏଇଟି ତୁମ୍ଭର

ହସାବ କାଗଜ ନଥ, ତାକୁ କମ କରି ଅଗା ଭରଣ ବୋଲି ଲେଖିଦିଅ ।^୮ ପରେ ମାଲିକ ସେହି ଅସାଧୁ ଗୁମାସ୍ତାଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା କଲେ । କାରଣ ଗୁମାସ୍ତା ଚତୁରତାର ସହିତ କାମ ଭୁଲେଇ ଦେଲେ । ତାହାଙ୍କ ଭଳି, ଅନ୍ୟଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟବସାୟ କରିବାରେ ଏହି ସଂସାରକ ଲୋକମାନେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲୋକମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଚତୁର ।

^୯ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଯାହାସବୁ ଅଛି ସେଥିରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିତ୍ରତା ସ୍ଥାପନ କର । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ଏ ନୀତିକ ଧନ ସଂଗ୍ରହ, ସେତେବେଳେ ଚରନ୍ତନ ନିବାସରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରାଯିବ ।^{୧୦} ଛୋଟଛୋଟ ବସ୍ତୁରେ ଯଦି ନିଶ୍ଚଳ ବସ୍ତୁ କରାଯାଇ ପାରିବ, ତେବେ ତାକୁ ବଡ଼ ବସ୍ତୁ ଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବସ୍ତୁ କରାଯାଇ ପାରିବ । ଅଳ୍ପ ଦିନିଷ ପାଇଁ ଯଦି ନିଶ୍ଚଳ ଅସାଧୁ ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ସେ ଅଧିକ ଦିନିଷ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅସାଧୁ ହୋଇଯିବ ।^{୧୧} ତୁମ୍ଭମାନେ ଯଦି ସଂସାରକ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ବସ୍ତୁସଂଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ପାରିବନାହିଁ, ତେବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ କିଏ ବସ୍ତୁ କରବେ? ^{୧୨}ତୁମ୍ଭମାନେ ଯଦି ଅନ୍ୟ କାହାର ଦିନିଷ ରଖିବା ପାଇଁ ବସ୍ତୁସଂଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ନାହିଁ, ତେବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିଜ ଦିନିଷ ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦିଆ ଯିବନାହିଁ ।

^{୧୩}ନିଶ୍ଚଳ ସେବକ ଏକା ସଙ୍ଗରେ ଭୁଲବଣ ମାଲିକଙ୍କ ସେବା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ନିଶ୍ଚଳ ସୁଖା କରିବ ଓ ଅନ୍ୟ ନିଶ୍ଚଳ ଗ୍ରହଣ କରିବ । କିମ୍ପା ସେ ନିଶ୍ଚଳ ପ୍ରତି ବସ୍ତୁସ୍ତ ରହିବ ଓ ଅନ୍ୟ ନିଶ୍ଚଳ ବେଖାଡ଼ି କରିବ । ତୁମ୍ଭମାନେ ଏକାବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ଧନ ଦୁହେଁଙ୍କ ସେବା କରି ପାରିବ ନାହିଁ ।^{୧୪}

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଧାନ ଅଟକ

^{୧୫}ଫାରୁସୀମାନେ ଏହି ସବୁ କଥା ଶୁଣୁଥିଲେ । ଫାରୁସୀମାନେ ନିଜେ ଟଙ୍କାକୁ ଭଲ ପାଉଥିବାରୁ ଯାହାକୁ ସମାଲୋଚନା କଲେ ।^{୧୬} ଯାହୁ ଫାରୁସୀମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ତୁମ୍ଭମାନେ ନିଜକୁ ଭଲ ବୋଲି ଦେଖାଇ ହେଉଛ । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରକୃତରେ କ’ଣ ଅଛି, ତାହା ପରମେଶ୍ୱର ନିଶ୍ଚଳ । ଯେଉଁସବୁ ବସ୍ତୁକୁ ଲୋକମାନେ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ବୋଲି ମନେ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମୂଲ୍ୟ ହୀନ ।

^{୧୭}ମୋଗାଙ୍କ ନିୟମ ଓ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟଦ୍ୱିକାମାନଙ୍କ ଲେଖା ଅନୁସାରେ ଲୋକମାନେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟସମ୍ପତ୍ତି କରନ୍ତୁ ବୋଲି ପରମେଶ୍ୱର ହାଣ୍ଡିଲେ । କିନ୍ତୁ ବାପ୍ତିକ ଯୋହନ ଆସିବା ପର ପାରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣ୍ୟ ବସ୍ତୁରେ ସ୍ୱସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରାଯାଉଛି । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଲୋକ ଅକ୍ଳାନ୍ତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି ।^{୧୮} ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀର ଧୂସ ହୃଦୟ ସହଜରେ ହୋଇଯିବ, ମାତ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଅଂଶ ସୁଦ୍ଧା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବନାହିଁ ।

ଛାତପତ୍ର ଓ ପୁନର୍ବିବାହ

^{୧୯}ଯଦି ନିଶ୍ଚଳ ପୁରୁଷ ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ଛାତପତ୍ର ଦେଇ ଅନ୍ୟ ନିଶ୍ଚଳ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବିବାହ କରେ, ତେବେ ସେହି ପୁରୁଷଟି ବ୍ୟଭିଚାର ପାପରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବ । ଏବଂ ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ନିଶ୍ଚଳ ପତ୍ନୀକା ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବିବାହ କରେ, ସେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟଭିଚାର ପାପରେ ଦୋଷୀ ହେବ ।^{୨୦}

ଧର୍ମାଲୋକ ଓ ଲୀନା

^{୨୧}ଯାହୁ କହିଲେ, “ଅରେ ନିଶ୍ଚଳ ଧର୍ମାଲୋକ ସଦାବେଳେ ଭଲ ଭଲ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧୁଥିଲ । ସେ ଏତେ ଧନୀ ଥିଲ ଯେ ପ୍ରତିଦିନ ଗୋଟିଏ ବଳାସପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୋଜି ଦେବାକୁ ସକ୍ଷମ ଥିଲ ।^{୨୨} ଲୀନାର ନାମରେ ନିଶ୍ଚଳ ଅତି ଗରିବ ଲୋକ ଥିଲ । ତା’ଦେହ ଘା’ରେ ଭରି ଯାଇଥିଲ । ଲୀନାର ପ୍ରାୟ ସବୁ ସମୟରେ ଧର୍ମାଲୋକଙ୍କ ଫାଟକ ପାଖରେ ପଡ଼ିରହୁଥିଲ ।^{୨୩} ଧର୍ମାଲୋକ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ସେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ କେବଳ ଅଳ୍ପା ଅଂଶ ତଳ ଖାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲ । କୁକୁରମାନେ ଆସି ତା’ର ଘାଆକୁ ଚାଟୁଥିଲେ ।^{୨୪} ପରେ ଲୀନାର ମରିଗଲ । ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ତାହାକୁ ନେଇଯାଇ ଅବସ୍ଥାନ କୋଳରେ ରଖିଲେ । ଧର୍ମା ଲୋକ ନିଶ୍ଚଳ ମଧ୍ୟ ମରିଗଲ ଓ ତାହାକୁ କବର ଦିଆଗଲ ।^{୨୫} ତାହାକୁ ନରକକୁ ପଠାଇ ଦିଆଗଲ । ସେଠାରେ ସେ ବହୁତ ଯତ୍ନଶା ଭୋଗ କଲ । ଧର୍ମାଲୋକ ନିଶ୍ଚଳ ଉପରକୁ ଧନୀଭଲ ଓ ଲୀନାରକୁ କୋଳରେ ଧରିଥିବା ଅବସ୍ଥାନକୁ ବହୁତ ଦୂରରେ ଦେଖିଲ ।^{୨୬} ସେ ଡାକଲ, ‘ପିତା ଅବସ୍ଥାନ, ମୋତେ ଦୟା କର । ମୋ ପାଖକୁ ଲୀନାରକୁ ପଠାଅ । ସେ ତା’ ଆଙ୍ଗୁଳି ଟିପିଲ ପାଣିରେ ବୁଡ଼େଇ ମୋ ଦିଭରେ ଟୋପାଏ ଟୋପାଏ ପାଣି ଦେଉ । ମୁଁ ଏହି ନିଆଁରେ ବହୁତ ଯତ୍ନଶା ଭୋଗ କରୁଛି ।’^{୨୭} କିନ୍ତୁ ଅବସ୍ଥାନ କହିଲେ, ‘ପୁଅ, ତୁ ଯେତେବେଳେ ବସ୍ତୁଥିଲୁ, ସେତେବେଳେ କଥା ଟିକିଏ ମନେ ପକା । ତୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ପାଇଛୁ । କିନ୍ତୁ ଲୀନାର ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଖରାପ ଦିନିଷ ଘଟିଛି । ଏବେ ସେ ଆଗମରେ ଅଛି, ଓ ତୁ ଯତ୍ନଶା ଭୋଗୁଛୁ ।^{୨୮} ତା’ ଛତା ଡୋର ଓ ଆମ ମଝିରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଖାତ ଅଛି । ତୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସେହି ଖାତକୁ କେହି ପାରି ହୋଇ ଯାଇ ପାରିବେନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି କେହି ଏଠାକୁ ଆସି ପାରିବେ ନାହିଁ ।^{୨୯} ଧର୍ମା ଲୋକ ନିଶ୍ଚଳ କହିଲେ, ‘ତେବେ ପିତା, ଦୟାକରି ଲୀନାରକୁ ପୃଥିବୀରେ ଥିବା ମୋର ବାପାଙ୍କ ଘରକୁ ପଠାଅ ।^{୩୦} ମୋର ପାଞ୍ଚବଣ ଭାଇ ଅଛନ୍ତି । ଲୀନାର ମୋର ଭାଇମାନଙ୍କୁ ସତର୍କ କରାଇ ଦେବ । ତା’ହେଲେ ସେମାନେ ଏ ଯତ୍ନଶା ଭୋଗ କରିବା ସ୍ଥାନକୁ ଆସିବେନାହିଁ ।’^{୩୧} କିନ୍ତୁ ଅବସ୍ଥାନ କହିଲେ, ‘ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୋଗାଙ୍କ ନିୟମ ଓ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟଦ୍ୱିକାମାନଙ୍କ ଲେଖା ସବୁ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ରହିଛି । ସେମାନେ ସେଥିରୁ ଗିଣା ଲାଭ କରନ୍ତୁ ।’^{୩୨} ଧର୍ମାଲୋକଟି କହିଲ, ‘ନା, ପିତା ଅବସ୍ଥାନ । ଯଦି ମର ଯାଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ନିଶ୍ଚଳ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଏ, ତେବେ ସେମାନେ ବସ୍ତୁ କରବେ, ଓ

ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଓ ନୀବନକୁ ପରବର୍ତ୍ତନ କରିବେ ।
କିନ୍ତୁ ଅବସ୍ଥାମାନେ ତାହାକୁ କହିଲେ, 'ନା, ଯଦି ତୁମ୍ଭ
ଭଲମାନେ ମୋରା ଓ ଭବିଷ୍ୟଦବଳାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବେନାହିଁ,
ତେବେ ସେମାନେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଫେରି ଆସି ଥିବା କୌଣସି
ଲୋକଙ୍କ କଥା ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବେ ନାହିଁ ।''

୧୭ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ନିରୀକ୍ଷିତ
ଭବରେ ଧୂଳି ଘଟଣା ଘଟିବ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ
ଲୋକେ ପାପ କରିବେ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଲୋକ ପୁରୀ
ଧୂଳି ଘଟଣାମାନ ଘଟିବ, ସେହି ଲୋକ ପାଇଁ ଏହା
ବହୁତ ଖରାପ ହେବ । ଯେଉଁଲୋକ ଧୂଳି ଘଟଣା
ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଶ୍ଚଳ ହେଲେ ପାପ କରିବା ପାଇଁ
ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଏ ତାହା ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ ଖରାପ ହେବ ।
ବେକରେ ପଥର ବାନ୍ଧି ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡ଼ି ମରବା ତା'
ପକ୍ଷରେ ଭଲ ହେବ । ତେଣୁ ସାବଧାନ ରୁହ । ଯଦି
ତୁମ୍ଭର ଭଲ ପାପ କରେ, ତେବେ ତାକୁ କୁହ ଯେ ଭଲ
କରୁଛି । ସେ ଯଦି ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରି ଆଉ ପାପ କରେ
ନାହିଁ ତେବେ ତାକୁ କ୍ଷମା ଦିଅ । ଯଦି ତୁମ୍ଭର ଭଲ ବନ
ଭିତରେ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରତି ସାତପର ଅନ୍ୟାୟ କରେ, ଓ ପ୍ରତିପର
ଆସି କହେ ଯେ, ସେ ଏଥିପାଇଁ ଦୁଃଖିତ, ତେବେ ତାକୁ
କ୍ଷମା କରି ଦିଅ ।"

ତୁମ୍ଭର ବିଶ୍ୱାସ କେତେ ଦୃଢ଼

ଫିଲିପ୍ପୀମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କହିଲେ, "ଆମକୁ ଅଧିକ
ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଦାନ କର ।"

ପ୍ରଭୁ କହିଲେ, "ଯଦି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଗୋଟିଏ
ସୋରାଷ ଦାନ ପରିମାଣର ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ତୁମ୍ଭମାନେ
ଏହି ଭୂତ ଗଛକୁ କହିପାରିବ, ନିଜକୁ ଉପାଡ଼ିନେଇ
ସମୁଦ୍ରରେ ଗୋପଣ କର, ତେବେ ଗଛଟି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ
କଥା ମାନିବ ।"

ଉତ୍ତମ ସେବକ ଦ୍ୱୟ

ମନେକର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ନିଶ୍ଚଳ ଚାକରଟିଏ
ଅଛି । ସେହି ଚାକର ତୁମ୍ଭ ବିଲରେ କାମ କରିଥାଏ ।
ସେ ତୁମ୍ଭ ବିଲରେ ହଳ କରିଥାଏ କିମ୍ବା ମେଣ୍ଟାଙ୍କ ଯତ୍ନ
ନେଇ ଥାଏ । ସେ କାମରୁ ଫେରିବା ପରେ ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ
କ'ଣ କହିବ? ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ କହିବ ଯେ, 'ଭିତରକୁ ଆସ
ଓ ଖାଇବକୁ ବସ? 'ନା, ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଚାକରକୁ
କହିବ, 'ମୋ ପାଇଁ କିଛି ଖାଇବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର । ମୋ
ଖିଆପିଆ ସରିଲେ ତୁମ୍ଭମାନେ ଖାଇବ ଓ ପିଇବ ।'
ଚାକର ବିଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ବି ପାଇବା କଥା ନୁହେଁ ।
କାରଣ ମାଲିକ ଯାହା କରିବାକୁ କହନ୍ତି, ସେ କେବଳ
ତାହାହିଁ କରେ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ଏକା
କଥା ହେବ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କାମତକ କରି
ଦେବା ପରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କହଣ ଉଚିତ ଯେ 'ଆମ୍ଭମାନେ
କୌଣସି ବିଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହୁଁ ।
କାରଣ ଆମ୍ଭେ ଅଯୋଗ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଓ ଆମ୍ଭର ଯାହା କରିବା
ଉଚିତ, ଆମ୍ଭେ କେବଳ ତାହାହିଁ କରିଛୁ ।"

କୃତକ୍ତ ରୁହ

ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ । ସେ ଗାଲାଲୀରୁ
ଶିମୋନଙ୍କୁ ଗଲେ । ସେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ନଗରକୁ
ଆସିଲେ । ସେଠାରେ ତାହାଙ୍କୁ ଦଶ ନିଶ୍ଚଳ ଲୋକ ଭେଟିଲେ ।
ସେହି ସମୟରେ କୁଣ୍ଠ ରୋଗ ହୋଇଥିବାରୁ ସେମାନେ
କେହି ଯୀଶୁଙ୍କର ଅତି ପାଖକୁ ଆସି ପାରିଲେନାହିଁ ।
କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପାଟି କରି ଡାକିଲେ, "ହେ
ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ! ଦୟାକର ଆମ୍ଭକୁ ସାହାଯ୍ୟ କର ।"

ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲେ, "ତୁମ୍ଭମାନେ
ଯାଇ ନିଜ ଦେହକୁ ଯାନକମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଅ ।"

ସେହି ଦଶ ନିଶ୍ଚଳ ଯାନକଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲବେଳେ
ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଗଲେ । ସେଣେ ଲୋକ ନିଜକୁ ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇ
ଯାଇଥିବାର ଦେଖି ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । ସେ
ବଡ଼ ପାଟିକରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ସେ
ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଦତଳେ ନଇଁପଡ଼ି ପ୍ରମାଣ କଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ
ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । (ଏହି ଲୋକଟି ଶିମୋନଙ୍କର ଅଧିବାସୀ
ଥିଲେ । ସେ ଯିହୁଦୀ ନଥିଲେ) ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ,
"ଦଶ ନିଶ୍ଚଳ ଲୋକ ସ୍ତମ୍ଭ ହେଲେ; ତେବେ ଅନ୍ୟ ନଅ
ନିଶ୍ଚଳ କାହାଁନ୍ତି?" ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇ ସାରବା ପରେ ପୁଣି ଫେରି
ଆସି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ନିଶ୍ଚଳତା ପାଇଁ କ'ଣ ଏହି
ଶିମୋନୀୟ ନିଶ୍ଚଳ କେବଳ ଥିଲେ?" ତାପରେ ଯୀଶୁ
ତାହାକୁ କହିଲେ, "ଠିଆ ହୁଅ । ତୁମ୍ଭ ଏବେ ଯାଅ । ତୁମ୍ଭର
ବିଶ୍ୱାସ କରି ଥିବା ହେତୁ ତୁମ୍ଭେ ଭଲ ହୋଇଗଲ ।"

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ନିଜ ଭିତରେ ଅଛି

କେତେକ ଫାରୀସୀ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ
ଗନ୍ଧ୍ୟ କେବେ ଆସିବ?"

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଆସୁଛି ।
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ଆସିବ, ତାହାକୁ ତୁମ୍ଭମାନେ
ଆଖିରେ ଦେଖି ପାରିବନାହିଁ । ଲୋକମାନେ କହିବେନାହିଁ
ଯେ, 'ହେଲ ଦେଖ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଅଛି
କିମ୍ବା ସେଠାରେ ଅଛି । ନା, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ
ନିଜ ଭିତରେ ଅଛି ।"

ତାପରେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ,
"ଦିନ ଆସିବ, ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭମାନେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ
ବନ ଗୁଡ଼ିକମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ବନିତ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ବହୁତ
ଲଜ୍ଜା କରିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭମାନେ ତାହା ଦେଖି ପାରିବନାହିଁ ।
ଲୋକମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହିବେ, 'ଦେଖ ତାହା ସେଠାରେ!'
'ଦେଖ, ତାହା ଏଠାରେ!' କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭମାନେ ଯେଉଁଠି ଅଛି
ସେହିଠାରେ ରୁହ । ବାହାରକୁ ଯାଇ ଖୋଜନାହିଁ ।"

ଯୀଶୁଙ୍କ ପୁନଃଗମନର ସମୟ

ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ଫେରି ଆସିବା ସମୟ ତୁମ୍ଭମାନେ
ନାହିଁ ପାରିବ । ଯେଉଁ ଦିନ ସେ ଫେରି ଆସିବେ, ସେ
ଆକାଶରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାନ୍ତର ଅନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଡ଼ୁଳ
ବହୁଳ ଝଲଝଲ ଭଳି ଦେଖାଯିବେ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର
ପ୍ରଥମେ ଅନେକ ଯତ୍ନ ଗୋଟି କରିବେ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନର

ଲୋକମାନଙ୍କ ଯାଏଁ ହତ ହେବେ ।^{୨୨}ନୋହ ବାସ କରୁଥିବା ସମୟରେ ଯାହା ଘଟିଥିଲା, ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ଫେରିଆସିବା ସମୟରେ ସେହି ଏକା କଥା ଘଟିବ ।
^{୨୩}ନୋହଙ୍କ ସମୟରେ, ଏପରିକି ନୋହ କାହାନ୍ତିରେ ବସିବା ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲୋକମାନେ ଖିଆପିଆ କରୁଥିଲେ ଓ ବ୍ୟାହ କରୁଥିଲେ । ତା'ପରେ ବନ୍ୟା ମାଡ଼ ଆସିଲା ଓ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାର ଦେଲା ।^{୨୪}ପରମେଶ୍ଵର ଲୋକଙ୍କ ସମୟରେ ସଦୋମ ନଗର ଧ୍ଵଂସ କଲାବେଳେ ଯାହା ଘଟିଥିଲା, ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେହି କଥା ଘଟିବ । ସେହି ଲୋକମାନେ ସେତେବେଳେ ଖିଆପିଆ, କିଣାବିକା କରୁଥିଲେ । ଗଛ ଲଗାଉଥିଲେ ଓ ନିଜ ପାଇଁ ଘର ତୋଳୁ ଥିଲେ ।
^{୨୫}ଲୋକ ନଗର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବା ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଏସବୁ କାମ କରୁଥିଲେ । ତା'ପରେ ସେଠାରେ ଆକାଶରୁ ଅଗ୍ନି ଓ ଗନ୍ଧକ ବର୍ଷା ହେଲା ଓ ତାହା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାରିଦେଲା ।^{୨୬}ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଫେରି ଆସିବେ, ସେତେବେଳେ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଘଟଣା ଘଟିବ ।

^{୨୭}ସେ ଦିନ ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ତା'ର ଘରର ଛାତ ଉପରେ ଥିବ, ଭିତରକୁ ଯାଇ ନିନଷପତ୍ର ଆଣିବାକୁ ତାକୁ ସମୟ ହେବନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ବଳରେ ଥିବ, ତେବେ ସେ ଘରକୁ ଫେରି ପାରବନାହିଁ ।^{୨୮}ଲୋକଙ୍କ ସ୍ଵୀକାର କ'ଣ ହୋଇଥିଲା, ମନେ ପକାଅ ।^{୨୯}ଯେଉଁଲୋକ ନିଜ ନୀବନ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ, ସେ ତାହା ହରେଇ ବସିବ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ତା ନୀବନ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବ, ସେ ତାହା ରକ୍ଷା କରିବ ।^{୩୦}ତୁଁ ଫେରି ଆସିବା ସମୟରେ ଗୋଟିଏ କୋଠାରେ ହୁଏତ ସେହି ଭୂତିରେ ଦୁଇଜଣ ଲୋକ ଗୋଲିଆଇ ପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ନିଆଁ ହେବ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯିବ ।^{୩୧}ହୁଏତ ଦୁଇଜଣ ସ୍ଵାଲୋକ ଏକତ୍ର ଚକିରେ ଗସ୍ୟ ଦାନା ପେଟୁ ଥାଇ ପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ନେଇ ନିଆଁଯିବ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯିବ ।”^{୩୨}*

^{୩୩}ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଏ ଘଟଣା କେଉଁଠାରେ ଘଟିବ ପ୍ରଭୁ?”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଗାଗୁଣାମାନେ ଉଡ଼ିବା ଯାଏ ଲୋକମାନେ ଜାଣିପାରନ୍ତି କୌଣସି ଏକ ଗବ ପଡ଼ୁଛି ।”

ପରମେଶ୍ଵର ତାହାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେବେ

୧୮ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ ଯେ, ସେମାନେ ସଦାବେଳେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଉଚିତ । ଏବଂ କେବେହେଲେ ଭରସା ହରେଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେବାପାଇଁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତି କହିଲେ: ^୧“ଅଗ୍ରେ ଗୋଟିଏ ନଗରରେ ଜଣେ

ବିଚାରପତି ଥିଲେ । ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କର ଫର ନଥିଲା କି ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ କ'ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେଥିପ୍ରତି ଖାତିର କରୁ ନଥିଲେ ।^୨ସେହି ନଗରରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଵାଲୋକ ଥିଲା । ତା'ର ସ୍ଵାମୀ ମରି ଯାଇଥିଲା । ସେ ସ୍ଵାଲୋକଟି ଏହି ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିକଟକୁ ବହୁତ ଥର ଆସୁଥିଲା । ସେ ବିଚାରପତିଙ୍କୁ କହୁଥିଲା, ‘ଗୋଟିଏ ଲୋକ ମୋ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରୁଛି । ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ମୋ ନ୍ୟାୟ ଅଧିକାର ଦଅ ।’^୩କିନ୍ତୁ ବିଚାରପତି ସ୍ଵାଲୋକଟିକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିନଥିଲେ । କେତେ ସମୟ ପରେ ବିଚାରପତି ଜଣକ ମନେମନେ ଭାବିଲେ, ‘ତୁଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଫରନାହିଁ କି ଲୋକମାନେ ମୋ ବିଷୟରେ କ'ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେଥିପ୍ରତି ଖାତିର ବି କରୁନାହିଁ ।’^୪କିନ୍ତୁ ଏହି ସ୍ଵାଲୋକଟି ମୋତେ ସବୁବେଳେ ବ୍ୟସ୍ତ କରି ପକାଉଛି । ତୁଁ ତାକୁ ନ୍ୟାୟଅଧିକାର ଦେଇଦେଲେ ସେ ମୋ ପିଛା ଛାଡ଼ିଦେବ । ନଚେତ ସେ ମୋତେ ହଇରାଣ କରୁଥିବ ।”

ତୁଁକୁ କହିଲେ, ‘ଗୁଣ, ସେହି ଦୁଷ୍ଟବିଚାରପତି ଜଣକ ଯାହା କହିଲେ, ସେ କଥାର ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥ ଅଛି ।^୫ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଯାଏଁ ମନୋନୀତ ଲୋକମାନେ ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କୁ ପାଟି କରି ଡାକୁଥାନ୍ତି । ଯାହା ଠିକ୍, ତାହା ପରମେଶ୍ଵର ତାହାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ସଦାବେଳେ ଦେଇଥାନ୍ତି । ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେବାରେ ପରମେଶ୍ଵର ଆଦୌ ବିଳମ୍ବ କରିବେ ନାହିଁ ।^୬ତୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ କହୁଛି । ଅତି ଶୀଘ୍ର ପରମେଶ୍ଵର ତାହାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ପୁଣିଥରେ ଫେରି ଆସିବା ପରେ ସେ ଏ ପୁଅଟିଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କର ବିଶ୍ଵାସୀମାନଙ୍କୁ ପାଇ ପାରିବେ କି?”

ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ଵାସ ରକ୍ଷା ଉଚିତ

କେତେକ ଲୋକ ଭାବୁଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଜେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଥିବା ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେବାପାଇଁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତି କହିଲେ: ^୧“ଜଣେ ଫାରୁରୀ ଓ ଜଣେ କରଆୟାୟାକାରୀ ଥିଲେ । ଦିନେ ସେହି ଦୁଇଜଣ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ମନ୍ଦିରକୁ ଗଲେ ।^୨ଫାରୁରୀଜଣକ କରଆୟାୟାକାରୀଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ଅଲଗା ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ଫାରୁରୀ ଜଣକ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲାବେଳେ କହିଲେ, ‘ହେ ପରମେଶ୍ଵର, ତୁଁ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ଭଳି ଖରାପ ହୋଇନଥିବାରୁ ତୁମ୍ଭକୁ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଛି । ତୁଁ ଚୋର, ଠକାରି, ବ୍ୟଭିଚାର ପାପ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଭଳି ନୁହେଁ । ତୁଁ ଏହି କରଆୟାୟାକାରୀ ଅପେକ୍ଷା ଭଲ ହୋଇଥିବାରୁ ତୁମ୍ଭ ପାଖରେ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଛି ।’^୩ତୁଁ ଜଣେ ଭଲ ଲୋକ । ତୁଁ ସମ୍ପାଦକରେ ଦୁଇ ଥର ଉପବାସ କରେ । ତୁଁ ମୋର ସମସ୍ତ ରୋଗଜୀବନ ଦଣ୍ଡ ଭାଗରୁ ଏକ ଭାଗ ଦାନ କରେ ।”

^୪କରଆୟାୟାକାରୀ ଦାନ ଅଲଗା ଏକାକୀ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲାବେଳେ ସେ ସ୍ଵର୍ଗ ଆଡ଼କୁ ମଧ୍ୟ ଚାହିଁଲେ ନାହିଁ । କରଆୟାୟାକାରୀ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ

ପଦବ୍ୟାଖ୍ୟା ୩୨ କେତେକ ଗ୍ରୀକ୍-ପ୍ରତୀକରେ ଲୁକଙ୍କର ଏହି ଛବିଗତମ ପଦ ଅଛି: “ହୁଏତ ଗୋଟିଏ ନିମିରେ ଦୁଇଜଣ ପୁରୁଷ କାମ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ନିଆଁଯିବ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯିବ ।”

ପାଖରେ ନିଜକୁ ନମ୍ରକରି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, “ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ମୋ ଉପରେ ଦୟା କର । ମୁଁ ଜଣେ ପାପୀ ।”^{୧୧} ମୁଁ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, “ଏହି ଲୋକଟି ଯେତେବେଳେ ତା’ର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶେଷ କରି ତା’ ଘରକୁ ଫେରିଗଲା, ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଧାର୍ମିକ ପରିଗଣିତ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଫାରୁଗୀ ଅନୁଭବ କଲା ଯେ ସେ ଅନ୍ୟଲୋକମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଭଲ ଲୋକ, ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ନଥିଲା । ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଜକୁ ନିଜେ ମହାନ ବୋଲିଭାବେ, ତାକୁ ହାନି କରି ଦିଆଯିବ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଜକୁ ହାନି କରି ଶ୍ୟ ଚାକୁ ମହାନ କରୁ ଯିବ ।”

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ କେଉଁମାନେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ

^{୧୨}କେତେକ ଲୋକ ସେମାନଙ୍କର ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯାଗୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଲେ ଯେପରି ଯାଗୁ ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଛୁଇଁବେ । ଯାଗୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏହା ଦେଖି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହା ନ କରିବାକୁ କହଲେ ।^{୧୩} କିନ୍ତୁ ଯାଗୁ ସେହି ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଠାକିଲେ । ସେ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସନ୍ତୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଅଟକାଅ ନାହିଁ । କାରଣ ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଏହି ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭଳି ହୋଇଥିବେ, କେବଳ ସେହି ମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥର ଅଧିକାରୀ ହେବେ ।”^{୧୪} ମୁଁ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲି କିଛି ଗ୍ରହଣ କଲୁଣକ ଭ୍ରମ୍ୟମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥ ଗ୍ରହଣ ନ କଲେ ତା’ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରବନାହିଁ ।”

କଣେ ଧନୀଲୋକ ଯାଗୁଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ

^{୧୫}କଣେ ଯିହୁଦୀ ନେତା ଯାଗୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ହେ ଉତ୍ତମ ଗୁରୁ ! ଅନନ୍ୟଦୀବନ ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ କ’ଣ କରିବା ଉଚିତ ?”

^{୧୬}ଯାଗୁ ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭ୍ରମ୍ୟ ମୋତେ ଉତ୍ତମ ବୋଲି କାହିଁକି କହଲ ? କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉତ୍ତମ ।^{୧୭} ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଭ୍ରମ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବ । ଭ୍ରମ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାମାନ ନାହିଁକି : ‘ଭ୍ରମ୍ୟ ବ୍ୟଭିଚାର କରିବ ନାହିଁ, ଭ୍ରମ୍ୟ କାହାରିକି ହତ୍ୟା କରିବ ନାହିଁ, କୌଣସି ଦିନିଷ ଚୋରି କରିବ ନାହିଁ, ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ବିଷୟରେ କେବେହେଁ ମିଛ କହିବ ନାହିଁ, ଭ୍ରମ୍ୟ ଭ୍ରମ୍ୟର ବାପାମାଆଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ମାନ ଦେବ....’*”

^{୧୮}କିନ୍ତୁ ଯିହୁଦୀ ନେତା ଜଣକ କହଲେ, “ମୁଁ ମୋ ପିଲା ବନ୍ଦୁ ଏସବୁ ଆଜ୍ଞା ମାନଆସିଛି ।”

^{୧୯}ଏକଥା ଗୁଣି ଯାଗୁ ସେହି ନେତାଙ୍କୁ କହଲେ, “ତଥାପି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ଭ୍ରମ୍ୟର କରିବାକୁ ବାକିଅଛି । ଭ୍ରମ୍ୟର ଯାହା ଅଛି ସବୁ ବିକି ଦେଇ ଗରିବଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟିଦିଅ । ଭ୍ରମ୍ୟକୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ ।

‘ଭ୍ରମ୍ୟ ବ୍ୟଭିଚାର ... ଦେବ’ ଯାଦ୍ରାପୁସ୍ତକ ୨୦:୧୨-୧୬; ଦ୍ୱିତୀୟ ବିବରଣ ୫:୧୬-୨୦

ତା’ପରେ ଭ୍ରମ୍ୟ ଆସ ଓ ମୋର ଅନୁସରଣ କର ।”^{୨୦}ନେତା ଜଣକ ଏହା ଗୁଣି ବହୁତ ମନ ଦୁଃଖ କଲେ । ସେ ବହୁତ ଧନୀ ଥିଲେ ଓ ନିଜ ଧନତକ ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ।

^{୨୧}ସେହି ଯିହୁଦୀ ନେତାଙ୍କୁ ଦୁଃଖିତ ହେବାର ଦେଖି ଯାଗୁ କହଲେ, “ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଧନୀ ଲୋକମାନେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ବହୁତ କଠିନ ।”^{୨୨}କଣେ ଧନୀଲୋକ ପକ୍ଷରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଠାରୁ, ଗୋଟିଏ ଛୁଟି କଣାଦେଇ ଓଟଟିଏ ଗଳିଯିବା ଅଧିକ ସହଜ ।”

କେଉଁମାନେ ପରତ୍ରାଣ ପାଇ ପାରିବେ

^{୨୩}ଲୋକମାନେ ଏକଥା ଗୁଣିବା ପରେ କହଲେ, “ତେବେ କେଉଁମାନେ ପରତ୍ରାଣ ପାଇ ପାରିବେ ?”

^{୨୪}ଯାଗୁ କହଲେ, “ଯେଉଁ କାମ ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନହେଁ, ତାହା ପରମେଶ୍ୱର କରି ପାରିବେ ।”

^{୨୫}ପିତର କହଲେ, “ଦେଖିନ୍ତୁ, ଆମେ ଆମର ସର୍ବସ୍ୱ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆପଣଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରିଛୁ ।”

^{୨୬}ଯାଗୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଭ୍ରମ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଯେଉଁ ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥ ପାଇଁ ତାର ଘର, ପତ୍ନୀ, ଭାଇ, ବାପାମାଆ କିମ୍ବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଥିବ, “^{୨୭}ଏ ଛାଡ଼ି ଥିବା ବସ୍ତୁ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ପାଇବ । ସେ ଲୋକ ଏହି ଦୀବନକାଳ ମଧ୍ୟରେ ତ ଅନେକ ଗୁଣ ଅଧିକ ପାଇବ, ଏବଂ ମରିଗଲା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହତ ଚରକାଳ ବାସ କରିବ ।

ଯାଗୁ ମୁଖ୍ୟର ପୁଣି ନୀବିତ ହେବେ

^{୨୮}ତା’ପରେ ଯାଗୁ ଅଲଗା ଭାବରେ ବାରଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ କହଲେ, “ଗୁଣ, ଆମେମାନେ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଯାଉଛୁ । ପରମେଶ୍ୱର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଦ୍ୱଳ୍ପାମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯାହା ସବୁ ଲେଖିବାକୁ କହିଥିଲେ, ସେ ସବୁ ଘଟିବ ।”^{୨୯}ତାହାଙ୍କ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ବିଧିଗାମାନଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇଦେବେ । ତାହାଙ୍କୁ ଉପହାସ କରୁଯିବ । ଲୋକେ ତାହାଙ୍କୁ ଅପମାନ ଦେବେ ଓ ତାହାଙ୍କ ଉପରକୁ ଛେପ ପକାଇବେ ।^{୩୦}ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଚାବୁକରେ ପିଟିବେ ଓ ଶେଷରେ ମାରିଦେବେ । କିନ୍ତୁ ମୁଖ୍ୟର ବୁଢ଼ୀୟ ବିସ୍ୱସ୍ତରେ ସେ ପୁଣି ନୀବିତ ହୋଇ ଉଠିବେ ।”^{୩୧}ପ୍ରେକ୍ଷକମାନେ ଏକଥା ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । ମାତ୍ର ସେମାନେ ବୁଝି ପାରିଲେନାହିଁ । ଏକଥାର ଅର୍ଥ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଗୁପ୍ତ ରହଲା ।

ଯାଗୁ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧକୁ ପୁସ୍ତ କରାଦେଲେ

^{୩୨}ଯାଗୁ ଯିରୀହୋ ନଗର ପାଖାପାଖି ହୋଇ ଆସିଲେ । ସେତେବେଳେ ଗସ୍ତ କରୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧ ବସିଥିଲା । ସେହି ଅନ୍ଧଟି ଭିକ ମାଗୁଥିଲା ।^{୩୩}ଏ ଗସ୍ତରେ ଯାଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ କୋଳାହଳ ଶୁଣିପାରି ପଚାରିଲା, “ଘଟଣା କ’ଣ ?”

ଲୋକମାନେ କହଲେ, “ନାକରତର ଯୀଶୁ ଏହ ବାଟ ଦେଇ ଯାଉଛନ୍ତି ।”

ଅନ୍ଧଟି ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା, ଓ କହଲା, “ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯୀଶୁ ଦୟାକରି ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କର ।”

ଆଗରେ ଯାଉଥିବା ଲୋକମାନେ ଅନ୍ଧକୁ ଧମକ ଦେଲେ । ସେମାନେ ଅନ୍ଧକୁ ଚୁପ୍ ରହବାକୁ କହଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଆତ୍ମର ଦୋଷରେ ପାଟି କରି କହଲା, “ହେ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର; ଦୟାକରି ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ ।”

ଯୀଶୁ ସେଠାରେ ଅଟକି ଗଲେ, ସେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ “ତାହାକୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆଣ ।” ସେ ପାଖକୁ ଆସିବା ପରେ ଯୀଶୁ ତାକୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁଁ କୁହୁ ପାଇଁ କ’ଣ କରିବ ବୋଲି ତୁମେ ଚାହୁଁଛ?”

ସେହି ଅନ୍ଧଟି କହଲା, “ପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ପୁଣି ଥରେ ଦେଖି ପାରବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।”

ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହଲେ, “ତୁମେ ଦୁଷ୍ଟି ଗଢ଼ି ଲାଭ କର । ତୁମର ବିଶ୍ୱାସ ହିଁ ତୁମକୁ ଉଦ୍ଧାର କଲା ।”

ତତ୍ପରେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅନ୍ଧଟି ଦୁଷ୍ଟି ଗଢ଼ି ଫେରିପାଇଲା । ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲା । ଏହି ଘଟଣା ଦେଖି ଥିବା ଲୋକେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କଲେ ।

ଦଶମ

୧୯ ଯୀଶୁ ଯିରୀହୋ ନଗର ଦେଇ ଯାଉଥିଲେ । ଯିରୀହୋରେ ଦଶମ୍ଭୁ ବୋଲି ନଗର ଲୋକ ଥିଲେ । ସେ ନଗର ପ୍ରଧାନ କରଆଦାୟକାରୀ ଥିଲେ ଓ ସେ ବହୁତ ଧନୀ ଥିଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଆତ୍ମର ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁ ଥିଲେ । ଦଶମ୍ଭୁ ଏତେ ବାଗ୍ଦତ ଥିଲେ ଯେ, ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ଆଜି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖି ପାରବା ସମ୍ଭବ ନଥିଲା । ତେଣୁ ଯେଉଁଠାରେ ଯୀଶୁ ଆସିବେ ବୋଲି ସେ ନାଣିଥିଲେ, ସେଉଁଠି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନକୁ ସେ ଘୋଡ଼ିଗଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖି ପାରବା ପାଇଁ ସେ ଗୋଟିଏ ଡ଼ମ୍ବର ଗଛରେ ଚଢ଼ିଗଲେ । ଯୀଶୁ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଆସିଲେ । ସେ ଉପରକୁ ଚାହିଁଲେ । ସେ ଦଶମ୍ଭୁଙ୍କୁ ଗଛ ଉପରେ ଦେଖିଲେ । ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ଦଶମ୍ଭୁ! ଗୀତ୍ର ତଳକୁ ଆସ; ମୁଁ ଆଜି ନିଶ୍ଚୟ ତୁମ ଘରେ ରହିବି ।”

ତା’ପରେ ଦଶମ୍ଭୁ ଶୁଭ ଗୀତ୍ର ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲେ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୁସିରେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନିଜ ଘରେ ସ୍ୱାଗତ କଲେ । ସମସ୍ତେ ଏକଥା ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, “ଦେଖ, କେଉଁ ଭଲ ଲୋକ ସହଚ ଯୀଶୁ ରହୁଛନ୍ତି । ଦଶମ୍ଭୁ ଗୋଟିଏ ପାପୀ ।”

ଦଶମ୍ଭୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଭଲ କାମ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି । ମୁଁ ମୋ ଧନର ଅଧା ଗରିବଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟି ଦେବି । ମୁଁ ଯଦି କାହାରକୁ ଠକିଆଏ, ତେବେ ସେହି ଲୋକକୁ ଚାରିଗୁଣ ଧନ ଫେରାଇ ଦେବି ।”

ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଏ ଲୋକଟି ପ୍ରକୃତରେ ନଗର ଭଲ ମଣିଷ । ସେ ଅଧିକାରୀଙ୍କର ଉପଯୁକ୍ତ ସମ୍ମାନ । ତେଣୁ ଆଜି ସେ ନିଜ ପାପର ଉଦ୍ଧାର ପାଇଗଲେ । ଯେମାନେ ସବୁ ହିଁ ଯାଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖୋଦିବାକୁ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ।

ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା ଦିଅନ୍ତୁ ତାହା ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କର

ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମର ପାଖାପାଖି ଆସିଗଲେ । କେତେକ ଲୋକ ଭାବିଲେ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁମ୍ଫା ଗୀତ୍ର ଆସିଯିବ । ଲୋକମାନେ ଏହି କଥା ଭାବୁଥିବା ଯୀଶୁ ନାଣି ପାରିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହି ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ କହଲେ: “ନଗର ଅତି ମାନ୍ୟଗଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁମ୍ଫା ହେବା ପାଇଁ କୌଣସି ଏକ ଦୂର ଗୁମ୍ଫାକୁ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲେ । ତା’ପରେ ସେ ଫେରିଆସି ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଗାସନ କରିବାକୁ ଯୋଦନା କଲେ । ସେ ନିଜର ଦଗ ନିଜ ଚାକରଙ୍କୁ ଠାକିଲେ । ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚାକରଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା ଅଳ ଦେଲେ । ସେ କହଲେ, ‘ମୁଁ ଫେରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଟଙ୍କାରେ ବ୍ୟବହାର କର ।’ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସେ ଗୁମ୍ଫାର ନାଗରିକମାନେ ଘୁଣା କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ପଛରେ ଦଳେ ଲୋକଙ୍କୁ ସେଠାକୁ ପଠାଇଲେ । ସେଠାକୁ ଯାଇ ଏହି ଦଳର ଲୋକମାନେ କହଲେ, ‘ଆମେ ଚାହୁଁନା ଯେ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଆମମାନଙ୍କର ଗୁମ୍ଫା ହୁଅନ୍ତୁ ।’

ତଥାପି ସେ ଗୁମ୍ଫା ହୋଇଗଲେ । ତା’ପରେ ସେ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । ତା’ପରେ ସେ କହଲେ, ‘ଯେଉଁ ଚାକରମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ମୋର ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲି ସେମାନଙ୍କୁ ଠାକ, ମୁଁ ନାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯେ, ସେହି ଟଙ୍କାରେ ସେମାନେ ଆଉ କେତେ ଅଧିକ ଲାଭ କରିଛନ୍ତି ।’ ପ୍ରଥମ ଚାକର ନିଶ୍ଚଳ ଆସି କହଲା, ‘ଆଜ୍ଞା, ଆପଣ ମୋତେ ଦେଇଥିବା ଟଙ୍କା ଅଳଟିକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ମୁଁ ଦଗ ଅଳ ଅଧିକ ଟଙ୍କା ଅର୍ଜନ କରିଛି ।’ ଗୁମ୍ଫା ଚାକରମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ବହୁତ ଭଲ କଥା । ତୁମେ ନଗର ଭଲ ଚାକର । ତୁମକୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ବିଷୟରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇ ପାରବ ବୋଲି ମୁଁ ନାଣୁଛି । ତେଣୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ମୋର ଦଗଟି ନଗର ଗାସନ କରିବାକୁ ଦେବି ।’ ଦ୍ୱିତୀୟ ଚାକରଟି ଆସିଲା ଓ କହଲା, ‘ଆଜ୍ଞା, ଆପଣ ଦେଇଥିବା ଟଙ୍କା ଅଳଟିକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ପାଞ୍ଚଅଳ ଟଙ୍କା ଅର୍ଜନ କରିଛି ।’ ଗୁମ୍ଫା ସେହି ଚାକରଟିକୁ କହଲେ, ‘ତୁମେ ପାଞ୍ଚଟି ନଗର ଉପରେ ଗାସନ କରିବ ।’ ତା’ପରେ ଅନ୍ୟ ଚାକରଟି ଭିତରକୁ ଆସିଲା । ସେ ଗୁମ୍ଫାଙ୍କୁ କହଲା, ‘ଆଜ୍ଞା, ଏହି ଆପଣଙ୍କ ଟଙ୍କା ଅଳ । ମୁଁ ଖଣ୍ଡେ କନାରେ ଏହାକୁ ଗୁଡ଼ାଇ ଲୁଚେଇ ରଖିଥିଲି ।’ ଆପଣ ନଗର କଠୋର ବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇଥିବାରୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଉନ୍ମତ୍ କରୁଥିଲି । ଏପରିକି ଆପଣ ନିଜେ ଅର୍ଜନ କରି ନ ଥିବା ଟଙ୍କା ନେଇଥାନ୍ତେ ଓ ନିଜେ ଉନ୍ମତ୍ କର ନ ଥିବା ଖାଦ୍ୟଗଣ୍ୟ ଫଗ୍ରହ କରିଥାନ୍ତେ ।’ ତା’ପରେ ଗୁମ୍ଫା ସେହି ଚାକରକୁ କହଲେ, ‘ତୁମେ ନଗର ଦୁଷ୍ଟ ଚାକର । ତୁମେ ମୋ ପ୍ରତି

ବ୍ୟବହାର କରିଥିବା ଭାଷାରେ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭର ବଚାର କରିବ । ଭୂମ୍ଭେ କହଛ ଯେ, ମୁଁ ନଣେ କଠୋର ବ୍ୟକ୍ତି । ପୁଣି କହଛ ଯେ ମୁଁ ଅର୍ଦ୍ଧନ ନକର ଟଙ୍କା ନୃପ ଓ ଉପୁନୁ ନକର ମଧ୍ୟ ଖାଦ୍ୟଗ୍ରସ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରେ ।^{୨୩} ଯଦି ଏକଥା ସତ୍ୟ, ତେବେ ଭୂମ୍ଭେ ମୋ ଟଙ୍କା ବ୍ୟାଙ୍କରେ ନମା ରଖି ପାରିଥାନ୍ତା । ତା'ହେଲେ ମୁଁ ଫେର ଆସିଲ ବେଳକୁ ମୋ ଟଙ୍କାରେ କିଛି ସୁଧ ଅର୍ଦ୍ଧନ କରାଯାଇ ପାରିଥାଆନ୍ତା ।^{୨୪} ସେଠାରେ ରହି ଏସବୁ ଦେଖୁ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗୁନା କହଲେ, ଏ ଗାକର ପାଖରୁ ଟଙ୍କା ଅଳଟି ନେଇ ଯାଇ ଦଗଅଳ ଟଙ୍କା ଅର୍ଦ୍ଧନ କରିଥିବା ଚାକରକୁ ଦେଇଦିଅ ।^{୨୫} ଲୋକମାନେ ଗୁନାଙ୍କୁ କହଲେ, “କିନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା, ସେ ଚାକରଟି ପାଖରେ ତ ଆଗରୁ ଦଗଅଳ ଟଙ୍କା ଅଛି ।”^{୨୬} ଗୁନା କହଲେ, ‘ଯଦି ନଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ତା’ ପାଖରେ ଯାହା ଅଛି ତାହାର ବ୍ୟବହାର କରେ ତେବେ ସେ ଆହୁର ଅଧିକ ପାଇବ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତା ପାଖରେ ଯେତିକି ଅଛି, ତାହା ବ୍ୟବହାର କରେନି, ତାଠାରୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଛଡ଼େଇ ନିଆଯିବ ।^{୨୭} ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଗଭୁମାନେ କାହାନ୍ତି? ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର ଗୁନା ନ ହୁଏ ବୋଲି ଯେଉଁମାନେ ଚାହୁଁ ଥିଲେ । ସେମାନେ କାହାନ୍ତି? ମୋ ଗଭୁମାନଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆଣ । ସେମାନଙ୍କୁ ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ମାରିଦିଅ ।”

ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ

^{୨୮} ଯୀଶୁ ଏସବୁ କହ ସାରିବା ପରେ ଯିରୁଶାଲମ ଆଡ଼କୁ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।^{୨୯} ଦୀତ ପର୍ବତ ପାଖ ବେଥ୍‌ଲେହମ ଓ ବେଥାନିଆ ନଗର ପାଖକୁ ଯୀଶୁ ଆସିଗଲେ । ଯୀଶୁ ନିଜର ଦୁଇ ନଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଏହା କହ ପଠାଇଲେ,^{୩୦} “ଆଗରେ ଯେଉଁ ଗାଁ ଦେଖା ଯାଉଛି, ସେଠାକୁ ଯାଅ । ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଗାଁରେ ପରିବା ମାତ୍ରେ ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଗଧକୁ ଆ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବାର ଦେଖିବ । ସେହି ଗଧ ଉପରେ କେହି କେବେହେଲେ ଚଢ଼ି ନଥିବେ । ତାକୁ ଖୋଲି ଦେଇ ମୋ ପାଖକୁ ଆଣିବ ।^{୩୧} ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ଭୂମ୍ଭକୁ ପଟାରେ ଯେ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଗଧଟିକୁ କାହିଁକି ନେଇ ଯାଉଛି, ତେବେ ଭୂମ୍ଭେମାନେ କହବ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଏଇଟି ଦରକାର ଅଛି ।”^{୩୨} ଦୁଇ ନଣ ଶିଷ୍ୟ ସେହି ଗାଁକୁ ଗଲେ, ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁକି କହଥିଲେ, ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁସାରେ ସେମାନେ ଗଧଟିକୁ ପାଇଗଲେ ।^{୩୩} ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗଧଟିକୁ ଫିଟାଉଥିବା ସମୟରେ ଗଧଟିର ମାଲିକମାନେ ବାହାର ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଗଧଟିକୁ କାହିଁକି ଫିଟାଉଛ?”^{୩୪} ଶିଷ୍ୟମାନେ କହଲେ, “ଏହାଠାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଦରକାର ଅଛି ।”^{୩୫} ତା’ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗଧଟିକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଲେ । ସେମାନେ ଗଧ ପିଠି ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଲୁଗା ପକେଇଲେ । ତା’ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗଧ ଉପରେ ବସାଇଲେ ।^{୩୬} ଯୀଶୁ ଗଧ ଉପରେ ବସି ଯିରୁଶାଲମ ଆଡ଼କୁ ଯାତ୍ରା କଲେ । ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗରେ ଗସ୍ତାଉପରେ ନିଜନିଜ ଲୁଗା ବନ୍ଧାଇ ଦେଲେ ।

^{୩୭} ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମର ପାଖ ହୋଇ ଆସୁଥିଲେ, ସେ ଦୀତପର୍ବତର ପାଦ ଦେଖି ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କର ସମସ୍ତାୟ ଶିଷ୍ୟଦଳ ଖୁସି ଥିଲେ । ସେମାନେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଘଞ୍ଚା ଗାନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେମାନେ ଯେଉଁ ସବୁ ଶବ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟମାନ ଦେଖିଥିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମୃତିଗାନ କଲେ । ସେମାନେ କହଲେ:^{୩୮} “ସ୍ୱାଗତ କରି କହଲେ:

“ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଯେଉଁ ଗୁନା ଆସୁଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆର୍ଗାବାଦ କରନ୍ତୁ,
ଗୀତସଂହାର ୧୧୮:୨୬
ସ୍ୱର୍ଗରେ ଶାନ୍ତି ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହତା ହେଉ ।”

^{୩୯} ନିଗହଳରେ କେତେ ନଣ ରହିଥିବା ଫାରୁରୀ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ଗୁରୁ, ଭୂମ୍ଭର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏ ସବୁ କଥା ନ କହବାକୁ କୁହ ।”^{୪୦} କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଭୂମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ଏସବୁ କଥା ନିଶ୍ଚୟ କୁହାଯିବ । ଯଦି ମୋର ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏସବୁ କଥା ନ କୁହନ୍ତି, ତାହା ହେଲେ ଏ ପଥର ସବୁ ପାଟି କରି ତାହାସବୁ କହବେ ।”

ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମ ପାଇଁ କାନ୍ଦି ପକାଇଲେ ।

^{୪୧} ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମ ନଗରକୁ ଦେଖି ତା’ପାଇଁ କାନ୍ଦି ପକାଇଲେ ।^{୪୨} ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମକୁ କହଲେ, “ଭୂମ୍ଭକୁ କପରି ଶାନ୍ତି ମିଳି ପାରିବ, ତାହା ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଆଜି ଅନ୍ତତଃ ଦାଣି ପାରିବୁ! କିନ୍ତୁ ତାହା ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଦାଣି ପାରିବନାହିଁ । କାରଣ ତାହା ଭୂମ୍ଭ ପାଖରୁ ଗୁପ୍ତ ରଖା ଯାଇଛି ।^{୪୩} ତୁମ୍ଭ ସକାଶେ ଏପରି ସମୟ ଆସୁଛି । ଯେତେବେଳେ କି ଭୂମ୍ଭର ଗଭୁମାନେ ଭୂମ୍ଭ ଚାରିପଟେ ଗୋଟିଏ ପାଚେରୀ ତିଆରି କରିଦେବେ । ଭୂମ୍ଭ ଗଭୁମାନେ ଭୂମ୍ଭକୁ ଫେରିଯାଇ ଅବରୋଧ କରିବେ ।^{୪୪} ସେମାନେ ଭୂମ୍ଭକୁ ଓ ଭୂମ୍ଭ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେବେ । ଭୂମ୍ଭ କୋଠାଗୁଡ଼ିକର ଗୋଟିଏ ହେଲେ ପଥର ଅନ୍ୟ ପଥରଟି ଉପରେ ସେମାନେ ରଖେଇ ଦେବେ ନାହିଁ । ଏସବୁ ଘଟିବ । କାରଣ ଭୂମ୍ଭକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ଆସିଥିଲେ, ସେ ସମୟଟିକୁ ଭୂମ୍ଭେ ଚିହ୍ନି ପାରିଲ ନାହିଁ ।”

ମନ୍ଦିର ଯୀଶୁ

^{୪୫} ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିର ଭିତରକୁ ଗଲେ । ସେ ମନ୍ଦିର ପରିସର ଭିତରେ କିଣା ବକା କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।^{୪୬} ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଗାସ୍ତରେ ଲେଖାଅଛି: ‘ମୋ ଗୃହ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହ ହେବ ।’* କିନ୍ତୁ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଏହାକୁ ଗୋରମାନଙ୍କ ଆଡ଼ଫାସ୍ତଳ କରି ଦେଇଛ ।”

*ମୋ ... ହେବ’ ଯିରାଜୟ ୫୨:୭

ଯୀଶୁ ପ୍ରତିଦିନ ମନ୍ଦିରରେ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ । ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ, ଧର୍ମଗାୟା ଓ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ମାରି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସବୁ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ମନଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣୁଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ କଥାପ୍ରତି ପ୍ରବଳ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ, ଧର୍ମଗାୟା ଓ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ କ'ଣ କରିବେ ବୋଲି କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରୁ ନଥିଲେ ।

ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ

୨୦ ଦିନ ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଥିଲେ । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଉପାସ ବ୍ୟତୀତ କିଛି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା କରୁଥିଲେ । ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ, ଧର୍ମଗାୟା ଓ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ପଚାରିଲେ, “ଆମକୁ କୁହ, କେଉଁ ଅଧିକାର ବଳରେ ତୁମେ, ଏସବୁ କାମ କରୁଛ? ତୁମକୁ ଏ ଅଧିକାର କିଏ ଦେଲା?”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବି । ମୋତେ କୁହ: ଯେତେବେଳେ ଯୋହନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦେଲେ, ତାହା ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥିଲା ନା ମଣିଷଠାରୁ ଆସିଥିଲା?”

ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ, ଧର୍ମଗାୟା ଓ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ଏ ବ୍ୟତୀତ କିଛି କହୁନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ପରସ୍ପର କୁହୁକହି ହେଲେ, “ଆମେ ଯଦି କହୁବା ଯେ ଯୋହନଙ୍କ ବାପ୍ତିସ୍ମ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥିଲା, ତେବେ ସେ ପଚାରିବେ, ‘ତୁମେମାନେ ଯୋହନଙ୍କୁ କାହିଁକି ବିଶ୍ଵାସ କଲାନାହିଁ?’ କିନ୍ତୁ ଆମେ ଯଦି କହୁବା, ‘ଯୋହନଙ୍କ ବାପ୍ତିସ୍ମ ମଣିଷ ଠାରୁ ଆସିଥିଲା’, ତେବେ ସବୁ ଲୋକ ଆମ ଉପରକୁ ଟେକିପଥର ଫିଙ୍ଗି ଆମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ମାରିଦେବେ । କାରଣ ସେମାନେ ଯୋହନଙ୍କୁ ଉତ୍ତମାଦର୍ଶୀ ରୂପେ ବିଶ୍ଵାସ କରନ୍ତି ।” ତେଣୁ ସେମାନେ କହିଲେ, “ଆମେ ଜାଣିନାହୁଁ ।”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହିବି ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ କେଉଁ ଅଧିକାରରେ ଏ ସବୁ କାମ କରୁଛି ।”

ପରମେଶ୍ଵର ତାହାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପଠାଇ

ତାପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କହିଲେ: “ଗୋଟିଏ ଲୋକ କିଛି ନିମିତ୍ତେ ଅଙ୍ଗୁର ଚାଷ କଲା । ସେ ଏହି ନିମିତ୍ତେ କେତେ ଦିନ କୃଷକଙ୍କୁ ଭଡା ଦେଇ ଦେଲା । ତାପରେ ସେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଠାରୁ ଚାଲଗଲା । ପରେ ଅଙ୍ଗୁର ତୋଳିବା ସମୟ ଆସିଲା । ତେଣୁ ଲୋକଟି ତାର ନିକଟେ ଚାକରକୁ ଏହି କୃଷକ ମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲା ଯେପରି କୃଷକମାନେ ତାହାଙ୍କ ଭାଗ ଅଙ୍ଗୁର ଚାକର ହାତରେ ଦେଇଦେବେ । କିନ୍ତୁ କୃଷକମାନେ ଚାକରକୁ ମାତ୍ର ମାତ୍ର ଖାଇ ହାତରେ ପଠେଇ ଦେଲେ । ତେଣୁ ଲୋକଟି ଆଉ ନିକଟେ ଚାକରକୁ ପଠାଇଲା ।

କୃଷକମାନେ ଏହି ଲୋକଟିକୁ ମାତ୍ର ମାରିଲେ ଓ ତାପ୍ରତି ଅସମ୍ମାନ ବ୍ୟବହାର କଲେ । ସେମାନେ ତାକୁ ମଧ୍ୟ କିଛି ନଦେଇ ପଠେଇ ଦେଲେ । ତେଣୁ ନିର୍ମମାଳକ ପୁଣି ଆଉ ନିକଟେ ଚାକରକୁ ପଠାଇଲା । କୃଷକମାନେ ତାକୁ ଭୟଙ୍କର ଭାବରେ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ କରି ବାହାରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲେ । ନିର୍ମମାଳକ କହିଲା, ‘ଏବେ ମୁଁ କ’ଣ କରିବି? ମୁଁ ମୋ ପୁଅକୁ ପଠାଇବି । ମୁଁ ମୋ ପୁଅକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଭଲ ପାଏ । ତୁଏତ ମୋ ପୁଅକୁ କୃଷକ ମାନେ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ପାରନ୍ତି ।’ କୃଷକମାନେ ମାଲିକର ପୁଅକୁ ଦେଖି କୁହୁକହି ହେଲେ, ‘ଏତ ନିର୍ମମାଳକର ପୁଅ । ଏ ନିର୍ମମାଳକ ତାର ହିଁ ହେବ । ଆମେ ତାକୁ ମାରିଦେଲେ ନିମିତ୍ତେ ଆମର ହୋଇଯିବ ।’ ତେଣୁ କୃଷକମାନେ ମାଲିକର ପୁଅକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ମାରିଦେଲେ ଓ ନିମିତ୍ତେ ବାହାରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲେ ।

“ଏବେ ନିର୍ମମାଳକ କ’ଣ କରିବି? ସେ ଆସି ସେହି କୃଷକମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ମାରିଦେବ । ତାପରେ ସେହି ନିମିତ୍ତେ ଆଉ କେତେକ କୃଷକଙ୍କୁ ଭଡା ଦେଇଦେବେ ।”

ଲୋକମାନେ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଶୁଣିଲେ ଓ ସେମାନେ କହିଲେ, “ଯେ, ଏକଥା କେବେହେଲେ ନ ହେଉ ।” ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାହୁଁ କହିଲେ, “ତେବେ ଧର୍ମଗାୟା ଏହି ପଦ ଅର୍ଥ କ’ଣ ହେବ:

‘ନିର୍ମମାଳକ ଯେଉଁ ପଥରକୁ ନାପସନ୍ଦ କରିଦେଲେ, ସେହି ପଥରଟି ମୂଳଦୁଆର ପ୍ରଧାନ ପଥର ହୋଇଗଲା ।’
ଗୀତ ସଂହତା ୧୧୮:୨୨

ଯେଉଁଲୋକ ସେହି ପଥର ଉପରେ ଖସି ପଡ଼େ, ତା’ର ହାତ ଗୋଟ ଭାଙ୍ଗିଯିବ । କିନ୍ତୁ ସେହି ପଥର ଯାହା ଉପରେ ପଡ଼େ, ତାହା ତାକୁ ରୁଗିନା କରିଦେବ ।”

ଧର୍ମଗାୟା ଓ ମୁଖ୍ୟ ଯାଦକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଠାରୁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଶୁଣିଲେ । ସେମାନେ ଜାଣି ପାରିଲେ ଯେ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୁହାଯାଇଛି । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ବନ୍ଦୀ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଲେ । କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ କାଳେ କ’ଣ କିଛି କରିପାରିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଚଳୁଥିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଫାନ୍ଦରେ ପକାଇବାକୁ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନଙ୍କ ଚେଷ୍ଟା ।

ତେଣୁ ଧର୍ମଗାୟା ଏବଂ ଯାଦକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଫାନ୍ଦରେ ପକାଇବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ କେତେକ ଗୁପ୍ତଚର ପଠାଇଲେ । ସେମାନେ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଲୋକ ଭଳି ଛଳନା କରିବା ପାଇଁ କହିଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହୁଥିବା କଥାରେ କିଛି ଭୁଲ ବ୍ୟତୀତ କିଛି ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ବାହାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । କାରଣ ଯଦି ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କିଛି ଭୁଲ ଦେଖି ପାରିବେ, ତେବେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଉପର ଅଧିକାର ଓ ଯଜ୍ଞତା ରହିଥିବା ଗାୟନକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ହାତରେ

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଇଦେବେ ।) ^{୨୦}ସେହି ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ଗୁରୁ, ଆମେ ନୀଶୁଙ୍କୁ ଯେ ଆପଣ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ଓ ଉପଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେ ସବୁ ଠିକ୍ । ଆପଣ କାହାପ୍ରତି ପକ୍ଷପାତପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଚରଣ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଆପଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମାର୍ଗ ବିଷୟରେ ଯେଉଁ ଉପଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହାସତ୍ୟ ।” ^{୨୧}ଆମକୁ କୁହ । କାଲସରଙ୍କୁ କର ଦେବା ଆମ୍ଭ ପକ୍ଷେ ଠିକ୍ ହେବ କି ନାହିଁ?”

^{୨୨}କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ନାହିଁଥିଲେ ଯେ ଏହି ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଫୀମରେ ପକାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, ^{୨୩}“ମୋତେ ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରା ଦେଖାଅ ମୁଦ୍ରା ଉପରେ କାହାର ନାମ ଅଛି ଏବଂ କାହାର ଛବି ଅଛି?”

ସେମାନେ କହଲେ, “କାଲସରଙ୍କର ।”

^{୨୪}ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ତେବେ ଯାହା କାଲସରଙ୍କର, ତାହା କାଲସରଙ୍କରଙ୍କୁ ଦେଇଦିଅ, ଯାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଇଦିଅ ।”

^{୨୫}ଠିକାକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଏହି ବୁଦ୍ଧିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତର ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ କିଛି କହ ପାରିଲେନାହିଁ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଫୀମରେ ପକାଇ ପାରିଲେନାହିଁ । ଯୀଶୁ ଏତଳ କିଛି କହଲେ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବେ ।

କେତେକ ସାଦୃଶ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଫୀମରେ ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ

^{୨୬}କେତେକ ସାଦୃଶ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । (ସାଦୃଶ୍ୟମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ଲୋକେ ମୁଖ୍ୟରୁ ପୁଣି ବଞ୍ଚି ଉଠି ପାରିବେନାହିଁ ।) ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ^{୨୭}“ଗୁରୁ! ମୋଗା ଆମ୍ଭ ପାଇଁ ଲେଖିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ବିବାହତ ପୁରୁଷ କୌଣସି ସମ୍ମାନସମ୍ପତ୍ତି ନଥାଇ ମରିଯାଏ, ତେବେ ତାର ଭାଇ ନିଶ୍ଚୟ ସେହି ମୃତ ଭାଇର ପତ୍ନୀକୁ ବିବାହ କରିବ । ତାହାହେଲେ ସେ ତା ମୃତ ଭାଇ ପାଇଁ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଠାରୁ ସମ୍ମାନସମ୍ପତ୍ତି ଉତ୍ତର କରି ପାରିବ ।” ^{୨୮}ଆଉ ସାତ ନିଶ୍ଚୟ ଭାଇ ଥିଲେ । ବଡ଼ ଭାଇଟି ବିବାହ କରିଥିଲା । କୌଣସି ସମ୍ମାନ ନ ଥାଇ ସେ ଭାଇଟି ମରିଗଲା । ^{୨୯}ତାପରେ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଇ ବିବାହ କଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ମଧ୍ୟ ମରିଗଲା । ^{୩୦}ତାପରେ ତୃତୀୟ ଭାଇଟି ସେହି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବିବାହ କଲା ଓ ମରିଗଲା । ଅନ୍ୟ ଭାଇମାନଙ୍କ ପ୍ରତିମଧ୍ୟ ସେହି ଧରଣ କଥା ଘଟିଲା । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ମରିଗଲେ ଓ କାହାରିହେଲେ ସମ୍ମାନସମ୍ପତ୍ତି ନହୁଁ ହୋଇନଥିଲେ । ^{୩୧}ଶେଷରେ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀଟି ମଧ୍ୟ ମରିଗଲା । ^{୩୨}ସାତଭାଇଯାକ ତାକୁ ବିବାହ କରିଥିଲେ । ତେବେ ଯେତେବେଳେ ଲୋକେ ମୁଖ୍ୟରୁ ପୁଣି ନିର୍ବାନ ନ ପାଇ ଉଠିବେ, ସେତେବେଳେ ଏହି ସ୍ତ୍ରୀଟି କାହାର ପତ୍ନୀ ହେବ?”

^{୩୩}ଯୀଶୁ ସାଦୃଶ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ସଂସାରରେ ଲୋକମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବିବାହ କରିଥାନ୍ତି । ^{୩୪}କିନ୍ତୁ କେତେକ ଲୋକ ମୁଖ୍ୟରୁ ପୁଣି ବଞ୍ଚି ଉଠିବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ

ହେବେ ଓ ସେମାନେ ଏହି ନିର୍ବାନ ପରେ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ନିର୍ବାନ ରହିବେ । ସେହି ନିର୍ବାନରେ ସେମାନେ ବିବାହ କରିବେ ନାହିଁ । ^{୩୫}ଏହି ନିର୍ବାନରେ ଲୋକମାନେ ସ୍ୱର୍ଗପୂତଙ୍କ ପରି ହୋଇଥାନ୍ତି ଓ ସେମାନେ କେବେହେଲେ ମରନ୍ତିନାହିଁ । ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମାନ କାରଣ ମୁଖ୍ୟରୁ ପୁଣି ବଞ୍ଚି ଉଠିଥାନ୍ତି । ^{୩୬}ମୋଗା ସୁସ୍ଥ ଭାବରେ ଦେଖେଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଲୋକେ ମୁଖ୍ୟରୁ ପୁଣିବଞ୍ଚି ଉଠନ୍ତି । ମୋଗା ଯେତେବେଳେ ‘ନିକନ୍ତରୁଦା’* ବିଷୟରେ ଲେଖିଲେ, ସେ କହୁଥିଲେ ଯେ, ‘ପ୍ରଭୁ (ପରମେଶ୍ୱର) ହେଉଛନ୍ତି ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର, ଯିସହାକଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ଯାକୂବଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର’* । ^{୩୭}ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତି ଯେ, ସେ ସେମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର, ତେବେ ଏ ଲୋକମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ମୃତ ନୁହନ୍ତି । ସେ କେବଳ ନିର୍ବାନ ଲୋକମାନଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର । ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ବାନ ଅଟନ୍ତି ।

^{୩୮}ଧର୍ମଗାତ୍ରୀମାନେ କହଲେ, “ଗୁରୁ, ଆପଣଙ୍କ ଉତ୍ତର ବହୁତ ଭଲ ଥିଲା ।” ^{୩୯}ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଆଉ ଅଧିକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ କେହି ସାହାସ କଲେନାହିଁ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କ’ଣ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର?

^{୪୦}ତାପରେ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଲୋକେ କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର? ^{୪୧}ଗୀତଫହତାରେ ଦାଉଦ ନିଜେ କହନ୍ତି:

‘ପ୍ରଭୁ (ପରମେଶ୍ୱର) ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ (ଖ୍ରୀଷ୍ଟ) କହଲେ: ମୋର ତାହାଣ ପଟେ ମୋ ପାଖରେ ବସ ।

^{୪୨}ମୁଁ ଭୁଲର ଗତୁମାନଙ୍କୁ ଭୁଲ ଗଳି ଅଧୀନରେ ରଖିବେ ।’ ଗୀତଫହତା ୧୧୦:୧

^{୪୩}ଦାଉଦ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ‘ପ୍ରଭୁ’ କହନ୍ତିନା । କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର । ଏ ଉଭୟ କଥା କିପରି ସତ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବ?”

ଧର୍ମଗାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚେତାବନୀ

^{୪୪}ସବୁଲୋକେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣୁଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, ^{୪୫}“ଧର୍ମଗାତ୍ରୀମାନଙ୍କଠାରୁ ସାବଧାନ ରୁହ । ମାନବଗଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରି ପୋଷାକପତ୍ର ପିନ୍ଧି ବୁଲୁଥିବା ବିବାହକୁ ସେମାନେ ରୁହାଁନ୍ତି । ହାଟବନ୍ଦୀରେ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଖାନ୍ତୁ ବୋଲି ସେମାନେ ଭଲପାଆନ୍ତି । ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହମାନଙ୍କରେ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆସନଗୁଡ଼ିକ ପାଇବାକୁ ସେମାନେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଭୋଦି ମାନଙ୍କରେ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଧାନ ଆସନରେ ବସିବାକୁ ସେମାନେ

ବନ୍ଧନା ବୁଦ୍ଧି ଯାତ୍ରାପୁସ୍ତକ ୩:୧-୧୨
‘**ପ୍ରଭୁ ... ଯାକୂବଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର**’ ପୁରାତନ ନିୟମ(ଓଲଡ ଟେଷ୍ଟାମେଣ୍ଟ) ସମୟରେ ତିନିନିଶ୍ଚୟ ଇହୁଦୀ-ନେତା ଯାତ୍ରାପୁସ୍ତକ ୩:୨

ଭଲ ପାଆନ୍ତି ।^{୧୭}କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ବିଧବାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ନୀର ମନୋଭାବ ଦେଖନ୍ତି । ସେମାନେ ବିଧବାମାନଙ୍କର ଘରଦ୍ୱାର ଠକକରି ନେଇ ଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଲମ୍ପାଲମ୍ପା ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ନିଜକୁ ଭଲ ବୋଲି ଦେଖେଇ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି । ପରମେଶ୍ୱର ଏହା ଲୋକମାନଙ୍କୁ କଠିନ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ ।”

ପ୍ରକୃତସାର

୨୧ ଯୀଶୁ ଦେଖିଲେ ଯେ କେତେକ ଧନୀଲୋକ ମନ୍ଦିରର ଦାନବାକ୍ତରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି ।^୧ ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ଗରବ ବିଧବାକୁ ଦେଖିଲେ । ସେହି ବିଧବା ଲୋକଟି ଦାନବାକ୍ତରେ ଦୁଇଟି ଡମ୍ପା ପଇସା ପକାଇଲା ।^୨ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ତୁଁ ଭ୍ରଷ୍ଟକୁ ବତ୍ୟ କହୁଛ, ଏହି ଗରବ ବିଧବାଟି କେବଳ ଦୁଇଟି ଡମ୍ପାପଇସା ଦାନ ଦେଲା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ସେ ଏହି ଧନୀଲୋକମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବହୁତ ଅଧିକ ଦେଲା । ଧନୀଲୋକମାନଙ୍କର ପ୍ରଭୁର ଅର୍ଥ ଅଛି । ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଦରକାର ନଥିବା ଅର୍ଥ ଦାନ କଲେ । ଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ବହୁତ ଗରୀବ । କିନ୍ତୁ ସେ ତାର ସର୍ବସ୍ୱ ଦାନ କରିଦେଲା । ସେହି ଅର୍ଥ ତା’ର ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଦରକାର ଥିଲା ।”

ମନ୍ଦିରର ଧ୍ୱସ୍ତ

ଈକେତେକ ଗିଷ୍ୟ ମନ୍ଦିର ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ । ସେମାନେ କହଲେ, “ଏହା ଗୋଟିଏ ସ୍ତମ୍ଭର ମନ୍ଦିର । ଏହା ସବୁଠାରୁ ଭଲ ପଥରରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଦେଖ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କିପରି ଭଲଭଲ ଦାନ ଅର୍ପଣ କର ଯାଇଛି!”

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଏବେ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନେ ଏଠାରେ ଯାହା ସବୁ ଦେଖୁଛ, ସମୟ ଆସିବ, ଯେତେବେଳେ ଏ ସବୁ ଧ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଭବନଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଥର ଭୂମିସ୍ୱାର୍ ହୋଇ ପଡ଼ିବ । ଗୋଟିଏ ହେଲେ ପଥର ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପଥର ଉପରେ ରହି ପାରିବନାହିଁ ।”

ଈକେତେକ ଗିଷ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଗୁରୁ! ଏ ସବୁ ଘଟଣା କେବେ ଘଟିବ? କି ପ୍ରକାରର ଲକ୍ଷଣ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚୟ ପଡ଼ିବ ଯେ ଏ ସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବାର ସମୟ ଆସି ଗଲାଣି?” ଯୀଶୁ କହଲେ, “ସାବଧାନ! ଭ୍ରାନ୍ତତୁ ଅନାହିଁ । ମୋ ନାମ ବ୍ୟବହାର କରି ଅନେକ ଲୋକ ଆସିବେ । ସେମାନେ କହୁବେ, ‘ତୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ’ ଏବଂ ‘ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ଆସିଯାଇଛି ।’ କିନ୍ତୁ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବନାହିଁ । ଭ୍ରଷ୍ଟମାନେ ଯେତେବେଳେ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ବିପଦାହର ନିମନ୍ତର ଶୁଣିବ, କେବେ ଡରିଯିବ ନାହିଁ । ଏସବୁ ଘଟଣା ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରଥମେ ଘଟିବ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତର ଦେଖ ସମୟ ଆସିବାକୁ ବିଳମ୍ବ ହେବ ।”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଦେଶଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼େଇ କରିବେ । ଗୁନ୍ଧାଗୁନ୍ଧା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼େଇ କରିବେ ।

^{୧୦}ଭୟାନକ ଭୂମିକମ୍ପ, ରୋଗ ଓ ଅନଙ୍ଗଳର ବିଷୟ ସବୁ ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଘଟିବ । କେତେକ ସ୍ଥାନରେ ମରୁଡ଼ି ପଡ଼ିବ, ଲୋକେ ଖାଇବାକୁ ପାଇବେ ନାହିଁ । ଭୟଙ୍କର ଘଟଣାମାନ ଘଟିବ । ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଚେତାବନୀ ଦେବା ପାଇଁ ଆକାଶରେ ଅନେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟନିକର ବିଷୟ ଦେଖାଯିବ ।^{୧୧}କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ଲୋକେ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିନେବେ, ଓ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ଯତ୍ନଶୀଳ ଦେବେ । ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁରୁମାନଙ୍କରେ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କର ବିଚାର କରିବେ ଓ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ କାଗ୍ରଗାରରେ ବନ୍ଦୀ କରିବେ । ଗୁଳା ଓ ଶାସନକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ସାମନାରେ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ହାନ୍ଦର କରାଯିବ । ଭ୍ରଷ୍ଟମାନେ ମୋର ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଯୋଗୁ ଲୋକମାନେ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଏଭଳି ବ୍ୟବହାର କରିବେ ।^{୧୨}କିନ୍ତୁ ଏହା ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ମୋ ବିଷୟରେ କହବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦେବ ।^{୧୩}ଭ୍ରଷ୍ଟମାନେ ନିଜକୁ ଗଣା କରିବା ପାଇଁ କ’ଣ କହୁବ, ସେଥି ପାଇଁ ଆଦୌ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନାହିଁ ।^{୧୪}ତୁଁ ଭ୍ରଷ୍ଟକୁ କହବାକୁ ଲୀନ ପ୍ରଦାନ କରିବ । ଭ୍ରଷ୍ଟମାନେ ଯାହା କହୁବ, ଭ୍ରଷ୍ଟର କୌଣସି ଗତୁ ତାର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବନାହିଁ ।^{୧୫}ଏପରିକି ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କର ବାପାମାଆ, ଭାଇ, ସମ୍ପର୍କୀୟ ଓ ବନ୍ଧୁମାନେ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କର ବିରୋଧୀ ହୋଇଯିବେ । ସେମାନେ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକଙ୍କୁ ମାରଦେବେ ।^{୧୬}ଭ୍ରଷ୍ଟମାନେ ମୋର ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଯୋଗୁ ସବୁ ଲୋକେ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ଦୃଶ୍ୟ କରିବେ ।^{୧୭}କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏଥି ମଧ୍ୟରୁ କାହାର ଦ୍ୱାର ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କ ଷ୍ଟି ହେବନାହିଁ ।^{୧୮}ଏହି ସବୁ ଘଟଣା ଭିତରେ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ବିଶ୍ୱାସରେ ଦୃଢ଼ ରହିଲେ ନିଜକୁ ଗଣା କରିପାରିବ ।

ଯିରୁଶାଲମର ଧ୍ୱସ୍ତ

^{୧୯}ଭ୍ରଷ୍ଟମାନେ ଯିରୁଶାଲମର ଗଣପଟେ ସୈନ୍ୟବାହନୀଙ୍କୁ ଘେର ରହିଥିବାର ଦେଖିବ । ତେବେ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନେ ନାଶିପାରିବ ଯେ ଯିରୁଶାଲମର ଧ୍ୱସ୍ତ ହେବା ସମୟ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଗଲାଣି ।^{୨୦}ସେତେବେଳେ ଯିହୁଦାର ଲୋକେ ପର୍ବତ ଆଡ଼କୁ ପଳାଇଯିବା ଉଚିତ । ଯିରୁଶାଲମ ନଗର ଭିତରେ ଥିବା ଲୋକେ ଯଥାଶୀଘ୍ର ନଗର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବା ଉଚିତ । ନିଶ୍ଚୟ ଯଦି ନଗର ବାହାରେ ଥିବ, ତେବେ ସେ ନଗର ଭିତରକୁ ଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।^{୨୧}ପରମେଶ୍ୱର କେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ, ସେହି ସମୟ ବିଷୟରେ ଭବିଷ୍ୟଦବଳାମାନେ ଅନେକ କଥା ଲେଖିଛନ୍ତି । ତୁଁ ଭ୍ରଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ସେହି ସମୟ ବିଷୟରେ କହୁଛ, ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପରେ ଘଟିବ ।^{୨୨}ଗର୍ଭାବତୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ କୋଳରେ ଛୋଟ ଶିଶୁ ଥିବା ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ସମୟରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୟାନକ ହେବ । କାରଣ ସେହି ସମୟରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୟାନକ ହେବ । କାରଣ ସେହି ସମୟରେ ଏହି ଦେଶ ଉପରକୁ ବହୁତ ବିପଦ ମାଡ଼ ଆସିବ । ଏବଂ ଏହି ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱର କ୍ରୋଧ କରିବେ ।^{୨୩}କେତେକ ଲୋକଙ୍କୁ ସୈନ୍ୟମାନେ ମାରଦେବେ । ଅନ୍ୟ କେତେକଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଦେଶକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯିବ । ଅଣଯିହୁଦୀଲୋକ ସେମାନଙ୍କର ସମୟ

ଶେଷ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ନଗର ଯିରୁଶାଲମକୁ ପଦପକ୍ଷ କରବେ ।

ଭୟ କରନାହିଁ

^{୨୫}ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ତାରାମାନଙ୍କରେ ସଙ୍କେତ ରୂପକ ଅନେକ ଅଦ୍ଭୁତ ବସ୍ତୁ ଘଟିବ । ପୃଥିବୀରେ ଲୋକମାନେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅନୁଭବ କରିବ । ସମୁଦ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ଭୟଙ୍କର ରୂପ ଧାରଣ କରିବ । ଲୋକେ କଣ ପାଇଁ ଧପକ ହେଲା, ନାଶିବେ ନାହିଁ । ^{୨୬}ଫାରାକୁ ମାତ ଆସୁଥିବା ବସ୍ତୁକୁ ଚିନ୍ତାକରି ଲୋକେ ଭୟରେ ନିରୁତ୍ତ ହୋଇଯିବେ । ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ବଦଳି ଯିବ । ^{୨୭}ସେତେବେଳେ ଲୋକେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ଓ ମହାଗୌରବ ସହତ ନେଇମାଲ ଉପରେ ଆସୁ ଥିବାର ଦେଖିବେ । ^{୨୮}ଯେତେବେଳେ ଏସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଭୟ କରବନାହିଁ । ଉପରକୁ ଚାହିଁ ଖୁସି ହେବ, ଆଦୌ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବନାହିଁ । କାରଣ ଭ୍ରମମାନଙ୍କର ମୁକ୍ତି ସମୟ ପାଖ ହୋଇଗଲାଣି ବୋଲି ଏଥିରୁ ଜାଣିବ ।”

ମୋର ବାକ୍ୟ ଅନନ୍ତକାଳସ୍ଥାୟୀ

^{୨୯}ତାପରେ ଯୀଶୁ ଏହି ଦୁଃସ୍ୱାନ୍ତ କହିଲେ: “ସବୁ ଗଛ ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖ । ଡମ୍ବିର ଗଛଟି ଗୋଟିଏ ଭଲ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ । ^{୩୦}ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ପତ୍ର କର୍ପିଲେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଣିଥାଅ ଯେ, ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି । ^{୩୧}ସେହିଭଳି ମୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ ଯାହା କହୁଛି ସେଗୁଡ଼ିକ ଘଟିବ । ଏହାସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବା ଦେଖିଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଣି ପାରବ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ତାବଣୀ ନିକଟ ହୋଇଗଲାଣି ।

^{୩୨}ମୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଏହା ସବୁରେ ଲୋକେ ବସ୍ତୁଥିବା ସମୟ ଭିତରେ ଏସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବ । ^{୩୩}ପୃଥିବୀ ଓ ଆକାଶ ଲୋପ ହୋଇଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ମୋର ବାକ୍ୟ କଦାପି ଲୋପ ହେବନାହିଁ । ମୋର ବାକ୍ୟ ଅନନ୍ତକାଳସ୍ଥାୟୀ ।

ସଦାବେଳେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥାଅ

^{୩୪}ସାବଧାନ ରୁହ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଦ୍ୟପାନ କରି ମାତାଲ ହୋଇ ନିଦ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରନାହିଁ । ସଂସାରକ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବସ୍ତୁତ୍ୱରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଚିନ୍ତା ହୋଇ ପଡ଼ନାହିଁ । ସେଭଳି କଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଦ୍ରା ହୋଇଯିବ ଓ ଉଚିତ କଥା କେବେ ଭାବି ପାରବନାହିଁ । ଏବଂ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିବା ବେଳେ ଅଳ୍ପମକାଳ ଆସିଯାଇପାରେ । ^{୩୫}ପୃଥିବୀରେ ରହୁଥିବା ସମସ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଏହା ଏକ ଫାନ୍ଦ ଭଳି ଆସିଯିବ । ^{୩୬}ତେଣୁ ସଦାବେଳେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥାଅ । ଯେଉଁସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବାକୁ ଯାଉଅଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟବେଳ ନିଶ୍ଚୟପରେ ଗତି କରିବାକୁ ଶକ୍ତିଲାଭ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସର ସହତ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇ ପାରବା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ।”

^{୩୭}ସେହି ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମନିରରେ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ । ଗୁଡ଼ିକାଳରେ ସେ ନଗର ବାହାରକୁ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ ଓ ସାରା ରାତି ଜାତ ପର୍ବତ ଉପରେ କଥାଉଥିଲେ । ^{୩୮}ଲୋକମାନେ ମନିରକୁ ଯାଇ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଗୁଣିବା ପାଇଁ, ପ୍ରତିଦିନ ଅତି ସକାଳୁ ଉଠି ପଡୁଥିଲେ ।

ସିହୀ ନେତାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମାରଦେବାକୁ ଚାହଁଲେ

୨୨ ଖମ୍ପାରଗୁମ୍ୟ ରୋଷୀ ପର୍ବ, ଯାହାକୁ ନିସ୍ତାର ପର୍ବ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ, ତାହାର ସମୟ ନିକଟ ହୋଇ ଆସୁଥିଲା । ^୨ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ଧର୍ମଗାର୍ତ୍ତୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନିବନ୍ଧନରେ ମାରଦେବା ପାଇଁ ଉପାୟ ଖୋଜୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭୟ କରୁଥିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ବରଦେବରେ ସିହୀଙ୍କ ଯୋଦନ

ଯୀଶୁଙ୍କର ବାରଦେବ ପ୍ରେମିତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣକର ନାମ ଥିଲା ଇଷ୍ଟରୟେଥ ସିହୀଦା । ଗୟତାନ ସିହୀଦାଙ୍କ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତାହାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଖରାପ କାମ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଲା । ^୨ସିହୀଦା ଯାଇ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ମନିରର ସେନାପତିମାନଙ୍କ ସହତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲା । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପଣ କରିବା ପାଇଁ ସିହୀଦା ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଏକ ମନ୍ତ୍ରଣା କଲା । ^୩ଏଥିରେ ଯାଦକମାନେ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇ ଦେଲେ ସେମାନେ ସିହୀଦାକୁ ଅର୍ଥ ଦେବାପାଇଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଲେ । ^୪ସିହୀଦା ଗଢି ହେଲା । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯାଦକମାନଙ୍କ ହାତରେ ଧରେଇ ଦେବାପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀଯୋଗର ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଲା । ସିହୀଦା ଚାହୁଁଥିଲା ଯେ, ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଲୋକ ଉପସ୍ଥିତ ନଥିବେ, ସେ ସେତିକିବେଳେ ଏ କାମ କରିବ ।

ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଖାଦ୍ୟ ତିଆରି

ଖମ୍ପାର ହାନ ରୋଷୀ ପର୍ବର* ଦିନଟି ଆସିଗଲା । ଏହି ଦିନ ସିହୀଦାମାନେ ନିସ୍ତାରପର୍ବର ମେଷଗାବକମାନଙ୍କୁ ବଳ ଦିଅନ୍ତି । ^୧ଯୀଶୁ ପିତର ଓ ଯୋହନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାଇ ଆନ୍ତନମାନଙ୍କର ଖାଇବା ପାଇଁ ନିସ୍ତାରପର୍ବର ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି କର ।”

ପିତର ଓ ଯୋହନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଏ ଖାଦ୍ୟ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଆମ୍ଭେ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବୁ ବୋଲି ଆପଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି?”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ^{୧୦}“ଗୁଣ! ତୁମ୍ଭେମାନେ ନଗର ଭିତରକୁ ଯିବା ପରେ ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକକୁ ପାଣି ମାଠିଆଟିଏ ନେଇ ଯାଉଥିବାର ଦେଖିବ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ତା

ଖମ୍ପାର ହାନ ରୋଷୀ ପର୍ବ ସିହୀଦାମାନଙ୍କର ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ସବ । ପୁସ୍ତକ ନୟନ ଅନୁସାରେ ଏହା ନିସ୍ତାର-ପର୍ବ ପରଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିଲା । ପରେ ଭୁଲଟି ଯାକ ପର୍ବ ମିଶି ଏକାକାର ହୋଇ ଯାଉଛି ।

ପଛେପଛେ ଯିବ । ସେ ଗୋଟିଏ ଘର ଭିତରକୁ ଯିବ । ଭୃତ୍ୟମାନେ ତା ସହଚ ଯିବ ।^{୧୧} ଭୃତ୍ୟମାନେ ଘରମାଲିକଙ୍କୁ ପଚାରିବ, ‘ଗୁରୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଓ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ନିସ୍ତାରପର୍ବର* ଖାଦ୍ୟ ଯେଉଁଠାରେ ଖାଇବେ, ଭୃତ୍ୟ ତାହା ଆମକୁ ଦେଖାଇ ବଞ୍ଚାଏ ।’^{୧୨} ତାପରେ ଘରମାଲିକ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉପର ମହଲର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ବଖରା ଦେଖାଇଦେବେ । ଏ ବଖରାଟି ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସଜାଇ ରଖା ଯାଇଥିବ । ସେଠାରେ ଭୃତ୍ୟମାନେ ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ ।”

^{୧୩} ପିତର ଓ ଯୋହନ ବାହାରିଗଲେ । ଯୀଶୁ ଯେଉଁଠି କହିଥିଲେ, ସବୁ ଘଟଣା ସେହିଭଳି ଘଟିଲା । ସେମାନେ ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଗୁଡ଼ିଆଦାନ

^{୧୪} ସେମାନେ ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାର ସମୟ ହେଲା । ଯୀଶୁ ଓ ପ୍ରେରିତମାନେ ଖାଇ ବସିଲେ ।^{୧୫} ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ମୋ ମୁଖ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ସହଚ ଏକାଠି ଏହି ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତ ଲକ୍ଷା କରିଥିଲି ।^{୧୬} ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ଏହାର ବାସ୍ତବ ଅର୍ଥ ସୃଷ୍ଟି ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କେବେହେଲେ ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଖାଦ୍ୟ ଆଉ ଖାଇବି ନାହିଁ ।”

^{୧୭} ତାପରେ ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ପାତ୍ରରେ ଅଙ୍ଗୁରରସ ନେଲେ । ଏଥିପାଇଁ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ସେ କହିଲେ, “ଏହି ପାତ୍ର ନିଅ, ଏଥିରେ ଥିବା ଅଙ୍ଗୁରରସ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଏ ।”^{୧୮} ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ନ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ଅଙ୍ଗୁରରସ ପାନ କରିବି ନାହିଁ ।”

^{୧୯} ତାପରେ ଯୀଶୁ କିଛି ରୋଟି ନେଲେ । ରୋଟି ପାଇଁ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ସେ ରୋଟିକୁ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ କରି ତାହା ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ । ତା’ପରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଏହି ରୋଟି ମୋର ଶରୀର । ଏହା ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦେଉଛି । ମୋତେ ମନେ ରଖିବା ପାଇଁ ଏହା କର ।”^{୨୦} ଏସହିଭଳି ଗୁଡ଼ିଆଦାନ ପରେ ଯୀଶୁ ଅଙ୍ଗୁରରସର ପାତ୍ରଟି ଧରି କହିଲେ । “ଏହି ଅଙ୍ଗୁରରସ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚାହାଣ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହଚ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ରୁକ୍ତି କରି ଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଉଥିବା ମୋର ରକ୍ତରେ ଏହି ରୁକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ।”*

ନିସ୍ତାର ପର୍ବ ଯିହୁଦୀ ମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ପବିତ୍ର ଦିବସ । ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏହି ଦିନ ସେମାନେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭୋଜନ କରୁଥିଲେ । ମୋଗାଙ୍କ ସମୟରେ ମିଗରରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ମୁକ୍ତି ଦେଇଥିବା ଘଟଣାକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ପାଳିତ ହୁଏ ।

ପଦ-୧୯ କେତେକ ଗ୍ରୀକ୍ ପୁସ୍ତକରେ ପଦ-୧୯ର ଶେଷ ଅଂଶ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦ-୨୦ ନାହିଁ ।

କାଏ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଚାରରେ ଉଠିବ?

^{୨୧} ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କଣେ ଶୀଘ୍ର ମୋ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା କରିବ । ତାର ହାତ ମୋ ହାତ ପାଖରେ ଏହି ଟେବୁଲ ଉପରେ ଅଛି ।^{୨୨} ପରମେଶ୍ୱର ଯେପରି ନିରୂପଣ କରିଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ସେହି ଅନୁସାରେ ମୁଖ୍ୟ ଭୋଗ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଯେଉଁଠିଲୋକ ହତ ହେବାପାଇଁ ଶତ୍ରୁ ହାତରେ ଦେଇଦବ, ତା’ ପକ୍ଷରେ ଏହା ବହୁତ ଖରାପ ହେବ ।”

^{୨୩} ତା’ପରେ ପ୍ରେରିତମାନେ ପରସ୍ପର ପଚାରିପଚାରି ହେଲେ, “ଆମଭିତରୁ କାଏ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଏପରି ଆଚରଣ କରିବ?”

କଣେ ସେବକ ଭଲ ହୁଅ

^{୨୪} ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ କାଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରେରିତମାନେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବାଦାନ୍ତବାଦ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।^{୨୫} କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏହି ଫସାଦର ଦେଶ ଗୁଡ଼ିକର ଗୁଣାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଗାସନ କରିବ । ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଗାସନ କ୍ଷମତା ଥାଏ, ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଉପକାରୀ ବୋଲି ଖ୍ୟାତ ହୁଅନ୍ତି ।^{୨୬} କିନ୍ତୁ ଭୃତ୍ୟମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପରି ନୁହଁ, ବରଂ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼, ସେ ସବୁଠାରୁ କ୍ଷୋଚ ହେବା ଉଚିତ । ନେତା ସେବକ ଭଲ ହେବା ଉଚିତ ।^{୨୭} ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଲୋକ କାଏ? ଟେବୁଲ ପାଖରେ ଖାଇବାକୁ ବସିଥିବା ଲୋକ ନା ଚାହାଙ୍କୁ ପରଶୁଥିବା ଲୋକ? ଭୃତ୍ୟମାନେ ଶ୍ରବଣଯେ ଖାଇବାକୁ ବସିଥିବା ଲୋକଟି ଅଧିକ ମହତ । କିନ୍ତୁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ କଣେ ସେବକ ଭଲ ରହିଛି ।

^{୨୮} “ଅନେକ ବାଧାବନ୍ଧୁ ଭିତର ଦେଇ ଭୃତ୍ୟମାନେ ମୋ ସହଚ ରହିଛି ।^{୨୯} ମୋର ପରମପିତା ମୋତେ ଗୋଟିଏ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ମୋ ସହଚ ଭୃତ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଉପରେ ଗାସନ କରିବାକୁ ମୁଁ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମତା ଦେଉଛି ।^{୩୦} ତମ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ମୋ ସହଚ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଭୃତ୍ୟମାନେ ଖିଆପିଆ କରିବ । ଭୃତ୍ୟମାନେ ସିଂହାସନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବସି ଇସ୍ରାୟେଲର* ବାରିଟି ଯାକ ଗୋଷ୍ଠୀର ବଚାର କରିବ ।

ବିଶ୍ୱାସ ହରାଏ ନାହିଁ

^{୩୧} କ୍ରୁଷକ ତାର ଗହମକୁ ଗୁଲୁଣୀରେ ଚଳାଇବା ଭଳି ଗୟତାନ ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ପାଇଛି । ଶିମୋନ! ହେ ଶିମୋନ, ^{୩୨} ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଛି ଯେ ଭୃତ୍ୟର ବିଶ୍ୱାସ ଲୋପ ନ ହେଉ । ଭୃତ୍ୟମାନେ ମୋ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିବା ସମୟରେ ନିଜ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସରେ ପୂର୍ତ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟ କର ।”

ଇସ୍ରାୟେଲ ପ୍ରଥମେ ଇସ୍ରାୟେଲ ଯିହୁଦୀଙ୍କ ଗଣ୍ଠିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହି ନାମଟି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ।

କିନ୍ତୁ ପିତର ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସହତ କାଗିରୀକୁ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । ଧରଣକ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସହତ ମରବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି ।”

ଯୀଶୁ କିନ୍ତୁ କହିଲେ, “ପିତର, ଆପଣଙ୍କାଲି ସକାଳେ କୁକୁଡ଼ା ଡାକିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମ୍ଭେ କହିବ ଯେ, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ନାଶିନାହିଁ । ଏକଥା ତୁମ୍ଭେ ଡିନିଅର କହିବ ।”

ଅତ୍ରୁଣ୍ୟା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହ

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ପ୍ରେରତମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପଦେଶ ଦେବାପାଇଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଥିଲି । ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଟଙ୍କା, ଥଳ ଓ ନୋଡା ବିନା ପଠାଇଥିଲି । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କୌଣସିଟିରେ ଅଭାବ ଥିଲା କି?”

ପ୍ରେରତମାନେ କହିଲେ, “ନା ।”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “କିନ୍ତୁ ଏବେ ଯଦି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଟଙ୍କା କି ଥଳ ଆସି, ତେବେ ତାହା ନିଜ ସାଙ୍ଗରେ ନିଅ । ଯଦି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଖଣ୍ଡାଟିଏ ନଥାଏ ତେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଜର କୋଟ ମଧ୍ୟ ବକିଦେଇ ଖଣ୍ଡା କିଣ ।” ଗାୟ କହେ:

“ଲୋକମାନେ କହିଲେ ଯେ ସେ ନିଶେ ଅପରାଧୀ ।”
ଯିଶାଇୟ ୫୩:୧୨

ଏହି ଗାୟର ବାକ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିବ, ଏହା ମୋ ବିଷୟରେ ଲେଖାଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଏବେ ଘଟୁଛି ।”

ଶିଷ୍ୟମାନେ କହିଲେ ଦେଖନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ଏଠାରେ ଦୁଇଟି ଖଣ୍ଡା

ଅଛି, ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଦୁଇଟି ଖଣ୍ଡା ଯଥେଷ୍ଟ ।”

ଯୀଶୁ ପ୍ରେରତମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ କହିଲେ

ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମ ନଗର ଛାଡ଼ି ଜୀତପର୍ବତ ଉପରକୁ ଗଲେ । ସେ ଏପରି ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ କରୁଥିଲେ । ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଗଲେ । ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ପରୀକ୍ଷାରେ ନ ପଡ଼ି ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ।”

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ମିଟର ଦୂରକୁ ଗଲେ । ସେ, ଆଣ୍ଟୁ ମାଡ଼ି ବସି ପଡ଼ି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, “ହେ ପରମପିତା, ଯଦି ଏହା ତୁମ୍ଭର ଇଚ୍ଛା, ତେବେ ଦୁଃଖ ‘ଯାତନାର ଏହି ପାନ ପାତ୍ର’* ମୋ ଠାରୁ ଦୂର କର । କିନ୍ତୁ ଯାହା ତୁମ୍ଭର ଇଚ୍ଛା, ତାହା କର । ମୋ ଇଚ୍ଛାରେ ନୁହେଁ ।” ତା’ପରେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ନିଶେ ଦୃଢ଼ ଆସି ଦେଖାଦେଲେ । ସେହି ସ୍ୱର୍ଗ ଦୃଢ଼ଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ

କରିବା ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ଯୀଶୁ ମର୍ମାନ୍ତକ ପୀଡ଼ାରେ ବୁଡ଼ି ରହି ଆତ୍ମର ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତାହାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଘନ ଘନ ରକ୍ତ ଟୋପା ଭଳି ଝାଳ ବାହାର ଆସି ଭୂଇଁରେ ପଡ଼ିଲା । ଯୀଶୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିସାର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଗଲେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଗୋଲ ପଡ଼ିଥିଲେ, (ସେମାନଙ୍କ ଦୁଃଖ ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଲାଲ କରି ପକାଇଥିଲା) । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ କାହିଁକି ଗୋଲ ପଡ଼ିଛ? ଉଠ ଓ ପରୀକ୍ଷାରେ ନ ପଡ଼ିବାକୁ ତଥା ଶକ୍ତିଲତ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ।”

ଯୀଶୁ ବନ୍ଦୀ ହେଲେ

ଏସବୁ କଥା ଯୀଶୁ କହୁଥିବା ସମୟରେ ଦଲେ ଲୋକ ସେଠାକୁ ଆସିଲେ । ବାର ନିଶେ ପ୍ରେରତଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଶେ ପ୍ରେରତ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ଦଳର ନେତୃତ୍ୱ ନେଇଥିଲା । ସେ ଥିଲା ଯିହୁଦା । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ରୁମ୍ମନ ଦେଇ ପାରିବା ପାଇଁ ଯିହୁଦା ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯିହୁଦା, ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇ ଦେବାପାଇଁ ବ୍ୟୁତୀର ରୁମ୍ମନକୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛ?”

ଯୀଶୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ଯାହା ଘଟୁଥିଲା, ସେମାନେ ସେ ସବୁ ଦେଖୁଥିଲେ, ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆମେ କ’ଣ ଆମର ଖଣ୍ଡାର ପ୍ରୟୋଗ କରିବୁ?” ଏବଂ ନିଶେ ଶିଷ୍ୟ ଖଣ୍ଡା ବ୍ୟବହାର କଲା । ମହାଯାଦକଙ୍କର ଚାକରର ତାହାଣ କାନଟି ସେ କାଟି ପକାଇଲା ।

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ବନ୍ଦ କର!” ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସେହି ଚାକରଟିର କାନ ଛୁଇଁ ସ୍ତମ୍ଭ କରିଦେଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଦଳ ଆସିଥିଲା, ସେଥିରେ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ, ପ୍ରାଚୀନ, ଯିହୁଦୀ ନେତା ଓ ଯିହୁଦୀ ସୈନ୍ୟମାନେ ଥିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ଖଣ୍ଡା ଓ ଠେଙ୍ଗା ଧରି ଏଠାକୁ କାହିଁକି ଆସିଛ? ତୁମ୍ଭେମାନେ କ’ଣ ଭାବୁଛ ଯେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଅପରାଧୀ? ମାମିରରେ ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହତ ରହୁଥିଲି । ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋତେ ସେଠାରେ ବନ୍ଦୀ କରିନେବାକୁ କାହିଁକି ଚେଷ୍ଟା କଲାନାହିଁ? କିନ୍ତୁ ଏହି ସମୟରେ ଆସିଛ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ଧକାର (ପାପ) ରାଜତ୍ୱ କରିଥାଏ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନିଶେକ୍ତ ବୋଲି କହିବାକୁ ପିତରଙ୍କ ଭୟ

ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି ମହାଯାଦକଙ୍କ ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ । ପିତର ସେମାନଙ୍କ ପଛପଛେ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖାପାଖି ଆସୁ ନ ଥିଲେ । ସୈନ୍ୟମାନେ ଅଗଣା ମଝିରେ ନିଆଁ ଦାଳି ଏକାଠି ବସିଗଲେ । ପିତର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସହତ ବସିଲେ । ନିଶେ ଦାସୀ ପିତରଙ୍କୁ ସେଠାରେ ବସିଥିବାର ଦେଖିଲା । ସେ ପିତରଙ୍କୁ ନିଆଁର ଆକ୍ରମଣରେ ଦେଖିପାରିଲା ।

*‘ଯାତନାର ଏହି ପାନ ପାତ୍ର’ ଯୀଶୁ ତାଙ୍କ ନିଜପାଇଁ ଘଟିବାକୁ ଯାଉଥିବା ଅଧିକଶ ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସହନୀୟ ସ୍ୱାଦ ଯୁକ୍ତ ପାନୀୟ ଥିବା ପାତ୍ରରୁ ପିଇବା ଯେପରି କଠୋର, ଏହା ବ୍ରହ୍ମଣ କରିବା ସେହିପରି କଠୋର ।

କନ୍ୟାବାସିନୀ ମନ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ପିତରଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲା । ତା'ପରେ ସେ କହିଲା, “ଏଲୋକ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସହଚ ଥିଲା ।”

କିନ୍ତୁ ପିତର ଏକଥା ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ । ସେ କହିଲେ, “ନା ଭଉଣୀ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ନାଣେନାହିଁ ।” ଧୀରେ କିଛି ସମୟ ପରେ ଆଉ ନଣେ ଲୋକ ପିତରଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲା, “ଯୀଶୁଙ୍କ ଅନୁଗମନ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ତୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ନଣେ ।”

କିନ୍ତୁ ପିତର କହିଲେ, “ନା, ମୁଁ ନୁହେଁ ।”

ପ୍ରଥମ ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ଆଉ ନଣେ ଲୋକ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ କହିଲା, “ଏହା ସତ୍ୟ । ଏ ଲୋକ ନିଶ୍ଚୟ ତାହାଙ୍କ ସହଚ ଥିଲା । କାରଣ ସେ ତ ଗାଲାଲୀୟ ।” ସେହି ଲୋକ କହିଲା ଯେ ସେ ଏ ବନ୍ଧୁରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃସନ୍ଦେହ ।

କିନ୍ତୁ ପିତର କହିଲେ, “ନା ଭାଇ ! ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କହୁଛ, ମୁଁ ତାହା ନାଣେନାହିଁ ।”

ପିତର ଏକଥା କହିବା ବେଳେ ସେହିକ୍ଷଣି କୁକୁଡ଼ାଟିଏ ଡାକିଲା । ତା'ପରେ ପ୍ରଭୁ ବୁଲିପଡ଼ି ପିତରଙ୍କୁ ଏକ ଲମ୍ଫରେ ଚାହିଁଲେ । ପିତରଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ଯେ, ପ୍ରଭୁ ପୂର୍ବରୁ କହିଥିଲେ, “ସକାଳେ କୁକୁଡ଼ା ଡାକିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମ୍ଭେ ମତେ ନାହିଁ ନାହିଁ ବୋଲି ଡିନିଅର କହିବ ।” ତା'ପରେ ପିତର ବାହାରକୁ ବାହାରିଯାଇ ବ୍ୟାକୁଳ ଭାବରେ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଉପହାସ କଲେ

କେତେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଜଗିଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଥକା କଲେ । ଯୀଶୁ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ନ ପାରନ୍ତି, ଏଥି ପାଇଁ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ମୁହଁ ଘୋଡ଼ାଇ ଦେଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଫିଟିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ମତ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା । କୁହ ତ ଦେଖି, ତୁମ୍ଭକୁ କିଏ ମାରିବ ?” ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନେକ କଦର୍ଯ୍ୟ କଥା କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ସିଦ୍ଦିକା ନେତାଙ୍କ ସାମନାରେ ଯୀଶୁ

ତା'ପରଦିନ ସକାଳେ, ପ୍ରାର୍ଥନା ସିଦ୍ଦିକା ନେତା ଗଣ, ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ଓ ଧର୍ମଗାର୍ଦ୍ଧୀମାନେ ଏକାଠି ହେଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ନେଇଗଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ତେବେ ତାହା ଆମକୁ କୁହ ।”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ଯଦି କୁହେ ଯେ ମୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋତେ ବ୍ୟାସ କରବ ନାହିଁ ।”

ଏବଂ ମୁଁ ଯଦି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରମୁଖ ପଚାରେ, ତେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାର ଉତ୍ତର ଦେବନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନଠାରୁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସିଦ୍ଧାସନରେ ତାହାଣ ପଟେ ବସିବେ ।”

ସେମାନେ ସମସ୍ତେ କହିଲେ, “ତେବେ କ'ଣ ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ?” ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ହଁ, ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କହିଛ, ତାହା ଠିକ୍ ।”

ସେମାନେ କହିଲେ, “ତେବେ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ କ'ଣ କ'ଣ ଦରକାର ? ଆମେ ତ ନଦେ ତାହାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଏହା ଶୁଣୁଛୁ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗନ୍ଧାପାଳ ପାଳିତକ ପ୍ରଶ୍ନ

ସମସ୍ତେ ଉଠି ଠିଆହେଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପାଳିତକ ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେମାନେ ପାଳିତକ କହିଲେ, “ଆମର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ବେଳେ ଆମେମାନେ ଏହାଙ୍କୁ ଧରୁଛୁ । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ କାଲିସରଙ୍କୁ କର ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସେ ନିଜକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ନଣେ ଗ୍ଵା ବୋଲି କହୁଛ ।”

ପାଳିତକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ସିଦ୍ଧିକାମାନଙ୍କର ଗ୍ଵା ?”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ ତାହା ଠିକ୍ କଥା ।”

ପାଳିତକ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏ ଲୋକର ମୁଁ କିଛି ଭୁଲ ଦେଖି ପାରୁନାହିଁ,”

ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ବାରମ୍ବାର କହିଲେ, “ସେ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଳମାଳ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ସିଦ୍ଧିକାର ଚାରିଆଡ଼େ ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ଏହା ଗାଲାଲୀରେ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଏବେ ସେ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି ।”

ପାଳିତକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ହେରୋଦଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲେ

ପାଳିତକ ଏହା ଶୁଣି ପଚାରିଲେ, ଏହି ଲୋକ କ'ଣ ଗାଲାଲୀର ? ପାଳିତକ ନାହିଁଲେ ଯେ, ଯୀଶୁ ହେରୋଦଙ୍କ ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ରର ଲୋକ । ହେରୋଦ ସେହି ସମୟରେ ସିଦ୍ଧିକାଳରେ ଥିଲେ । ତେଣୁ ପାଳିତକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଦେଲେ । ହେରୋଦ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖି ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । ହେରୋଦ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁକଥା ଶୁଣି ସାରଥିଲେ । ବହୁ ଆଗରୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ସେ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ । ହେରୋଦ ଯୀଶୁଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଆଶା କରୁଥିଲେ ଯେ, ତାହାଙ୍କ ଆଗରେ ଯୀଶୁ କିଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବେ । ହେରୋଦ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ କିଛି ହେଲେ ଉତ୍ତର ଦେଲେନାହିଁ । ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ଓ ଧର୍ମଗାର୍ଦ୍ଧୀମାନେ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁକରେ ଅଭିଯୋଗ ଆଣି ଚକ୍ରାବଳ କରି କହୁଥିଲେ । ତା'ପରେ ହେରୋଦ ଓ ତାହାଙ୍କ ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପରହାସ କଲେ । ତାହାଙ୍କୁ ଗନ୍ଧକାୟ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧାଇ ଦେଇ ସେମାନେ ଉପହାସ କଲେ । ତା'ପରେ ହେରୋଦ ପାଳିତକ ପାଖକୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଠାଇଦେଲେ । ଅତୀତରେ ପିଲାଟି ଓ ହେରୋଦଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଧୁବର ଗତୁତା ଲାଗିରହିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେହି ଦିନରୁ ସେ ଦୁହେଁ ବନ୍ଧୁ ହୋଇଗଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ନିବୃତ୍ତ

ପୀଳାତ, ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ଓ ସିହୁଦାନେତାଙ୍କ ସହତ ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଏକାଠି ଡାକିଲେ । ପୀଳାତ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆଣିଛ । ତୁମ୍ଭେମାନେ କହୁଛ ଯେ ସେ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଳମାଳ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛ । ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ମୁଁ କୌଣସି ଭୁଲ ଦେଖିପାରୁନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାହା କହୁଛ, ଯୀଶୁ ସେଥିରେ ଦୋଷୀ ନୁହଁନ୍ତି । ତାହାଙ୍କ ଯେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୁଲ ଦେଖି ନାହାଁନ୍ତି । ହେରୋଦ ଆମ୍ଭ ପାଖକୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଠାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଦେଖ, ଯୀଶୁ କିଛି ହେଲେ ଭୁଲ କାମ କରି ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ତାହାଙ୍କୁ ବଧ କରିବା ଠିକ୍ ହେବନାହିଁ । ତେଣୁ ତାହାଙ୍କୁ ସାମାନ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ଦେବାପରେ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରି ଚାଲିଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବି ।” *

କିନ୍ତୁ ସବୁଲୋକେ ପାଟି କରି ଉଠିଲେ, “ତାହାକୁ ମାରିଦିଅ । ବାରବଦାକୁ ମୁକ୍ତ କରିଦିଅ ।” (ବାରବଦା ନଗରରେ ଦଳୀ ଆରମ୍ଭ କରିଥିବା ଯୋଗୁ ଓ କେତେକଲୋକଙ୍କୁ ହତ୍ୟାକରିଥିବା ଯୋଗୁ କାବୁରାଗରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ରହୁଥିଲେ ।)

ପୀଳାତ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ତେଣୁ ପୁଣି ଥରେ ପୀଳାତ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଛାଡ଼ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲେ, “ତାହାଙ୍କୁ ମାରିଦିଅ । ତାହାଙ୍କୁ କୁଗରେ ଚଢ଼ାଇ ମାରିଦିଅ ।”

ତୃତୀୟ ଥର ପାଇଁ ପୀଳାତ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “କାହିଁକି, ସେ କ’ଣ ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି? ସେ ଦୋଷୀ ନୁହଁନ୍ତି । ତାହାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦେବାପାଇଁ ମୁଁ କୌଣସି କାରଣ ଦେଖି ପାରୁନାହିଁ । ତେଣୁ ତାହାଙ୍କୁ ସାମାନ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ପରେ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ଦେବି ।”

କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ ଚିତ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେମାନେ ଦାବି କଲେ ଯେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୁଗରେ ଚଢ଼ାଇ ମାରି ଦିଅ । ସେମାନଙ୍କର ପାଟିରୁଣ୍ଡ ଏତେ ଡାକୁ ହେଲା଼, ଯେ ପୀଳାତ ଲୋକଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଲେ । ଲୋକମାନେ ବାରବଦାକୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଚାଲି ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ବରବଦା ନରହତ୍ୟା ଓ ବହୋହ ଅପରାଧରେ କାବୁରାଗରେ ଥିଲ । ପୀଳାତ ବାରବଦାଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେଲେ । ପୀଳାତ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମାରିଦେବା ପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପି ଦେଲେ । ଲୋକମାନେ ତାହା ଚାହୁଁଥିଲେ ।

ଯୀଶୁ କୁଗରେ ହତ ହେଲେ

ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମାରିଦେବା ପାଇଁ ନେଇଗଲେ । ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ଜଣେ ଲୋକ ପଲୀଗ୍ରାମରୁ ଫେରି ନଗର ଭିତରକୁ ଆସୁଥିଲ । ତାର ନାମ ଥିଲା ଶିମୋନ ।

ପଦବ୍ୟାଖ୍ୟା ୧୭ ଲୁକଙ୍କର ଅଲ୍ଲ କେତେକ ଗ୍ରୀକ ପୁସ୍ତକରେ ଏହି ପଦଟି ମିଶିଛି: “ପ୍ରତିବର୍ଷ ନିସ୍ତାର-ପର୍ବ ଅବସରରେ ପୀଳାତଙ୍କୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜଣେ ବନ୍ଦୀକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେଉଥିଲା ।”

ଶିମୋନ କୁରୀଣ ନଗରର ଲୋକ ଥିଲ । ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୁଗ ବନ୍ଦନ କରି ଯୀଶୁଙ୍କ ପଛରେ ଯିବାକୁ ଶିମୋନକୁ ବାଧ୍ୟ କଲେ ।

ବହୁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଲୋକେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପଛପଛେ ଗଲେ । କେତେକ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଦୁଃଖ କରୁଥିଲେ ଓ କାନ୍ଦୁଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ବୁଲପଡ଼ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ହେ ସିଗ୍ନାଲମର ନାରୀଗଣ! ମୋ ପାଇଁ କାନ୍ଦ ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଜ ପାଇଁ ଓ ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କାନ୍ଦ ।

ଏବେ ସମୟ ଆସୁଛି, ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ କହିବେ, ‘ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କର ସନ୍ତାନସନ୍ତତି ନାହିଁ, ସେମାନେ ପୁଷ୍ଟି । ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ସନ୍ତାନସନ୍ତତିକୁ ନଷ୍ଟ ଦେଇ ନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେଇ ନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନେ ଧନ୍ୟ ।’ ତା’ପରେ ଲୋକମାନେ ପର୍ବତକୁ କହିବେ, ଆମ୍ଭ ଉପରେ ଖସି ପଡ଼ ଲୋକେ ପାହାଡ଼କୁ କହିବେ ‘ଆମ୍ଭକୁ ଘୋଡ଼େଇ ଦିଅ ।’ * ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ

ଦୀବନ ଭଲରେ କଣ୍ଠିଛ, ସେତେବେଳେ ଲୋକେ ଯଦି ଏଭଳି ବ୍ୟବହାର କରିବେ, ତେବେ ଯେତେବେଳେ ଖସିପ ସମୟ ଆସିବ, ସେତେବେଳେ ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ହେବ?” *

ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡ ବ୍ୟାପିବା ପାଇଁ ଆଉ ଦୁଇଜଣ ଅପରାଧୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଆ ଯାଉଥିଲ । “କପାଳ’ ନାମକ ସ୍ଥାନକୁ ଯୀଶୁ ଓ ସେହି ଦୁଇଜଣ ଅପରାଧୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଆଗଲା । ସେଠାରେ ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୁଗବଦ୍ଧ କଲେ । ସେମାନେ ସେହି ଅପରାଧୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ତାହାଣ ପାଖରେ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ବାମ ପାଖରେ ରଖିଲେ । ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ହେ ପରମପିତା, ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ମୋତେ ହତ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା କର । କାରଣ ସେମାନେ କ’ଣ କରୁଛନ୍ତି,ତାହା ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ।” *

ସୈନ୍ୟମାନେ ଗୁଳିବାଣ୍ଟି ସାହାଯ୍ୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପୋଷାକ ବାଣ୍ଟି ନେଲେ । ଲୋକମାନେ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ସିହୁଦାନେତାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଉପହାସ କରୁଥିଲେ । ସେମାନେ କହୁଥିଲେ, “ଯଦି ସେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ସ୍ଵାଗତ ମନୋନୀତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ତେବେ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ସେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ନୁହେଁ କି?”

ଏପରିକି ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରତି ଉପହାସ କଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଥଳା କରିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଅମୁରସ ଯାଚିଲେ । ସୈନ୍ୟମାନେ

ଲୋକମାନେ ... ଘୋଡ଼େଇ ଦିଅ ହୋରେୟ୍ ୧୦:୮
ଲୋକେ ... କ’ଣ ହେବ? ଯଦି ଗଛ ସବୁକି ଥିବାବେଳେ ଲୋକେ ଏପରି କରିବେ, ତେବେ ଯେତେବେଳେ ଗଛ ଶୁଖିଯିବ, ସେତେବେଳେ କ’ଣ ହେବ?
“ହେ ପରମେଶ୍ଵର ... ଦାଣ୍ଡ ନାହିଁ” କେତେକ ମୂଳ ଗ୍ରୀକ ଲେଖା ପ୍ରତୀକରେ ଏହି ଲେଖା ନାହିଁ ।

କହଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା, ତେବେ ନିଜକୁ ରକ୍ଷାକର ।”^{୩୮} (କୃଗରେ ଉପର ଭାଗରେ ଲେଖା ଯାଇଥିଲା: “ଏ ଯିହୁଦୀ ମାନଙ୍କର ରାଜା ।”

^{୩୯}ତୁଳୁଥିବା ଅପରାଧୀ ଦୁଇଙ୍କ ଭିତରୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯାହାଙ୍କୁ ନିନ୍ଦାକରି କହିବାକୁ ଲାଗିଲା, “ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନୁହଁ? ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କର ଓ ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କର ।”

^{୪୦}କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଅପରାଧୀଟି ତାହାକୁ ଗାଳି କର କହିଲା, “ତୁ କ’ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ସ କରୁନାହୁଁ? ଆମେମାନେ ଖୁବ୍ ଗୀସ୍ର ମରବାକୁ ଯାଉଛୁ ।^{୪୧} ତୁ ଓ ମୁଁ ଉଭୟ ଅପରାଧୀ । ଆମେ ଦୋଷ କରିଥିଲୁ । ତେଣୁ ଆମେ ଯାହା ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ, ଆମେ ତାହା ପାଇଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଲୋକ କୌଣସି ଦୋଷ କରି ନାହାଁନ୍ତି ।”^{୪୨}ତା’ପରେ ସେହି ଅପରାଧୀଟି ଯାହାଙ୍କୁ କହିଲା, “ଯୀଶୁ, ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ରାଜା ଭାବରେ ଆପଣଙ୍କ ଗାସନ ଆରମ୍ଭ କରିବେ, ସେତେବେଳେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବେ ।”

^{୪୩}ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହିଲେ, “ଶୁଣ! ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ତାହା ସତ୍ୟ । ଆଜି ତୁମ୍ଭେ ମୋ ସହତ ପାର୍ଦ୍ଦୀଗରେ* ପ୍ରବେଶ କରିବ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା

^{୪୪}ସେତେବେଳେ ପ୍ରାୟ ଦିନ ଦ୍ୱିପ୍ରହର ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଅପରାଧୀ ତିନିଟି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମଗ୍ର ଅଧିକ ଅନ୍ଧକାରମୟ ହୋଇଗଲା ।^{୪୫} ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେଖାଯାଉନଥିଲା । ମନ୍ଦିରର ପରଦା ଦୁଇଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଶରଗଲା ।^{୪୬} ଯୀଶୁ ପାଟି କରି କହିଲେ, “ହେ ପରମପିତା, ମୁଁ ମୋର ଆତ୍ମା ଭୁଲୁକ ଦେଉଛୁ ।” ଏହା କହିବା ପରେ ଯୀଶୁ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କଲେ ।

^{୪୭}ସେନାଧ୍ୟକ୍ଷ ସେଠାରେ ଯାହା ଘଟିଲା, ଦେଖିଲେ । ସେ ଏହି କଥା କହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ, “ମୁଁ ନାଣେ ଯେ, ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ!”

^{୪୮}ଅନେକ ଲୋକ ଏହି ଘଟଣା ଦେଖିବାକୁ ନଗରରୁ ବାହାର ଆସିଥିଲେ । ଏସବୁ ଦେଖି ସେମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କଲେ ଏବଂ ଶେଷରେ ସେମାନେ ଫେରିଗଲେ ।^{୪୯} ଯୀଶୁଙ୍କର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁମାନେ ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତଥିଲେ । ତା’ଛଡା ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗାଳିଲା଼ି ଅନୁସରଣ କରି ଆସିଥିବା ଅନେକ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ସେଠାରେ ଥିଲେ । ସେମାନେ କୁଶଠାରୁ ଦୂରରେ ଠିଆହୋଇ ଏସବୁ ଦେଖୁଥିଲେ ।

ହାର୍ଦ୍ଦୀମାନଙ୍କର ଯୋସେଫ

^{୫୦-୫୨} ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ହାର୍ଦ୍ଦୀମାନଙ୍କ ନଗରର ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ସେଠାରେ ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ ନାମ ଯୋସେଫ । ସେ ଯିହୁଦୀ ମହାସଭାର ନିଶ୍ଚୟ ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଉତ୍ତମ ଓ ଧାର୍ମିକ ଲୋକଥିଲେ । ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବନ୍ଧ୍ୟକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲିବେଳେ ସେ ସେଥିରେ ରାଜି ହୋଇନଥିଲେ ।^{୫୩} ଯୋସେଫ ପୀଳାତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗରୀରକୁ ମାଗିଲେ । ପୀଳାତ ଯୋସେଫଙ୍କୁ ସେଥିପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଲେ ।^{୫୪} ତେଣୁ ଯୋସେଫ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗରୀରକୁ କୁଶ ଉପରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆଣିଲେ । ତାହା ଗୋଟିଏ ଲୁଗାରେ ସେ ଘୋଡ଼ାଇ ଦେଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗରୀରକୁ ନେଇ ପାହାଡ଼କାନ୍ଥରେ ଖୋଳା ହୋଇଥିବା ଓ ପୂର୍ବରୁ କେବେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇନଥିବା କବର ମଧ୍ୟରେ ରଖିଲେ ।^{୫୫} ଏହା ପ୍ରସ୍ତୁତିଦିବସର ଶେଷ ସମୟ ଥିଲା । ବିଗ୍ରାମଦିବସ ପାଖେଇ ଆସୁଥିଲା ।

^{୫୬} ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ତାହାଙ୍କ ସହତ ଗାଳିଲା଼ିରୁ ଆସିଥିଲେ, ସେମାନେ ଯୋସେଫଙ୍କ ପଛ ପଛ ଗଲେ । ସେମାନେ ଯାଇ କବରଟି ଦେଖିଲେ । ଭିତରେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଗରୀରଟି ରଖାଗଲା, ସେହି ସ୍ଥାନଟି ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ।^{୫୭} ତା’ପରେ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗରୀରରେ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ସ୍ତବ୍ଧିତ ପ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ବିଗ୍ରାମ ଦିବସରେ ସେମାନେ ବିଗ୍ରାମ ନେଲେ । କାରଣ ମୋଶାଙ୍କ ନିୟମ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହା କରିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଥାଏ ।

ଯୀଶୁ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନରୁଥାନ ଖବର

୨୪ ସପ୍ତାହର ପ୍ରଥମ ଦିନ ଅତି ସକାଳୁ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ଯେଉଁଠାରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗରୀରକୁ ରଖା ଯାଇଥିଲା, ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ନିଜେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା ସ୍ତବ୍ଧିତ ପ୍ରବ୍ୟ ସଙ୍ଗରେ ଆଣିଥିଲେ ।^୧ ସମାଧି ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ତାର ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପଥର ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ପଥରଟି ଗଡ଼ ଯାଇଛି ।^୨ ସେମାନେ ଭିତରକୁ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସେଠାରେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗରୀରକୁ ପାଇଲେନାହିଁ ।^୩ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ଏ ଘଟଣାର ରହସ୍ୟ କିଛି ବୁଝିପାରିଲେନାହିଁ । ଏହି ଘଟଣାରେ ସେମାନେ ବିସ୍ତ୍ରୀତ ହୋଇଯାଇଥିବା ସମୟରେ ଉତ୍ତମ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଦୁଇଦଣ୍ଡ ସ୍ୱର୍ଗତୁଟ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆହେଲେ ।^୪ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ଖୁବ୍ ଡରଗଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଲେ । ସେହି ଦୁଇଦଣ୍ଡ ତୁଟ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ମୃତ ଲୋକକୁ ଏଠାରେ କାହିଁକି ଖୋଜୁଛ? ଏହାତୁଟ ଲୋକମାନଙ୍କର ସ୍ଥାନ ।^୫ ଯୀଶୁ ଏଠାରେ ନାହିଁନି, ସେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ନିର୍ବାହ ହୋଇ ଉଠିଛନ୍ତି । ସେ ଗାଳିଲା଼ିରେ ଥିଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କ’ଣ କହିଥିଲେ, ତାହା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ୁଛି କି? ଯୀଶୁ କହିଥିଲେ ଯେ, ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବୁଝି ଲୋକଙ୍କ ହାତରେ କୁଶରେ ମାରି ଦିଆଯିବା ପାଇଁ ଅବଶ୍ୟ ଦେଇ ଦିଆଯିବ । କିନ୍ତୁ ସେ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁରୁ ତୁଟାୟ ଦିନ ନିର୍ବାହ ହୋଇ ଉଠିବେ ।”^୬ ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଯାହା କହିଥିଲେ, ସେ କଥା ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ମନେ ପକାଇଲେ ।

ପାର୍ଦ୍ଦୀଗରେ ଗ୍ରୀକ ଶବ୍ଦ- ‘ପାର୍ଦ୍ଦୀଗ’ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପ୍ରବେଶ ରଲଲୋକଙ୍କର ପୂର୍ବରୁ ଆସିବା କରିବା ସ୍ଥାନ ।

ଓହେ ସ୍ୱୀଲୋକମାନେ ସମାଧି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଧରାଜ
 ଦଣ୍ଡ ପ୍ରେରଣ ଓ ସମସ୍ତ ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ
 ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସମାଧି ଭିତରେ ଯାହା ଯାହା ଘଟିଥିଲା,
 ସେତକ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ ।
 ଓହେ ସ୍ୱୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମରତ୍ତମାଳୀ ମରତ୍ତମ,
 ଯୋହନ, ଯାକୁବଙ୍କ ମାଆ ମରତ୍ତମ ଓ ଅନ୍ୟମାନେ
 ଥିଲେ । ଏମାନେ ପ୍ରେରଣମାନଙ୍କୁ ସବୁ ବନ୍ଧୁ ନିଶ୍ଚଳ କଲେ ।
 କିନ୍ତୁ ପ୍ରେରଣମାନେ ସ୍ୱୀଲୋକମାନଙ୍କ କଥାରେ ଆଦୌ
 ବ୍ୟସ୍ତ କଲେନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏହା ପାଗଳ କଥା ପରି
 ଲାଗିଲା । କିନ୍ତୁ ପିତର ଉଠି ପଡ଼ିଲେ । ଏକଥା ଠିକ୍ କି
 ନୁହେଁ, ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ସେ ସମାଧି ପାଖକୁ
 ଦୌଡ଼ିଗଲେ । ସେ ଭିତରକୁ ଚାହିଁଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ
 କେବଳ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରେ ଘୋଡ଼ାଳ ବସାଯାଇଥିବା ଲୁଗାପଟି
 ସେଠାରେ ଦେଖିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ଶରୀର ସେଠାରେ ନଥିଲା ।
 ଯାହା ଘଟି ଯାଇଥିଲା, ସେଥିରେ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ
 ଏକାକୀ ରହିବା ପାଇଁ ଚାଲିଗଲେ ।

ଇମ୍ମାୟୁ ଗ୍ରାମକୁ ଯିବା ବାଟରେ

ଓହେ ସନ ଯୀଶୁଙ୍କର ଦୁଇଜଣ ଶିଷ୍ୟ ଇମ୍ମାୟୁ
 ନାମକ ଗାଁକୁ ଯାଉଥିଲେ । ଏ ସ୍ଥାନ ଯିରୁଶାଲମ ଠାରୁ
 ପ୍ରାୟ ଏଗାର କିଲୋମିଟର ଦୂର । ଏହା ସବୁ ଘଟିଥିଲା,
 ସେମାନେ ସେ ବନ୍ଧୁରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ । ସେ
 ସବୁ ବନ୍ଧୁରେସେମାନେ ଆଲୋଚନା କଲେବେଳେ ନିଜେ ଯୀଶୁ
 ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ଓ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଚାଲିବାକୁ
 ଲାଗିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ସେତେବେଳେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ
 ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ବାଧା ଦିଆ ଗଲା । ତା'ପରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ
 ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ କାହା ବନ୍ଧୁରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା
 କରୁଛ? ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଅଟକିଗଲେ । ସେମାନଙ୍କର ମୁହଁ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖିତ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା । ତାହାଙ୍କ ଭିତରୁ
 କେହିପା ନାମକ ଲୋକଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ତୁମ୍ଭେ
 ଯିରୁଶାଲମଠାରେ ରହୁଥିବା ନିଶ୍ଚଳ ମାତ୍ର ଲୋକ ଯେକ
 ଗତ କେତେ ଦିନ ଭିତରେ ଘଟି ଯାଇଥିବା ଘଟଣା
 ଗୁଡ଼ିକ ବନ୍ଧୁରେ କିଛି ନାଶନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ କେଉଁ
 ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକ ବନ୍ଧୁରେ କହୁଛ?”

ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ନାଜରୀୟ ଯୀଶୁଙ୍କ
 ବନ୍ଧୁରେ । ସେ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ
 ନିଶ୍ଚଳ ମହାନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳା ଥିଲେ । ସେ ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ
 ଗଳ୍ପଗାଳୀ କାର୍ଯ୍ୟ କହୁଥିଲେ ଓ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ
 ଆମର ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଓ ଶାସକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ମୂର୍ଖ୍ୟଦଣ୍ଡ
 ଦିଆଯିବା ପାଇଁ ଅର୍ପଣ କରିଦେଲେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡରେ
 ବଧ କଲେ । ସେ ହିଁ ଯିଏ ଇସ୍ରାୟେଲକୁ ମୁକ୍ତ କରିବେ
 ବୋଲି ଆମ୍ଭେମାନେ ଆଶା ରଖିଥିଲୁ । କିନ୍ତୁ ସେତକିବେଳେ
 ଏସବୁ ଘଟଣା ଘଟିଗଲା । ଏସବୁ ଛଡ଼ା ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ
 ହତ୍ୟା କରା ଯିବାର ତିନି ଦିନ ବାକି ରାଗଣି । କିନ୍ତୁ
 ଆଜି ଆମ ଦଳର କେତେଜଣ ସ୍ୱୀଲୋକ ଆମକୁ ଗୋଟିଏ
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନିକ କଥା କହଲେ । ଯେଉଁ କବରରେ ଯୀଶୁଙ୍କ

ଶରୀରକୁ ରଖା ଯାଇଥିଲା, ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ସେମାନେ ଆଜି
 ଅତି ଭୋରରୁ ଯାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସେଠାରେ
 ଯୀଶୁଙ୍କ ଶରୀରକୁ ପାଇଲେନାହିଁ । ସେମାନେ ସେଠାରେ
 ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦୁର୍ତ୍ତଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିଥିବା କଥା ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଫେରିଆସି
 କହଲେ । ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦୁର୍ତ୍ତମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ନାହିଁ ବୋଲି
 କଥା କହୁଥିଲେ । ତା'ପରେ ଆମ ଦଳ ଭିତରୁ କେତେ
 ଜଣ ମଧ୍ୟ ସମାଧି ପାଖକୁ ଗଲେ । ସ୍ୱୀଲୋକମାନଙ୍କୁ
 କହିବା ଅନୁସାରେ କବରଟି ମଧ୍ୟ ଖାଲି ଥିଲା, ସେମାନେ
 ଭିତରକୁ ଚାହିଁଲେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସେଠାରେ
 ପାଇଲେ ନାହିଁ ।”

ତା'ପରେ ଯୀଶୁ ସେହି ଦୁଇଜଣ ଲୋକଙ୍କୁ କହଲେ,
 “ତୁମ୍ଭେମାନେ କେତେ ବୋକା । ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳାମାନେ ଯାହାସବୁ
 କହୁଥିଲେ, ସେହି ସତ୍ୟକୁ ବ୍ୟସ୍ତ କରିବାରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ
 କେତେ ମନ୍ତୁର । ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳାମାନେ କହୁଥିଲେ ଯେ,
 ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ମହମାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଏଭଳି
 ଯାତନା ଭୋଗ କରିବେ ।” ତା'ପରେ ଯୀଶୁ ଗାୟମାନଙ୍କରେ
 ତାହାଙ୍କ ବନ୍ଧୁରେ ଯାହା ସବୁଲେଖା ଯାଇଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକୁ
 ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ବୁଝାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଯୀଶୁ ମୋଶାଙ୍କ
 ପୁସ୍ତକରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଅନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱଳାମାନଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
 ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ବନ୍ଧୁରେ ଯାହାସବୁ କହୁଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ
 ବୁଝାଇ ଦେଲେ ।

ଯେଉଁ ଗାଁକୁ ସେମାନଙ୍କର ଯିବାକୁ ଥିଲା, ସେମାନେ
 ସେ ଗାଁକୁ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ
 ସହତ ଏଭଳି ବ୍ୟବହାର କଲେ, ପ୍ରକୃତରେ ଯେପରି
 ତାହାଙ୍କର ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ଦରକାର ଅଛି । କିନ୍ତୁ
 ସେମାନେ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସହତ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ
 କଲେ, “ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ରହିଯାଅ । ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳ ହେଲଣି
 ଦିନ ପ୍ରାୟ ସରିବା ଉପରେ ।” ତେଣୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ
 ସହତ ରହିବା ପାଇଁ ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ ।

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଖାଇବା ପାଇଁ ବସି
 ପଡ଼ିଲେ । ସେ ହାତରେ କିଛି ରୋଟି ଧରିଲେ । ସେ
 ଖାଦ୍ୟତକ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ ଓ ରୋଟିକୁ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ
 କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ । ସେହି ସମୟରେ ସେହି
 ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ଖୋଲିଦିଆଗଲା ଓ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ
 ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ସାମନାରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ
 ହୋଇଗଲେ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ପରସ୍ପର କଥାବାର୍ତ୍ତା
 ହେଲେ, “ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଆମ ସହତ ଗ୍ରାମରେ
 କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଆମ ହୃଦୟ
 ଭିତରେ ଅଗ୍ନି ନଳି ଉଠିବା ଭଳି ମନେ ହେଉଥିଲା । ସେ
 ଆମକୁ ଯେତେବେଳେ ଶାସ୍ତ୍ର ବାସ୍ତବ ଅର୍ଥ ବୁଝାଉଥିଲେ,
 ତାହା ଆମକୁ ଉତ୍ତେଜିତ କରି ଦେଉଥିଲା ।”

ତା'ପରେ ସେମାନେ ଉଠି ପଡ଼ିଲେ ଓ ଯିରୁଶାଲମକୁ
 ଫେରି ଗଲେ । ଯିରୁଶାଲମରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣ
 ଓ ଏଗାରଜଣ ପ୍ରେରଣଙ୍କୁ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଥିବାର ଦେଖିଲେ ।
 ପ୍ରେରଣ ଓ ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନେ କହୁଥିଲେ, “ପ୍ରକୃତରେ,
 ପ୍ରଭୁ ମୂର୍ଖ୍ୟର ନାହିଁତ ଉଠିଛନ୍ତି । ସେ ଶିମୋନଙ୍କୁ ଦେଖା
 ଦେଇଛନ୍ତି ।”

୩୩ତା'ପରେ ଏହ ଦୁଇଦଣ ଲୋକ ଗୁମ୍ଫାରେ ଯାହା ସବୁ ଘଟିଥିଲା, ସେ ସମସ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ । ସେମାନେ କହଲେ, ଯୀଶୁ ରୋଚି ବାସ୍ତବିକା ସମୟରେ ସେମାନେ କିପରି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିପାରିଲେ ।

ଯୀଶୁ ନବ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଦେଖା ଦେଲେ

୩୪ଏହ ଦୁଇଦଣ ଲୋକ ଏହ ସବୁ କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଥିବା ସମୟରେ ନିଜେ ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭ୍ରମଣମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଗାନ୍ଧ ହେଉ ।”

୩୫ଏଥିରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ଡରଗଲେ । ସେମାନେ ଭାବିଲେ ଯେ, ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ଭୂତ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ୩୬କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଭ୍ରମଣମାନେ କାହିଁକି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି? ଯାହା ଦେଖୁଛ, ସେଥିରେ କାହିଁକି ସନ୍ଦେହ କରନ୍ତି? ୩୭ମୋ ହାତକୁ ଚାହିଁ । ମୋ ଗୋଡ଼କୁ ଚାହିଁ । ଏହା ମୁଁ ମୋତେ ଛୁଅଁ, ଭ୍ରମଣମାନେ ଦେଖ ଯେ, ମୋର ଏହା ନୀବନ୍ଧ ଗରୀର । ଭ୍ରମଣମାନେ ମୋତେ ଯେପରି ଦେଖୁଛ, ଗୋଟିଏ ଭୂତର ସେ ଭଳି ଗରୀର ହୋଇ ପାରିବନାହିଁ ।”

୩୮ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହ କଥା କହ ସାରିବା ପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ହାତ ଓ ଗୋଡ଼ର ଆଘାତ ସବୁ ଦେଖାଇଲେ । ୩୯ଶିଷ୍ୟମାନେ ବିସ୍ମିତ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସଗରୀରରେ ଦେଖି ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । ତଥାପି ସେମାନେ ଯାହା ଦେଖିଲେ, ତାହା ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭ୍ରମଣମାନଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ଖାଇବା ପଦାର୍ଥ ଅଛି କି?” ୪୦ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡେ ରନ୍ଧା ମାଛ ଦେଲେ । ୪୧ଶିଷ୍ୟମାନେ ଦେଖୁଥିବା ବେଳେ ଯୀଶୁ ମାଛ ନେଇ ଖାଇଲେ ।

୪୨ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭ୍ରମଣମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ ଥିବା ବେଳର କଥା ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ କହୁଥିଲି ଯେ ମୋମାନଙ୍କ ନିୟମରେ, ଭବିଷ୍ୟଦକାଳ ପୁସ୍ତକରେ ଓ

ଗୀତସଂହତାରେ ମୋ ବିଷୟରେ ଯାହା ସବୁ ଲେଖା ଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିବ ।”

୪୩ତାପରେ ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସବୁ ଗାମ୍ଭୀର ବିଷୟ ବୁଝାଇଲେ । ତାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯାହା ସବୁ ଲେଖା ଯାଇଥିଲା, ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସବୁ ବୁଝାଇଲେ । ୪୪ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ମାର ଦିଆଯିବା ଓ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଡିନିଦନ ପରେ ପୁଣି ସେ ବଞ୍ଚି ଉଠିବା କଥା ଲେଖା ଅଛି । ୪୫ଭ୍ରମଣମାନେ ଏସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବାର ଦେଖିଲ । ଭ୍ରମଣମାନେ ତା'ର ସାକ୍ଷୀ । ଭ୍ରମଣମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କୁହ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ପାପ ଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରାଯାଇପାରିବ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ ଯେ, ସେମାନେ ନିଜର ସୁଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ନିଜର ପାପ ପାଇଁ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରନ୍ତୁ । ଯଦି ସେମାନେ ଏହା କରିବେ, ତେବେ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିଦେବେ । ଭ୍ରମଣମାନେ ଯିରୁଶାଲମରୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ଓ ମୋ ନାମରେ ଏଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଚାର କରିବ । ଏହ ସ୍ୱପ୍ନାଚାର ଏ ପୃଥିବୀରେ ନିଶ୍ଚୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗୁଣେଇ ଦିଆଯିବ । ୪୬ଶୁଣ! ମୋର ପରମପିତା ଭ୍ରମଣମାନଙ୍କୁ ଯାହା ପ୍ରତିଗୁଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହା ଭ୍ରମଣମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇବି । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ସେହି ଶକ୍ତି ନପାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭ୍ରମଣମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଯିରୁଶାଲମରେ ରହିବ ।”

ଯୀଶୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଫେରି ଗଲେ

୪୭ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯିରୁଶାଲମରୁ ବେଥନଆକୁ କଢ଼ାଇ ନେଇଗଲେ । ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କର ହାତ ଟେକି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆର୍ଗାନ୍ଦିତ କଲେ । ୪୮ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆର୍ଗାନ୍ଦିତ କରୁଥିବା ସମୟରେ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଅଲଗା ହୋଇଗଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନିଆଗଲା । ୪୯ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେଠାରେ ତାହାଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱାସନା କଲେ । ତାପରେ ସେମାନେ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଫେରିଗଲେ । ସେମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ଥିଲେ । ୫୦ସେମାନେ ସବୁ ସମୟରେ ମନ୍ଦିରରେ ରହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମୃତି କରୁଥିଲେ ।

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center

P.O. Box 820648

Fort Worth, Texas 76182, USA

Telephone: 1-817-595-1664

Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE

E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 5.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep2.html>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>